

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/29 • 31 Temmuz 2009 • 1 TL

**Kürt sorununda
“Amerikan özüm Planı”
devrede!**

**İğreti çözümler
ezilen halkları
özgürleştiremez!**

İÇİNDEKİLER

Kürt sorununda "Amerikan Çözüm Planı" devrede!	
İğreti çözümler ezilen halkları özgürleştiremez?!	3
Kürt halkına yönelik baskılar, cinayet ve katliamlar sürüyor.....	4
Güney Kürdistan seçimleri ve ötesi.....	5
Adli Tıp Kurumu, sermaye devletinin has bir kurumudur!	6-7
Krizin acı reçetesi adım adım işçi-emekçilere içirilirken, emperyalizmin memuru Kemal Derviş ve Dervişgiller yine iş başında.....	8
Krizin acı reçetesi adım adım işçi-emekçilere içirilirken, emperyalizmin memuru Kemal Derviş ve Dervişgiller yine iş başında.....	9
Türban dalaşı ve üstü örtülen gerçek gündem - A. Deniz	10-11
Entes direnişi günlüğünden	12
Metal İşçileri Kurultayı'nın hazırlık çalışmalarından... ..	13
Kent AŞ'de direnişe devam!	14
İşçi ve emekçi hareketinden.....	15
Mamak 6. Kültür Sanat Festivali'nde buluşalım!	16-17
AKP Hükümeti, Emre Aköz'ün ağzından Alevilere kin kusuyor... ..	18
Kriz'in bedelini ödemiyoruz, parasız eğitim istiyoruz!	19
Gençlik eylemlerinden.	20-21-22
İstanbul Sanayi Odası raporu aynasına yansyanlar.....	23
Karadeniz'i sele teslim eden bitmek tükenmek bilmeyen rant arayışdır!...	24
"Barack Obamalı hayaller" çöküyor... ..	25
Dünyada işçi ve emekçi eylemlerinden.	26
"Arka bahçe"deki devrim 50. yılında! ..	27
Güler Zere serbest bırakılsın!	28
Kürdistan hapisanelerinden zulüm manzaraları	29
Güney Kürdistan seçimleri M. Can Yüce	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye iktidarı, kamu işçisine yapılan yüzde 3-5 arasındaki zammı kabul etmek için bile bin dereden su getirirken; sigaraya, akaryakıtta, şekere, kıymetli evraktan alınan damga vergisine (pasaport, ehliyet vb.) yüksek oranlı zamlar yaptı. Belediyeler ulaşım ve suya zam yaparken, YÖK de üniversitelerde öğrenci har(a)çlarına yüzde 500'lere varan zamlar yaptı.

Dahası bunların başlangıç olduğu; elektrik, doğal gaz, sağlık hizmetleri, sigaraya yeniden zam, eğitim ve belediye hizmetleri, emlak vergileri, yurt dışı çıkış harçları, köprü ve oto yol geçişlerine zam gibi işçi ve emekçi kitlelerin en temel harcamalarına zam yapılmasının da sırada olduğu belirtiliyor.

"Kriz bizi teğet geçti" diyenlerin bir yandan bütçe giderlerini kısarak, öte yandan da sermaye sınıfına yeni destekler vermek için bir "Acil Önlemler Paketi" hazırladığı da basına yansıyan haberler arasında. Hazırlanan "Acil Önlemler Paketi"nin aynı zamanda İMF ile anlaşmayı kolaylaştırmak için bir ön hazırlık olduğu da biliniyor.

Mevcut zam tablosu, aslında Türk-İş'in altına imza attığı zamları alıp şimdiden götürmüş bulunuyor. Kuşkusuz ki, bu aynı zamanda işçilerin sendikal korucuların geçtiğimiz günlerde imzaladığı çerçeve anlaşmayı tanımaması için çok haklı ve meşru bir zemin de demektir. Elbette bu söylenenler, kamu emekçilerinin 15 Ağustos'ta başlayacak toplu görüşmelerde kendilerine dayatılan yüzde 4.5'lük zammın kabul edilecek hiçbir yanının olmadığını da ifade ediyor.

Bütün olumsuzluklara karşın işçiler ve kamu emekçileri bu dayatmalara boyun eğmeyebilirler. Kamu işçileriyle kamu emekçilerinin mücadeleyi birleşik bir çizgide ilerletmelerinin koşulları da halen mevcuttur.

Sendikaların başındaki ihanet şebekesi tarafından sendikaların nasıl kötürümleştirildiği bilindiğine göre, burada asıl sorumluluk ilericiler, devrimci güçlere ve onların işçi sınıfı içinde tabana dayalı birleşik, kitlesel ve militan bir çizgide enerjik

faaliyetine düşmektedir.

Hem sermaye sınıfının ve onun bekçisi devletin çok yönlü saldırılarını püskürtebilmek, hem de işçi ve emekçilerin sırtlarına ur gibi yapışan sendika bürokratlarını defetmek ve yeniden silkinip sınıfın gücünü açığa çıkarmak için de bu bir zorunluluktur.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirilmeleri-3

Parti değerlendirilmeleri-4

Kitap 1 ve bayiiilerde...

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/29 ● 31 Temmuz 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan EKSEN

Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: <http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A

İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kürt sorununda “Amerikan Çözüm Planı” devrede!

İğreti çözümler ezilen halkları özgürleştiremez!..

Kürt halkının on yıllara yayılan özgür bir yaşam uğruna direnme kararlılığı, nihayet Türk devletini de çözülmesi gereken bir “Kürt sorunu” olduğu gerçeğini kabule zorladı. Sorunun varlığı resmen kabul edilince, buna dair çözüm önerilerinin de gündeme gelmesi kaçınılmaz oldu. Nitekim Kürt sorununun çözümüyle ilgili tartışmalar, son günlerde ülke gündeminin ilk sıralarına yerleşmiş bulunuyor.

Kürt sorunu ilk defa tartışma gündemine girmiyor; sorunun çözümüyle ilgili açıklamalar, spekülasyonlar da daha önce yapılmıştı. Ancak üst düzey devlet erkani ilk defa bu kadar dolaysız bir şekilde Kürt sorunundan bahsediyor, dahası bu sorunun artık çözülmesi gerektiğini yüksek sesle söylüyor. Bu mutabakat Amerikan “çözüm” planının fiilen devreye konduğunu gösteriyor.

İrkçı-inkarcı resmi devlet politikasının iflası...

Yakın geçmişte Kürt halkının varlığını inkar eden, böyle bir halkın var olmadığını kanıtlamak için Prof. ünvanlı görevlilerini sahneye çıkararak işbirlikçi sermaye devleti, gelinen yerde bu ırkçı-inkarcı tezini çöpe atmak zorunda kaldı. Artık Çankaya tepesinde oturan Abdullah Gül’den alta doğru, devlet görevlileri Kürt sorununun varlığını kabul etmekle kalmıyor, bu sorunun çözülmesi gerektiğini de dile getiriyor.

Kürt halkının varlığı devlet için bir sır değildi elbet. Cumhuriyet’in kuruluş sürecinden beri bu halk üzerinde terör estiren devlet, kuşkusuz ki; Kürt halkının olduğu kadar, ulusal baskı altındaki bu halkın sorununu da çok iyi biliyordu. Gericici zorba zihniyeti temsil eden rejim, devlet terörü sopsasıyla mazlum Kürt halkını etkisizleştirip asimile edebileceğini hesaplıyordu. Oysa bu kirli hesaplar, her zaman Kürt halkının özgürce yaşama uğruna verdiği mücadeleye çarparak parçalanmıştır.

Ne devletin Kürt ayaklanmalarını kanla bastırması, ne Kürt egemen sınıflarının ihaneti, ne de son Kürt ayaklanmasına önderlik eden PKK’nin teslimiyetçi bir çizgiye evrilerek sisteme sığınması bu halkın özgür yaşama iradesini kırabilmiştir. İşte bu inatçı, yenilmez irade, sonunda devleti 80 yıllık tezini çöpe atmaya zorladı. Bu noktaya gelinmesinde ABD’nin basıncı, Türk egemen sınıfları arasındaki çatışmanın derinliği, palazlanan Türk burjuvazisinin bölgede etkili bir güç olma hevesleri rol oynasa da, belirleyici olan Kürt halkının direnme iradesidir.

Amerikancı rejimin Kürt sorununa üretebileceği çözümün sınırları...

Ankara’daki gericici rejimin şefleri, Washington’daki efendinin teşvik, yönlendirme ve fiili desteğine rağmen, Kürt sorununun çözümünü tartışırken bile tedirgin oluyorlar. Zira kendi korkularının yanısıra yıllardır bu sorun üzerinden ırkçı-şoven propaganda yapan Türk egemenleri, şovenizm zehriyle sersemlettikleri toplum kesimlerinin tepkilerinden de çekiniyorlar.

Fakat asıl çekindikleri nokta, iğreti de olsa

gerçekleşecek çözümün Kürt halkı saflarında uyandıracağı yankıları kestirmekten aciz olmalarıdır. Baştan beri “ez ve çöz” taktiğini uygulayan devlet, Kürt halkının direnme iradesini kırma gücünden yoksun olduğunu teslim ederken, PKK ile bu hareketin izinden giden güçleri etkisizleştirme telaşına düşmüş görünüyor. Oysa teslimiyetçi çizgisinden bağımsız olarak, Kürt halkının ezici desteğini alan bu güçlerdir. Bu da devletin bu noktadaki aczini gösteriyor. Devletin ABD emperyalizmi ile Bağdat’taki kukla yönetimle “Üçlü Mekanizma” kurmasında bu aczin de payı var. Görüldüğü kadarıyla Türk devletinin şefleri, iğreti bir çözümden bile halen korkuyorlar.

Bu politika, egemenlerin Kürt sorununa çözüm üretmek gibi bir dertleri olmadığını, dahası halihazırda böyle bir yeteneklerinin de bulunmadığını kanıtıyor. Buna karşın Kürt halkının direnme iradesini bazı kırıntılar karşılığında zayıflatma ve bölgede etkin bir ABD taşeronu olabilmek için bu sorundan kurtulmak da istiyorlar. Bu ikilem, Ankara’daki Amerikancıların paradoksudur aynı zamanda.

ABD yönetimi Kürt halkının sorunlarıyla değil, bölgesel çıkarlarıyla ilgili...

Bush döneminde olduğu gibi Obama döneminde de ABD, halkları köleleştirme seferini devam ettirebilmek için Türk devleti ile Kürt güçlerini aynı anda kullanmak istedi. Kürt sorunu, bu planın istenen düzeyde hayata geçmesini engelliyordu. Geline aşamada taraflar, genel çerçevede bir mutabakata varmış görünüyor. Amerikan çözüm planının fiilen başlatılmış olması da bunu gösteriyor.

İlk bakışta, ABD’nin Kürt sorununun çözülmesinden yana olduğu sanılabilir. Nitekim Kürt siyasi çevrelerinde yıllardan beri bu yönlü beklentiler dile getirilmektedir. Oysa ABD emperyalizmi her zaman Kürt halkının katilleriyle işbirliği yapmış, onları desteklemiştir. Zira ABD, halkların ulusal baskı ve zorbalığa maruz kalmasına neden olan emperyalist/kapitalist sistemin jandarmasıdır. Kürt sorunu konusunda gündeme getirdiği iğreti çözüm de, ABD’nin bölgesel çıkarlarının güncel ihtiyaçlarıyla ilgilidir. Bölgede güçler dengesindeki bir değişiklik, ABD’nin bir kez daha Kürt halkını yüzüstü bırakmasıyla sonuçlanacaktır. Belirtmek gerekiyor ki, emperyalist güçler, ezilen halkların özgürleşmesine değil, ancak köleleştirilmesine katkıda bulunurlar.

Polis devleti eşliğinde “demokratikleşme...”

Gazetecilerin “Kürt açılımı”yla ilgili sorularını yanıtlayan cumhurbaşkanı Abdullah Gül, şu pembe tabloyu çizdi; “...Bir taraftan zenginlik olacak. Ekonomik kalkınma söz konusu olacak, herkes müreffeh olacak. Diğer taraftan demokratik standartlar en yüksek seviyede olacak...”

Dinci gericilikten demokratikleşme bekleyen liberal avanaklar ile dinci gericiliğin medyadaki borazanları da, cumhurbaşkanıyla aynı telden çalışıyorlar. Bu görevli yazarlar, Ergenekon davasını demokratikleşmenin kanıtı şeklinde yutturmaya

çalışıyorlar. Kirli savaşta Kürt halkına karşı işlenen bazı suçların açığa çıkartılması ise, böylelerinin daha da iddialı sözler savurmasına vesile oluyor. Oysa bu davada Kürt halkına, işçi sınıfına, emekçilere ve ilerici-devrimci güçlere karşı ağır suçlar planlayanlara dokunulmuyor.

Hal böyleyken AKP hükümetinin ülkeyi demokratikleştirdiği iddiası, kaba bir ikiyüzlülüktür. Dinci gericiliğin özü gereği anti-demokratik olması bir yana, AKP hükümetinin baştan sona tüm icraatları işçi sınıfı ve emekçilere düşmanlık esasına dayanmıştır. Kürt halkına karşı şu ana kadar izlediği politika da farklı değildir.

AKP hükümeti döneminde kolluk kuvvetleri sömürüye karşı mücadele eden işçilere, ilerici-devrimci güçlere, paralı eğitime ve faşist saldırılara karşı sesini yükselten gençliğe, hak arama mücadelesi veren kamu emekçilerine azgınca saldırmıştır. Keza bu hükümet, kolluk kuvvetlerine taş attığı gerekçesiyle onlarca Kürt çocuğunu zindanlara doldurmuştur. 1 Mayıs’lardaki devlet terörü ise, dinci gericilikle destekçilerinin zihniyetini net bir şekilde ortaya koymuştur.

Bu arada işçi sınıfına köleliği dayatan çok sayıda yasaya da imza atan dinci gericici hükümet, polis yetkisini arttırarak, polis devletini hayatın her alanında hakim kılmaya çalışmaktadır. Kolluk kuvvetlerinin işledikleri cinayet sayısındaki olağandışı artış, liberal avanaklarla hükümet borazanı dinci kalemlerinin demokratikleşmeden ne anladıklarını da gözler önüne seriyor.

Ezilen halklar emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadele içinde özgürleşebilir!

Kürt sorununu çözmek, hükümetin ötesinde bir devlet politikası halini almış görünüyor. Yani Amerikan çözüm planı –karşı çıkan kesimler olmakla birlikte— Türk devletinin askeri, siyasi, bürokratik aygıtları tarafından onaylanmış görünüyor. Bu planın nasıl hayata geçirileceği, bu “çözüm”den Kürt halkının payına neler düşeceği henüz belirsiz. Ancak PKK’nin silah bırakması karşılığında bazı kırıntılar verileceği öngörülebilir. Kırıntı düzeyinde kalsa bile, bu kazanımlar Türk devleti ya da ABD’nin lütfü değil, Kürt halkının ağır bedellere malolan mücadelesinin kazanımları olacaktır.

Sonuca götürülebilirse eğer, Amerikan planı, belki Kürt burjuvazisinin beklentilerini karşılayabilir; nitekim Kürt siyasal çevrelerinde bu yönde güçlü bir beklenti var. Ancak bu planın Kürt halkının emekçi kesimlerinin hiçbir temel sorununa çözüm üretmesi mümkün değil. Nispi kazanımlar veya geçici bir rahatlama olsa bile bu sonuç değişmeyecek.

Tüm ezilen halkların olduğu gibi, Kürt halkının da gerçek özgürlüğü emperyalizme, burjuva gericiliğine ve işbirlikçilerine karşı mücadele sonucunda mümkün olacaktır. Bu ise, ezilen Kürt halkı ile Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin sömürüye, köleliğe, her türden baskı ve ayrımcılığa karşı ortak bir mücadele hattı oluşturmalarını zorunlu kılmaktadır.

Kürt halkına yönelik baskılar, cinayet ve katliamlar sürüyor...**İmhaya karşı Kürt halkı ile omuz omuza!**

Kürt halkına yönelik kirli savaşta yargısız infazlar, faili meçhul cinayetler ayyuka çıktı. Geçtiğimiz hafta Kürdistan coğrafyasında özellikle 90'larda tırmandırılan kirli savaşa dair çok sayıda örnek basına yansdı. JİTEM cinayetleri, katliamlar, faili meçhuller birbiri ardına gündeme geldi.

23 Nisan'da polis tarafından dipçikle dövülen Kürt çocuğu büyük bir travma geçirdi. Olayın üzerinden üç aydan fazla bir süre geçmesine rağmen, çocuk yaşadığı olayın şokunu atlattı. Hala konuşmıyor. Batıda askerlik yapan Kürtlerin şaibeli şekilde gerçekleşen "intiharlar"ı artarak devam ediyor. 9 aylık hamile bir Kürt kadın bir albay tarafından acımasızca dipçiklendi. Karnına aldığı dipçik darbeleri sonucu çocuğunu kaybetti. Son olarak işkence gördükten sonra kafasına iki kurşun sıkılarak öldürülen iki DTP'linin cesedi bulundu.

Kürtlere yönelik saldırıların yaşandığı bu dönemde, kirli savaşın öne çıkan isimlerinden Hüseyin Oğuz'un Kürt halkına yönelik baskı ve katliamlara ilişkin itirafları da basına yansdı. 1993-1996 yılları arasında Malatya'da görev yapan Hüseyin Oğuz, Kürt halkına yönelik cinayetlerin küçük bir bölümünü itiraf etti. Elazığ-Malatya arasındaki Kömürhan Köprüsünün yakınında 20-25 yaşlarında genç bir erkekle genç bir bayan cesedinin bulunduğunu, her ikisinin de ellerinin arkadan bağlı olduğunu ve enselerinden vurulduğunu olayın devlet güçlerinin işi olduğunu dile getirdi.

Hüseyin Oğuz itiraflarının devamında, sistemin mantığına göre, bir kişinin öldürülmesi için Kürt kökenli olması ve PKK'ya sempatisinin olmasının yeterli olduğunu dile getirdi. Kendisini devlet yanlısı olarak tanıtan birinin "falanca PKK yanlısıdır" gibi bir ihbarın o kişinin öldürülmesi için yeterli olduğunu belirtti. Özel Harekatçı kıyafetiyle insanların evinden alınıp öldürüldüğünü söyledi.

Son yaşanan olaylar, Kürt halkına yönelik baskı ve zulmün dizginsiz bir biçimde sürdüğünü bir kez daha gösterdi. Kontrgerilla çeteleri on yıllardan beridir Kürt halkına yönelik kirli savaştan besleniyor. Kirli savaş, sermaye devletini her alanda kontrgerilla aygıtını tahkimata yöneltiyor.

Bütçenin yüzde 10'a yakını kirli savaşa harcanıyor. Bu katrilyonlarla ifade edilebilecek kadar büyük para uluslararası savaş ve silah tacirlerinin ilgisini çekiyor. Eroin trafiğinin de bu ölüm timlerinin ve faşist çetelerin kontrolünde olması bu alanı iştah kabartıcı karlı bir pazara dönüştürüyor. Bu durum, zaman zaman cinayet şebekelerinin birbirine girmesine ve çetelerin birbirlerinin ayağına dolanmasına yol açabiliyor. Emniyetçilerle JİTEM ve MİT'in birbirlerini suçlayan açıklamalar yapması bunun bir ifadesidir. Hüseyin Oğuz'un itiraflarını da bu çerçevede değerlendirmek gerekir.

Bu topraklarda onyıllardır, Kürt halkını ve onun dilini yok etmek hedefiyle sistemli bir saldırı planı yürütülmektedir. Sömürgeci sermaye devleti bütün bir tarihi boyunca "Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye Halkı'na Türk Milleti denir" anlayışı ile hareket etmiştir. İmha ve inkarın damgasını vurduğu bu anlayışa göre, kendine "Kürdüm" diyen insanların talepleri bölücülüktür. Buna göre, Kürt

halkı ulusal demokratik, özgürlük taleplerinden vazgeçmeli, tarihini ve kimliğini inkâr etmelidir!

Sermaye iktidarının Kürt halkına yönelik katliamları devam ediyor. Halkları birbirine düşman etme politikası doğrultusunda ırkçı-şoven propaganda kesintisiz olarak sürüyor. Son yaşanan olaylar, sömürgeci sermaye devletinin imhacı politikalarının sürdüğünün açık kanıtıdır. Bu çerçevede, sömürgeci sermaye devletinin eli kanlı hizmetkârı Süleyman Demirel'in, "Devlet, devlet politikası olarak adam öldürür" sözleri devletin katliamcı yüzünü en veciz ve çarpıcı bir biçimde özetlemektedir.

Ulusal özgürlük taleplerinden vazgeçmediği için Kürt halkı yalnız bugün değil, sömürgeci sermaye devletinin tarihi boyunca sistemli baskı, terör ve katliamlarla yüzyüze kalmıştır. Kürt halkı bombalanmış, katliamlara, yargısız infazlara, gözaltında kaybedilmelere maruz kalmıştır. Bugüne kadar onbinlerce Kürt talepleri için mücadele ettiğinden dolayı katledilmiştir.

Sömürgeci sermaye devleti PKK'nin çatışmasızlık kararına rağmen operasyonları hızlandırıyor, "ez ve çöz" politikasındaki ısrarını sürdürüyor. Kürt halkına yönelik baskı ve şiddete, katliamlara, yargısız infazlara devam ediyor. Son yaşanan cinayetler, sömürgeci sermaye devletinin 'en iyi Kürt ölü Kürt' anlayışı ile hareket ettiğini, 'önce ez sonra çöz' politikasını sürdürdüğünü göstermiştir.

Kürt hareketi ise, tüm bu gelişmelere rağmen düzen içi çözüm beklentisini hala koruyor. Hala sömürgeci sermaye devleti ile birlikte Kürt sorununu çözeceğini düşünüyor. Bu çerçevede yol alınması için içi boş, sonuçsuz toplantılar düzenliyor. Oysa sömürgeci sermaye devleti, PKK'yi silahsızlandırmak, Kürt halkını daha sıkı bağlarla düzene bağlamak, ABD'nin bölge politikasını güçlendirmek istiyor. Kısacası kayıtsız şartsız teslimiyeti dayatıyor. Kürt sorununun çözümüne dair düzen güçlerinin hiçbir iyi niyet taşımadığı son olayların gösterdiği gerçektir.

Yaşanan cinayet ve katliamların kaynağı sömürgeci sermaye devletidir. Kalıcı çözümün temel dinamiği Kürt halkıdır. Kürt halkının özgürlüğüne

kavuşmasının yolu, Türk ve Kürt halklarının mücadele birliğinden geçiyor.

Kürt halkına yönelik onyıllardır süren imha ve inkar politikası, son 30 yılda Kürt halkının yürüttüğü özgürlük mücadelesi ve ulusal uyanışıyla iflas etmiştir. Bu durum bile, ulusal demokratik taleplerin kazanılmasının ancak devrimci politik mücadelede gösterilecek ısrarla mümkün olabileceğinin açık kanıtıdır.

Devletin sistemli imha ve inkar politikalarına rağmen, büyük bedeller ödeyerek yürüttüğü mücadele ile Kürt halkı, ulusal varlığını ve Kürt sorunu gerçeğini tüm dünyaya kabul ettirdi. Kirli savaş ve cinayet şebekesi olan sömürgeci sermaye devletinin gücü gerçekleri karartmaya yetmedi.

Sömürgeci sermaye devletinden anlayış ve barış dilenerek Kürt halkının talepleri karşılanamaz. Yönetici güç odaklarının, kimi zaman zorlandıklarında "Kürt realitesi"ni kabul eder görünmeleri yanıltıcı olmamalıdır. Onlar, fırsat bulduklarında yine beyinlerinin arkasındaki "Kürtler dağ Türkleridir" politikasını değişik biçimlerde ifade ederek gündeme getirirler. Zira ancak "tek millet, tek bayrak, tek dil" onların şaşmaz ve değişmez politikalarıdır.

Kürt halkının kırıntı düzeyindeki sınırlı dil ve bazı kültürel haklarının gündemleşmesi, sömürgeci sermaye devletine karşı verilen diş diş mücadeleler ile mümkün olabilmektedir. Unutulmasın ki, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesinin devrimci bir çizgide ilerlediği bir dönemde "Kürt realitesi" dillendirilmeye başlanmıştır. Böyle bir mücadele sayesinde fiilen birçok yasak boşa çıkmıştır. Tüm kazanımların büyük bedeller ödeme pahasına yürütülen bir mücadelenin yan ürünleri olduğu gerçeği bir an bile unutulmamalıdır.

Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik taleplerinin gerçek anlamda kazanılmasının biricik yolu; çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi kitlelerle birlikte sömürünün, açlığın, yoksulluğun, ulusal demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğun kaynağı olan sömürgeci sermaye iktidarına karşı devrim ve sosyalizmin kazanılması mücadelesinden geçmektedir.

Güney Kürdistan seçimleri ve ötesi...

1992'den bu yana üçüncüsü yapılan Güney Kürdistan seçimleri 25 Temmuz 2009 günü gerçekleştirildi. 1991'den beri özerk olarak tanımlanan ve 4,38 milyon nüfusa sahip olan Güney Kürdistan'da 2,5 milyon seçmenin yüzde 78'i sandık başına gitti. Seçimlerde 24 liste yarıştı. PÇDK'nin de desteklediği Hiwa Listesi'nin yasaklandığı seçim sonucunda bölgesel başkanlık ve 111 sandalyeli parlamento 4 yıllığına seçildi.

Irak'ta Kürdistan Bölgesel Yönetimi seçimlerinde, Irak Cumhurbaşkanı **Celal Talabani**'nin örgütü Kürdistan Yurtsever Birliği ve şimdiki Kürdistan Başkanı **Mesud Barzani**'nin liderliğindeki Kürdistan Demokratik Partisi'nin içinde yer aldığı Kürdistan Listesi, oyların yüzde 60'ını aldı. Muhalefet de önemli oranda güç kazandı. **"Değişim"** sloganıyla seçimlere giren **"Gorran"** listesi oyların yüzde 25'ini, "İslami-Komünist Blok" da yüzde 13'ünü aldı. Başkanlık için verilen oyların yüzde 70'ini alan Barzani, yeniden başkan seçildi.

Peki bu seçimler Güney Kürdistan için ne anlamlar içeriyor? Kürdistan'ın diğer parçalarına ve Kürdistan üzerinde egemenliklerini sürdürmek isteyen ABD başta olmak üzere Irak, Türkiye, İran ve Suriye bu sonuçları nasıl değerlendirecek?

Her ne kadar Güney Kürdistan'da seçimlere gidilerek demokrasinin işlediği argümanı kullanılsa da Güney Kürdistan'daki siyasal hayat, partilerin örgütlenme özellikleri, ABD emperyalizmi başta olmak üzere, Irak, Türkiye ve İran gibi sömürgeci ülkelerin etkilerini taşıyor. Bunun tarihsel sebepleri kadar güncel olarak içinde bulunulan koşullar ile de önemli oranda ilgisi var.

KDP-YNK'nin seçim sürecindeki programını Mesud Barzani açıkladı. Açıklamada; *"Halkımın birlik ve beraberliğini güçlendirmek, kazanımlarımızı korumak; demokrasinin ilkeleri, basın, bireysel hak ve özgürlükleri savunmak programımın öncelikleri arasındadır. Çünkü öncelikli şartımız; Kürdistan halkının yüksek çıkarlarını ve kazanımlarını korumak, aydınlık bir gelecek yaratmaktır. KDP ile YNK arasındaki stratejik işbirliği anlaşması da bu doğrultudadır."* dedi. Kürtler arası bir daha savaş çıkmaması gerektiğinin altını çizen Barzani, *"Bir daha kardeş kavgası yaşanmamalıdır, Kürt kanı Kürtlerin eliyle dökülmemelidir. Bunu biz haram ettik. Kerkük konusunda taviz yok"* dedi.

Kürtler arası çatışmanın artık olmayacağından ve Kürtler arası birlikten bahseden Barzani, Kürdistan diye tanımlanan bir bölgede başka bir Kürt partisinin, PÇDK'nin seçime girişini engelleyerek yasakçı tutumunu ortaya koydu. Bunun gerisinde Türk sermaye devleti ve ABD ile karşı karşıya gelmeme tutumu yatıyordu.

Güney Kürdistan'daki seçimleri Türk devleti yakından izledi. Türkiye'de seçim sonrası yayımlanan haberlerde Hürriyet gazetesinin **"Kürt seçimine MGK damgası"** başlıklı haberi öne çıktı. 27 Temmuz 2009 tarihli Hürriyet haberinde seçime Türkiye'nin gözlemci olarak katılmasını Irak Yüksek Seçim Komisyonu'nun talep ettiği belirtiliyor. MGK'nın onayı ile seçime gözlemci olarak giden heyetin seçimi gözlemlemekten çok seçimi kendisine göre etkilemeye çalıştığı biliniyor. Güney Kürdistan'da siyaset yapan PÇDK'nin seçime girişinin yasaklanmasına karşın Güney Kürdistan'a karşı ana politik merkezlerden biri

olan Türk devletinin seçimi gözlemlemesi Talabani ve Barzani ikilisinin Türk devletinin hassasiyetlerine uygun davrandığının açık kanıtıdır.

Güney'deki her gelişmeyi Kürt halkı aleyhine çevirmeye çalışan Türkiye, ortaya çıkan tabloyu da kendine göre şekillendirmek isteyecektir. Özellikle Noşirvan Mustafa'nın YNK içinde PKK'ye karşı politikaların sahibi olarak tanınması, Türkiye ve İran'ın bu durumdan kendilerine pay çıkarmak için Güney Kürdistan siyasetine daha fazla müdahil olmak isteyecekleri açıktır.

Hewler merkezli KDP kendi gücünü koruyor. Ancak Süleymaniye merkezli YNK'yi seçim sonuçlarından sonra yeni zorluklar bekliyor. Ortadoğu'daki siyasal dengeleri bilen gözlemciler Noşirvan Mustafa'nın seçimde yeni bir simge olduğuna dikkat çekiyorlar. Bu simgenin de YNK'yi yeniden bölebileceğini ve KDP'nin de ortaya yeni çıkan bu durumdan etkileneceğine dikkat çekilen yorumlarda YNK'nin lideri ve Irak Cumhurbaşkanı olan Celal Talabani'ye karşı yüzde 25 oy alabilmesi Güney Kürdistan siyaseti için yeni bir durumdur.

İslami örgütlenmeler, Güney Kürdistan'da zayıfladı. Geçmiş yıllarda kitlesel gösterilerle kendisini dışa vuran islamcı kesim güç kaybetmiş görünüyor. 2005 yılında yapılan seçimler öncesi İslami partilerin Duhok'taki bürolarına saldırı düzenlenmiş ve 5 kişi öldürülmüştü. KDP ve YNK geçen dört yıllık süre içinde de İslami partilere sürekli baskı uygulaması sonucu bu partilerin seçim çalışması yapmasını dahi engellemesi oylarının düşmesine yol açtı. İslamcıların kaybettiği oyların büyük kısmı "değişim listesine" kaydığı söyleniyor.

ABD emperyalizmi Güney Kürdistan'daki seçimlerde ortaya çıkan tablodan memnun olduğunu açıkladı. Kerkük'ün statüsü ve merkezi Irak hükümeti ile yaşanan çelişkilerin giderilmesi noktasında dengeli bir politika izleyen ABD emperyalizmi, ortaya çıkan sonuçları Türk devletinin Kürt politikasına eklemeye çalışıyor.

Seçimler, Güney Kürdistan'daki yönetici güçlerin geleneksel siyasetini değişime zorluyor bu birinci sonuç. İkincisi PKK için önemli bir zemin oluştu. Değişim isteğine ABD emperyalizmine dayanarak "değişimi ortaya çıkarma" çabasında olan Barzani ve

Talabani ikilisinin siyaseti Güney Kürdistan'ı tam bir felakete götürüyor. Türk devletinin ve Fetullah Gülen'in Güney Kürdistan'da ABD emperyalizminin hizmetinde daha etkin olma çabası sürüyor.

KDP ve YNK yolsuzluğun batağında olduğu ve Türk devletinin PKK ve Kürt düşmanlığı politikaları ile uzlaştığı için Kerkük sorununda sonuç alması mümkün görünmüyor. Kürt halkı bundan dolayı KDP ve YNK ikilisine verdiği desteği azalttı. Bu nedenle KDP-YNK ittifakı oy kaybetti. Sandığa gitmeyen 500 bine yakın Kürt KDP-YNK ikilisini sessizce protesto etti. Ayrıca KDP ve YNK arasındaki rekabet, başbakanlık tartışması üzerinden devam ediyor.

YNK'nin başbakanlığı KDP'den devir almaması durumunda KDP-YNK ittifakı çatırdayabilir. Çünkü bu tartışmanın büyümesi ittifakın dolayısıyla Güney Kürdistan iktidarının da çatlaması anlamına geliyor. Bütün bu yaşanan gelişmelerin temel nedeni Talabani ve Barzani ikilisinin ABD emperyalizmini memnun etmeyi temel alan yaklaşımlarıdır.

Mesud Barzani ve Celal Talabani ikilisinin Kürt halkı üzerindeki politik etkisinin sürdüğü, öte yandan muhalefetin ise güç kazandığı son seçimde açığa çıktı. Mesud Barzani Amerikan işgali altındaki Kürdistan'ın kimden ve ne ölçüde bağımsız olduğuna aldırmaksızın memnuniyetini dile getirdi.

Türk devleti ile Güneyli Kürt işbirlikçileri bölge halklarına karşı ABD'nin ve İsrail'in yanında yer alıyorlar. ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'ni destekliyorlar. Topraklarını bu saldırgan projenin hayata geçirilmesi için ABD eylem üssü olarak kullanıyorlar. Türk devletinin Güney'de var olan gelişmelerden duyduğu rahatsızlığın nedeni, olası gelişmelerin bünyesinde yaratacağı etkilerdir. "Büyük Kürdistan"dan duyduğu derin kaygıdır. Son seçimde Talabani ve Barzani ikilisinin Türk devletini memnun etmeye yönelik yaklaşımları ve Türk devletinin Kürt halkına yönelik tarihsel düşmanlığını ortadan kaldırmaya yetmeyecektir.

Kürdistan'ın gerçek kurtuluşu; Kürt halkının sömürgeciliğin kaynağı olan emperyalizmle, sömürgeci devletlerle ve içindeki işbirlikçi feodal unsurlarla hesaplaşmasından geçiyor. Bu zorlu yolda atılacak adımlar, Kürt halkının kalıcı kazanımlar elde etmesinin tek yoludur.

Adli Tıp Kurumu, sermaye devletinin has bir kurumudur!

Adli Tıp Kurumu'nun Münevver Karabulut cinayetine ve Hüseyin Üzmez'in taciz olayına ilişkin verdiği raporlar ve son olarak Güler Zere için verdiği rapor bu kurumun çok geniş kesimler tarafından tartışılmasına yol açtı.

Yıllardır meslek örgütleri ve uzmanlar tarafından eleştirilen Adli Tıp Kurumu (ATK), Hüseyin Üzmez'i kurtaran raporunun ardından yeniden tartışma konusu olmuştu. Kurumun eski defterleri açılmış, pek çok eski-yeni skandal ortaya çıkmıştı. Bunun üzerine geçtiğimiz günlerde Cumhurbaşkanı, kurumun denetlenmesi için talimat vermişti.

Konuya ilişkin bir rapor hazırlayan meslek örgütleri de yaptıkları açıklamayla ATK'nın durumunu gözler önüne serip kurumun kapatılmasını istedi. Meslek örgütleri, kurumun yıllardır bu durumda olduğuna, sadece olayların kamuoyu ilgisi nedeniyle yeni ortaya çıktığına dikkat çekerek yetkililerin yıllardır yaptıkları uyarıları dikkate almadıklarını belirttiler.

Zere'nin durumu gün geçtikçe ağırlaşıyor...

Tedavisinin yapılabilmesi için infazı ertelenmesi gereken, kanser hastası devrimci tutsak Güler Zere Adli Tıp Kurumu'nun son mağdurlarından. Zere'ye birçok sağlık kurumundan verilen "tahliye edilmeli" raporlarına rağmen, tahliyesine Adli Tıp engel oldu. 3. İhtisas Kurulu'ndan çıkan raporda, "tahliyesine gerek yok" denilebildi. Adli Tıp Kurumu'nun, Çukurova Üniversitesi Hastanesi'nin "Hastanenin mahkûm koğuşunda kalması bile yaşamsal risk taşıyor" şeklindeki raporuna rağmen, tedavisinin hastanenin mahkûm koğuşunda yapılmasına karar verdiği Zere'yi, sadece 2 dakika muayene ettiği ortaya çıktı.

İnfazının tamamlanması istenen yer, hapisanedekinden daha kötü koşullara sahip. Sterilizasyon açısından hapisaneden daha steril olmayan, havalandırmasız ve insansız hastane içerisindeki hapisane. Güler, kapısının arkasındaki askerlerce sürekli izleniyor. İki metre yükseklikteki demir parmaklıkla örülü penceresi morg servisinin penceresiyle karşı karşıya. Güler, morg servisinin hemen yanında olduğunun farkında, ölüm acısı yaşayanların feryatları da kulaklarında. Şimdilik ağızdan sıvı gıdayla besleniyor. Tedavisi nedeniyle üç hafta kadar sonra, ağızdan beslenmeme olasılığı var. Sonra kılların dökülmesi, derinin kurumması, ses kısıklığı, duymada azalma, orta kulak iltihabı...

Zere her gün 10 dakika ışın tedavisi alıyor. Bulunduğu koğuştan onkolojiye taşınırken yakınlarının kendisini görmelerini engellemek için jandarma çevresinde etten duvar örüyor. Güler Zere'nin uzaktan da olsa yakınları ve arkadaşlarına el sallaması, sevdikleri ile göz göze gelmesi, onlara gülümsemesi yasak. Yakınları onunla ancak haftada bir defa, 30 dakika süreyle görüşebiliyor.

Güler Zere, Adli Tıp'taki muayenesini şöyle anlatıyor: "Sabah Adli Tıp Kurumu'na götürüldüm.

Bir süre bekledikten sonra bir odaya alındım. Genç doktorlardan birisi nabzımı kontrol etti, kalp atış ritimimi dinledi, halsiz olup olmadığımı sordu. 'Halsizim' dedim. 'Zaten yeni ameliyat olmuşsun' dedi, şöyle usulden. Yaralarım, ağız içime bakmadı bile. Ben onun tavrından olumlu rapor vermeyeceklerini anladım. Odanın içinde birçok doktor bulunuyordu. Onlar benimle hiç ilgilenmediler, ben daha dışarı çıkmadan bir başka hastayı içeriye aldılar. Sadece 2 dakikalık bir muayene yaptılar. Raporun olumsuz çıkmasına şaşırmadım."

Adli Tıp 6. İhtisas Kurulu da diğerlerinden farksız!

Vakit Gazetesi Yazarı Hüseyin Üzmez, 14 yaşındaki B.Ç.'ye "cinsel istismarda bulunduğu" gerekçesiyle tutuklanıp Bursa Cezaevi'ne konulmuştu. Üzmez, 6 ay cezaevinde kaldıktan sonra Adli Tıp 6. İhtisas Kurulu tarafından verilen B.Ç.'nin "ruh sağlığının bozulmadığı" raporunun ardından tahliye edilmişti. Tartışma yaratan bu rapor, uzunca bir aradan sonra yerini ATK Genel Kurulu'nun "ruh sağlığı bozulmuştur" raporuna bırakınca, Üzmez 7. duruşmada tekrar tutuklandı.

Adli Tıp 6. İhtisas Kurulu'nun geçmişi de farklı değil. Hüseyin Üzmez'in Adli Tıp raporunun yardımıyla tahliye edilmesiyle gündeme gelen kurulun başkanı Dr. Cemal Yalçın Ergezer'in de, daha önce hazırladığı başka bir rapor nedeniyle TTB tarafından 1 aylığına meslekten men edildiği ortaya çıktı.

Kurulun çocuk psikiyatristi Doç. Dr. Ayten Erdoğan, "B.Ç.'nin cinsel istismara uğradığı açık. Ruh sağlığının bozulmaması imkânsız. Ama bu

görüştümü belirtince, diğer üyelerden baskı gördüm" deyip istifa etmişti. Bu istifa AKP kadroları tarafından yönetilen kurulun ne kadar bağımsız ve bilimden yana olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Kurumun diğer çarpıcı icraatlarından bazıları...

- PKK davasından tutsak kanser hastası İsmet Ablak da kurumdan beklenen rapor aylarca çıkmayınca tedavi gördüğü hastanenin bodrum katındaki mahkûm koğuşunda yaşamını yitirdi. ATK, kendi ihtiyaçlarını bile karşılayamayacak durumda olan Ablak'ı bile ölüme yolladı. Hastalığı nedeniyle 30 defa ameliyat olan cilt kanseri Ablak'a, tüm başvurulara rağmen "tahliye" raporu vermedi. İsmet Ablak'ın ölümüyle birlikte 2009'da cezaevlerinde yakalandıkları sağlık sorunlarından dolayı yaşamını yitiren siyasi tutsak sayısı 6'ya yükseldi. Ablak'ın ölümüyle, ölümü bekleyen siyasi tutsaklar gündeme geldi. İHD'nin 2008 raporuna göre cezaevlerinde 306 hasta tutuklu ve hükümlü bulunuyor. Bunlardan 18'i ağır hasta. Cezaevlerindeki 5 tutsak ise kanser hastası ve ölüm riski var.

-Münevver Karabulut'un otopsisinde pis masa ve eldiven skandalı yaşanmıştı. Yapılan otopside, Karabulut'un cesedine başka bir cesetten sperm bulaştırılmıştı. Bu gelişmenin ardından da kurumda "hizmetlilerin ve temizlikçilerin otopsi yaptığı" konuşulmuştu.

-Kurum, ayrıca İsmailağa Camii cinayetindeki yanlış kan incelemesiyle gündeme geldi. İmam Bayram Ali Öztürk'ü öldürdükten sonra linç edilen Mustafa Erdal'ın kanı yerine, olayla ilgisi olmayan

bir kadının kanı incelenerek rapor yazıldığı ortaya çıktı.

Sorun kuşkusuz ki burada anlatılanlarla sınırlı değildir. Adli Tıp Kurumu'nun suç dosyası oldukça kabarıktır.

Kurumun dokunulmaz ismi: Nur Birgen

Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu'nun başındaki isim Nur Birgen. Birgen ismi, ATK'yla birlikte anılır oldu. Birgen hakkında, işkenceyi gizlediği ve 'çelişkili rapor' verdiği için soruşturma açıldı. Türk Tabipleri Birliği (TTB) Yüksek Onur Kurulu'ndan 6 ay "meslekten men" cezası aldı. Ancak ceza uygulanmadı ve Birgen, Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu başkanlığına getirildi.

Birgen, 2002'de "duyma ve hafıza sorunu" yaşadığı gerekçesiyle Susurluk hükümlüsü Özel Harekat Dairesi eski Başkanı İbrahim Şahin'in tahliyesini sağlamıştı. Zaten Birgen göreve, Susurluk davasında da adı geçen kontrgerilla şefi Mehmet Açar tarafından atanmıştı.

Birgen'e göre Ergenekon sanığı Şahin "iyileşemedi", bir önce tahliye edilmeliydi ve o bunun için gereken raporu hemen hazırladı. Fakat F tiplerinde ölüm oruçlarından dolayı Wernicke-Korsakoff sendromuna yakalanan devrimcilerin bir önemi yoktu. Korsakoff'lular yürüyemiyor, konuşmıyor, hafıza kaybı yaşıyor. Üstelik tıp bilimi, bu hastaların "iyileşemeyeceğini" söylemesine rağmen bu Mengele artığı doktor müsveteleri hipokrat yeminlerini bir yana bırakıp sermaye devletine hizmette kusur etmediler.

F tipi cezaevlerine karşı başlatılan ölüm oruçlarıyla çoğu tutukluya Wernicke-Korsakoff sendromu tanısı konmuş, o dönem hastaların cezaevlerinde kalmalarının tehlikeli olduğuna karar verilmişti. ATK raporlarıyla, ölüm orucundaki 600'den fazla devrimci tutsak tahliye oldu.

2003 Temmuzundan itibaren ise durum değişti. Nur Birgen'in de başında bulunduğu Adli Tıp, Korsakoff teşhisi koyduğu hastaların cezaevlerinde kalabileceğine karar verdi. Ve hastalar tekrar tutuklanmaya başladı.

Unutulmamalıdır ki, Adli Tıp Kurumu'nun bu kokuşmuş yapısı sermaye devletinin genel çürümüşlük ve kokuşmuşluğundan bağımsız değil, onun önemli ve vazgeçilmez ayaklarından biridir. İnfazlar, işkenceler, katliamlar bir devlet politikası olarak sürdüğü müddetçe sermaye devletinin bu politikalarına uyarlanmış böyle bir Adli Tıp Kurumu'na ve Mengele artığı doktor müsvetelerine de ihtiyacı olacaktır. Son olarak bu kokuşmuş kurumdan bazılarının yerleri değişirken Nur Birgen'e dokunulmamasının sırrı da burada yatmaktadır.

Meslek örgütleri: "Adli Tıp Kurumu lağvedilmeli!"

Adli Tıp Kurumu'nun tepki çeken kararlarıyla ilgili biraya gelen kurumlar İstanbul'da 23 Temmuz günü ortak basın toplantısı gerçekleştirdi.

TTB, İTO, TİHV, SES, İHD, ÇHD ve Adli Tıp Uzmanları Derneği temsilcilerinin yer aldığı toplantıda söz alan kurum temsilcileri, Adli Tıp Kurumu'nun verdiği taraflı raporlarla toplum nezdinde güvenilirliğini yitirdiğini ifade ettiler.

TTB Merkez Konseyi Başkanı Prof. Dr. Gençay Gürsoy, Hüseyin Üzmez olayını hatırlatıp, yaşanan skandallara ilişkin devleti ve Adalet Bakanlığı'nı defalarca uyardıklarını belirterek, 3. İhtisas Kurulu tarafından, "panik atak" şeklinde teşhisler koyup, raporlar çıkartarak, bazı iş adamlarının tahliye edilmesine karar verilirken, 4. evre kanser hastalarının cezaevinde tutulduğunu söyledi.

Resmi bilirkişilik kavramının devlet bilirkişisi haline geldiğini söyleyen kurumun bağımsız olmaktan çok devlete bağlı bir yapı olduğuna işaret eden Gürsoy, "Adli Tıp Kurumu lağvedilmelidir" dedi. Üniversiteleri temel alan bir yapılanmaya gidilmesi gerektiğini sözlerine ekledi.

Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Başkanı Av. Selçuk Kozağaçlı ise Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün konuyla ilgili açıklamalarına değinerek Cumhurbaşkanı'nın bilimsel bir raporla bu yetkiyi kullanabileceğini belirtti.

Yaşanan sorunların Adalet Bakanlığı tarafından yayınlanacak bir tebliğle çözümlenebileceğini ifade etti.

"Bu kurum ayakta kaldığı sürece yargıya da müdahale etmektedir. Resmi bilirkişi ATK, Adalet Bakanlığı'nın yargıya müdahale aracı" diyen Kozağaçlı, birçok örnekte olduğu gibi devletin aynı zamanda fail olduğunu belirterek devletin kendisini kendi kurumuyla akladığını söyledi.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı Başkanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı Türkiye'de Adli Tıpla ilgili sorunların çok eskiye dayandığını ifade ederek çelişkilerin giderilmesi gerektiğini vurguladı.

SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun ise, "Bizler burada mağdurların çığılığı olmaya devam edeceğiz. Adli Tıp Kurumu Adli Tıp'lık olmuştur" ifadesini kullandı. İnsan Hakları Derneği Merkez Yürütme Kurulu üyesi Ali Rıza Dalkılıç ise ilgililerin konuyla ilgili önemli adımlar atması gerektiğini kaydetti.

Basın toplantısının ardından, basın metnine ek olarak, Adli Tıp yapılanması için önerilerin bulunduğu ayrıntılı rapor basına dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TTB'den Adli Tıp atamalarına ilişkin açıklama

TTB, 28 Temmuz günü yaptığı yazılı açıklama ile 26 Temmuz Pazar günü Resmi Gazete'de yayımlanan Adli Tıp Kurumu'nda yapılan atamalarla ilgili kamuoyuna bilgilendirmede bulundu.

Açıklamada, Adli Tıp Kurumu (ATK) başkan yardımcılarının görevden alınmalarının doğru bulunduğu ancak, 5. ve 6. İhtisas Kurulu üyeliklerine atanmalarının "bir nevi ödüllendirme" anlamına geldiği belirtildi.

Görevlerinden alınan ATK Başkan Yardımcıları Dr. Mustafa Okudan ve Dr. Hasan Ağrıtmış'ın raportörlük yerine ATK'nın 5. ve 6. İhtisas Kurulu üyeliklerine atanmalarının bir ödüllendirilme niteliği taşıdığı ifade edildi.

TTB tarafından her iki yöneticinin ATK'nın eski Başkanı Keramettin Kurt dönemindeki kurumda yapılan atama, görevden alma, istifaya zorlama, sürgün gibi bütün olumsuz uygulamaların ve bugün içine düşürüldüğü durumun müşterek sorumlusu olduğunun daha önce defalarca belirtildiği ve bir an önce görevden alınmalarının istendiği ifade edildi.

İbrahim Şahin'in Susurluk davasında aldığı hapis cezasının verilen raporla ortadan kaldırıldığının belirtildiği açıklamada Şahin'le ilgili hazırlanacak raporun sağlıklı ve güvenilir olabilmesi için, başkanlığını Nur Birgen'in yaptığı ATK 3. İhtisas Kurulu'nun 'iddia edilen yeni kurum yapılanması' beklenmeden acilen görevden alınması ve Şahin'in muayenesinin bilimsel yeterlilikleri ve güvenilirlikleri her türlü şüpheden uzak hekimlerce yapılmasının sağlanması gerektiği bildirildi. Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"Oysa ATK'nın kamuoyunda en tartışmalı yapılanması Wernicke Korsakoff hastaları, Susurluk hükümlüsü ve Ergenekon davası tutuklususu İbrahim Şahin, kanser hastası Güler Zere olgularında olduğu gibi bir dizi birbiriyle çelişik ve tartışmalı rapora imza atan 3. İhtisas Kurulu'dur. Üstelik Susurluk hükümlüsü ve Ergenekon davası tutuklususu İbrahim Şahin'in tutukluğunun bir kez daha sona erdirilmesi için ATK süreci geçtiğimiz günlerde başlamış bulunmaktadır."

Krizin acı reçetesi işçi-emekçilere içirilirken, emperyalizmin memuru Kemal Derviş ve Dervişgiller yine iş başında...

Sermayenin sosyal-yıkım saldırılarına karşı işçi-emekçi barikatlarına!

Sermayenin sadık uşağı AKP hükümetinin “krize karşı önlem” adı altında peş peşe uyguladığı asalak patronları kurtarma paketlerinin kabaran faturası emekçilerin sırtına yükleniyor. “Tasarruf tedbirleri” adı altında yutturulmaya çalışılan ve saldırı bombardımanına dönüştürülen önlemlerin ardında İMF’ye verilen sözler gereği yakın zamanda yapılacak anlaşma da bulunuyor.

Asalak patronlardan tüccar Erdoğan’a, meclisteki domuzlardan gazetelerin köşe başlarını tutan satılık kalemlere kadar tüm sermaye cephesi bu saldırı bombardımanını işçi ve emekçilere yutturmaya çalışıyor. Neymiş; tasarruf tedbirleriyle, krize karşı alınacak önlemlerle bu kriz minimum seviyelerde atlatılır ve iki yıl içerisinde ülke 2001 krizi sonrasında yakaladığı büyüme hızını tekrar yakalarmış! Tedbir ve önlemlerin hayata geçmesi için işçi ve emekçilerin bu acı ilacın reçetesini içmeleri gerekiyormuş!

Emperyalizmin memuru Derviş’in penceresinden kriz ve sonrası!

Neredeyse bir yıla yakın süredir sesi-soluğu çıkmayan emperyalizmin memuru Kemal Derviş geçtiğimiz günlerde bazı satılık köşe yazarları ve sermayenin Prof. ünvanlı uşaklarıyla birlikte toplantılar düzenledi. "Dünya Ekonomisi, Avrupa ve Türkiye" konulu serbest toplantıya ayrıca Sabancı Üniversitesi bünyesinde kurulan İstanbul Politikalar Merkezi'nin Direktörü Prof. Dr. Üstün Ergüder ve Joost Lagendijk de katıldı. Avrupa Parlamentosu'ndaki üyeliği, dolayısıyla Türkiye-AB Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanlığı görevi sona eren Lagendijk, "Full Time" İstanbul Politikalar Merkezi'nde çalışmaya başladı. ABD'nin en ünlü düşünce üretim merkezlerinden olan Washington'daki Brookings Enstitüsü'nde "Global Ekonomiden Sorumlu Başkan Yardımcısı" görevini yürüten Derviş ise "Part Time" çalışacak.

Derviş’le hasret gidermekten ve bu kriz ortamında düşüncelerinin son derece önemli olmasından bahseden (Erdal Şafak gibi) bazı satılık kalemler 2001 krizinin atlatılmasında önemli bir rolü olan Derviş’in dinlenmesini salık vermekteler. "Yılın ilk çeyreğindeki yüzde 13.8 küçülme gereğinden fazla önemsenmemeli" diyen Derviş, üçüncü veya son çeyrekte suların durulmasını bekliyor. Ve 2010 ile sonrasına bakılması gerektiğini vurguluyor ve hatırlatıyor: "Yüksek büyümenin iki motoru var. Biri yurt içi tasarruflar, diğeri dış tasarrufların Türkiye'ye ithali."

Derviş’in üzerinde önemle durduğu, tasarruf oranının artırılması, yüzde 15’lerden en az yüzde 25’lere çıkarılması. Tasarruf oranı yüzde 25’lere çıkarıldığında Türkiye’nin her yıl yüzde 7 büyüme oranını yakalayabileceğini söylüyormuş.

Derviş’ten bir saptama daha: "Kriz teğet geçti" söylemi doğrudu, ama sonrasında bazı hatalar yapıldı. Önlemlerde gecikilmesi gibi. "Hem sonra" diyor Derviş, "Hükümetler biraz iyimser olmak, iyimserlik yaymak zorundalar. Kendi bakanlık deneyimlerimden biliyorum”!

Zam, soygun ve yıkım bombardımanının ardında İMF ile yapılan anlaşmalar var!

Kemal Derviş’in ne demek istediğini bu ülkenin işçi ve emekçileri gayet iyi biliyor. CIA’nın tezgâhında yetişmiş, emperyalizmin, sermayenin has uşağı olan bu kişinin bu ülkeyi ne hale getirdiğini işçi ve emekçileri yaşayarak gördüler. 2001 krizinin ardından milyonlarca işçi ve emekçinin yıkıma sürüklenmesi pahasına dev şirketlere dönüşen bugünkü birinci ve ikinci 500 büyükler, Derviş’in ve Dervişgillerin yıkım politikaları üzerinden yükselmiştir.

Kemal Derviş bunca yılın sadık uşaklığının deneyimleri üzerinden tüccar Erdoğan ve avanesine akıl vermektedir, azar azar değil saldırıları birden hayata geçirin! Tüccar Erdoğan ve müritlerinin ise Derviş’ten aşağı kalır yanları bulunmuyor. Emperyalizme ve sermayeye uşaklıkta gelmiş geçmiş hiçbir hükümetin eline su dökemeyeceği AKP hükümetinin emekçilere yıkım politikalarını dayatması için kimsenin akıl vermesine de gerek bulunmuyor. Zira Derviş gibi, tüccar Erdoğan da aynı emperyalizmin tezgahından geçmiştir.

İMF ve Dünya Bankası’nın yıllık toplantıları üç yılda bir Washington dışında yapılıyor. Bu yılki toplantının 28 Eylül’de İstanbul’da yapılması yıllar önce kararlaştırılmıştı. Tüccar Erdoğan ve müritleri de bütün dünyada, yakından izlenen bu organizasyona büyük önem verdi. Lütfi Kırdar Kongre Merkezi’nin, dünyanın hemen tüm ülkelerinden üst düzey temsilcilerin katılacağı toplantının gerektirdiği mekânları içerecek biçimde genişletilmesi için muazzam bir inşaata girişildi. "Kriz bizi teğet geçecek, Bizim durumumuz iyi, İMF’ye ihtiyacımız yok" vb ümük sıkırtma teraneleriyle "yeri göğü inleyen" tüccar Erdoğan, şimdi İMF ve Dünya Bankası’nın önünde secdeye durmaktadır. "Krizle karşı önlem, tedbir ve tasarruf paketleri" adı altında son günlerde işçi ve emekçilere yapılan zam ve saldırı bombardımanının gerisinde İMF ile yapılacak anlaşmanın bir ön hazırlığı bulunuyor.

İşsizlik Sigortası Fonu sermayeye hibe edildi, sıra Kıdem Tazminatı’nda!

Uzun bir süredir patronların göz koyduğu İşsizlik Sigortası Fonu’nu patronlara hibe eden AKP’nin yasalaştırdığı düzenlemeyi Cumhurbaşkanı Abdullah Gül onayladı. İşini kaybeden işçilere yeni bir iş bulununcaya kadar maddi destek sağlamak amacıyla kurulan İşsizlik Sigortası Fonu, kriz bahanesiyle patronlara ve bütçeye destek fonuna dönüştürüldü.

AKP ilk olarak bu yıl içinde çıkardığı İstihdam Paketi ile patronlara destek olmak adına İşsizlik Sigortası Fonu’nun talan edilmesinin yolunu açtı. Fonda biriken 40 milyar TL üzerindeki kaynaktan yararlanan işsiz sayısı göz önüne alındığında yeni düzenleme sonrası, "Fon bir tek işçiye yar olmuyor" demek mümkün. Her gün yüz binlerce kişi işsizler ordusuna katılmasına rağmen fondan yararlanan işsiz sayısı Nisan ayında 41 bin, Haziran’da ise 82 bin kişi

oldu. İstatistik Kurumu rakamları işsiz kalanların büyük çoğunluğunun fonan yararlanmadığını açıkça ortaya koyuyor. Bu durum bile başlı başına AKP şahsında asalak patronların asıl derdinin fonu talan etmek olduğunu fazlasıyla gösteriyor.

Asalak patronların ve uşakları AKP hükümetinin şimdiki hedefinde Özel İstihdam Büroları’nın bir an önce yasallaştırılması ve Kıdem Tazminatı’nın bir fona devretme yoluyla gasp edilmesi bulunmaktadır. Bunun için hazırlanan ve bakanlara sunulan tasarılar yasalaşmayı bekliyor. Hiçbir sosyal güvenlik kurumunda kaydı bulunmayan Türkiye’de çalışabilir nüfusun yarısından çoğunun kaçak-kayıt dışı tutulduğu, işsizliğin 7 milyona ulaştığı, son bir yıl içerisinde ücretli bir işçinin %40 oranında fakirleştiği, işçi-emekçileri bunalıma-sosyal çöküntüye iten sermayenin saldırıları artarak devam edecektir.

Sınıfa karşı sınıf savaşı!

İşsizlik, sefalet ve köleleştirme saldırılarının iç içe dayatıldığı bu saldırı bombardımanını AKP hükümeti sigara yasağı, Ergenekon, Kürt sorunu ya da ordu-yargı gibi düzenin diğer kurumlarıyla yaşadığı it dalaşının ardına saklanarak hayata geçiriyor. Yaratılan bu sahte gündemlerle işçi ve emekçiler oyalanırken, adım adım saldırılar bu toz-duman içerisinde uygulanıyor. Her geçen gün daha da arttırılacak olan bu saldırı dalgası bir bütün olarak işçi sınıfını, emekçi halkları hedeflemektedir. Buna karşı verilecek olan yanıt da topyekûn olmak zorundadır.

İşçiye, emekliye, gençliğe, kardeş halklara, emekçi kadınlara, çocuklara, doğaya, insanlığın geleceğine düşman olan, toplumun her kesiminin yaşamı önünde bir engele dönüşen, bir avuç asalağın lüks içinde bir saltanat sürmesi dışında kimseye yaşam alanı tanımayan sermaye sınıfı yıkılmadığı takdirde, sosyal yıkım ve sömürü artarak devam edecektir. "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm" mücadelesi işçi ve emekçileri öncü güçleriyle birleştirecek ve asalak sermaye sınıfını tarihin çöplüğüne atacak tek çıkış yoldur.

DİSK Başkanlar Kurulu, sermayenin saldırılarına karşı “kararlılığını” ilan etti...

Gölge boksu yapanlar sınıfın yumruklarıyla sarsılacaklar!

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Başkanlar Kurulu, 22 Temmuz'da yayınladığı sonuç bildirgesiyle sermayenin “kıdem tazminatı” ve “özel istihdam büroları” adı altında yönelttiği saldırılara karşı genel grev dâhil en etkili mücadele yöntemleri ile mücadele edeceğini duyurdu.

Bildirgede; “*Kıdem tazminatının işçi sınıfının en önemli kazanımlarından, dokunulmazlıklarından biri*” olduğu ifade edildikten sonra, “*Kıdem tazminatının azaltılması, fona bağlanması önerilerine şiddetle karşı olduğunu kararlaştırmış olan DİSK, bu girişimlere karşı genel grev dâhil en etkili mücadele yöntemleri ile mücadele edeceğini bir kez daha teyit eder*” denilerek Başkanlar Kurulu'nun bu konudaki “kararlılığı” ilan edilmektedir.

Yine aynı bildirgede özel istihdam bürolarına ilişkin yasanın tekrar TBMM gündemine alınmasına ve kimi iyileştirmelerle de olsa yasalaştırılmasına karşı olunduğu da belirtilerek, bu konuda etkin bir mücadele içinde olunacağı ifade ediliyor.

Bugüne kadar da pek çok kez benzeri açıklamalarda bulunan DİSK'in genellikle ettiği büyük lafların ardından göz boyamak için birkaç eylem yapmak dışında süreçlere müdahale etmediği biliniyor. Nitekim bildirgede de “genel grev dâhil” vurgusuyla pekiştirilen “etkili mücadele” yöntemlerinin neler olacağı, nasıl uygulanacağına dair sorulara somut bir yanıt bulmak mümkün olmuyor. Yani ne bir mücadele programı ne de bir eylem hattı ortaya konuluyor. Bu yüzden de “genel grev dâhil” vurgusunun hiçbir inandırıcılığı kalmıyor.

Bu noktada, bildirgede en fazlasından “iktidarın, yaşanan küresel ekonomik krizin faturasını emekçilere ve yoksul halka çıkartmaya devam ettiği” ifadelerinin ardından “bu dönemde gerek üye sendikaların, gerek emek ve meslek örgütlerince gerçekleştirilen grev, direniş gibi hak mücadelelerinin etkin bir şekilde destek(lenmesi)” vurgusunun öne çıkarıldığı görülmektedir.

Bu bağlamda da; “*DİSK'in Kurucu Genel Başkanı Kemal Türkler'in katil zanlılarının yargılandığı Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesinde, 30 Temmuz 2009 tarihinde yapılacak duruşmaya, Birleşik Metal-İş Sendikasının yürüttüğü Sinter direnişi işçilerinin 3-4 Ağustos 2009 tarihinde Üsküdar İş Mahkemesinde görülecek duruşmaları ile 5 Ağustos 2009 tarihinde Taksim'de gerçekleştirecekleri kitlesel basın açıklamasına, Emekli-Sen Sendikasının emekli aylıklarına yapılan yüzde 1,83 oranındaki zammı protesto etmek amacıyla başlattığı eylem ve etkinliklere kitlesel ve etkin katılımın sağlanması*” mücadelenin “etkin bir şekilde” desteklenmesi olarak sunuluyor.

Sermayenin saldırılarına karşı bir yandan “genel grev dâhil” vurgusuyla “en etkili mücadeleden” bahsedilirken, diğer yandan mevcut direnişlerle ilgili dayanışmayı sadece basın açıklamaları ve duruşmalara katılımı sınırlayan bir bakışın inandırıcılığı elbette ki mümkün değildir. Mücadeleyi, dayanışmayı üretim alanları dışında, sınıf mücadelesinin o keskin zemininden kopararak “tahammül edilebilirliği” ve “uygulanabilirliğinin” nispeten daha kolay olan “medyatik” eylem tarzlarına hapseden bir anlayışın “genel grev dâhil” tehditleri karşıtları tarafından da ciddiye alınmayacağı çok açıktır. Dahası bunun tabandaki işçileri oyalamanın, onların tepkilerini deşarj etmenin birer aracına dönüştürüldüğü sürece büyük bir memnuniyetle karşılanacağı da ortadadır.

Oysa bu gün sınıfın en çok ihtiyaç duyduğu şey sermayenin saldırılarına karşı militan mücadele hattının örülebilmesi, açığa çıkarılabilmesidir. DİSK'in başındaki anlayışın bundan çok uzak olduğu, geçmiş pratiğinin birçok deneyimi üzerinden sabittir. Buna ilişkin en yakın örnek, o çokça karşı çıkılan Özel İstihdam Bürosu'na ilişkin DİSK'in kısa süre önce yapmış olduğu açıklamasıdır. DİSK'in bu yasanın cumhurbaşkanlığına sunulmasına ilişkin yaptığı değerlendirmede sınıf mücadelesi yerine “üçlü

danışma kurulunun önemine değinilmekte ve ona bel bağlamaktadır:

“*İşçi Sendikalarını ve ülkemiz çalışma hayatını yakından ilgilendiren böyle önemli bir konunun sendikaların gündeminden kaçırılmasını, görüşlerinin alınmamasını manidar bulduğumuzu ifade etmek isteriz.*”

Zira Üçlü Danışma Kurulu 4857 sayılı İş Kanununun 114. maddesi ile kurulmuş olup, bu kurulun çalışma barışının ve endüstri ilişkilerinin geliştirilmesinde, çalışma hayatıyla ilgili mevzuat çalışmalarının ve uygulamalarının izlenmesi ve bu konularda Hükümet, işveren ve işçi sendikaları konfederasyonları arasında etkin danışma amaçlanmıştır.

Bu kurulun en önemli dayanağı Üçlü danışmaya ilişkin 144 sayılı ILO Sözleşmesi ile Avrupa Birliğinin Sosyal Diyaloğa ilişkin direktifleridir. “

Buradan da anlaşıldığı üzere yapılan açıklamanın içeriği; bu yasal düzenlemenin kendilerinin itirazlarının dikkate alınmadan, bir gece yarısı operasyonu ile çıkartılmasından cumhurbaşkanına yakınan, sızlanan şikâyetlerden öteye gidemiyor. Sanki bu kurum, kurumun başındaki zat, sınıflar üstü, sınıf ilişkilerinden bağımsız birisiymiş gibi...

Bu yüzden de krizin faturasının işçi ve emekçilere her gün yeni bir şekilde ödettirildiği bu dönemde artık laf üretmekten çok eyleme geçmek gerekiyor. İçi boş sözler bir yana bırakılarak, sermayenin saldırılarına karşı sınıfın en geniş kesimlerini birleştiren ve onun yıkıcı gücünü açığa çıkaran militan bir mücadelenin örülmesi elzem bir hal almıştır.

Bu hattın örülmesi için her şeyden önce “sosyal diyalog” vb. her türden uzlaşmacı anlayışı reddederek “krizin faturası kapitalistlere” şiarıyla, “sınıfa karşı sınıf” pratiğinin hayata geçirilmesi gerekiyor. Geçekleşmekte olan ücret ve sosyal hak gasplarına, esnek üretim uygulamalarına, işten çıkartmalara, örgütlenme ve grev hakkını boşa düşüren yasal ve fiili uygulamalara vb. karşı grevler, direnişler ve işgaller

yoluyla yanıt verilmelidir. Bu sayede sınıf mücadelesinin mayalanacağı üretim alanları üzerinden sınıfın mücadele azmi ve dinamiği açığa çıkarılarak yaygınlaştırılıp, genelleştirilebilir.

Yine işçi ve emekçilerin ellerinde son tarihsel hak olarak kalan “kıdem tazminatının” kaldırılması ya da sınıf bölüklerinin geniş bir kesimini ilgilendiren “özel istihdam büroları” yasası gibi saldırılara karşı mücadelenin örülmesi de birleşik bir mücadele hattının oluşturulmasında önemli bir imkân olacaktır. Sermayenin böyle kapsamlı saldırılarını sadece savunmacı bir hatta kalarak ve mücadeleyi sadece saldırı gündeme geldikçe ele alan bir yaklaşımla savuşturmanın zorluğu ortadadır. Sınıf bölüklerinin en geniş kesimi içerisinde konuya dair bir bilinç açıklığının yaratılması ve yanı sıra çeşitli eylemliliklerin örülmesi için şimdiden bilinçlendirme faaliyetleri yürütülmelidir.

Bu noktada kurulacak olan “mücadele platformları” vb. araçlar bu en geniş birlikteliği sağlama noktasında önemli araçlar olabilirler. Ayrıca tabandan oluşturulacak bu araçlar sayesinde sendikaların başına çöreklenen sendikal korucular üzerinde de önemli bir basınç yaratılabilir. Herkse Sağlık ve Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP) deneyimi, bu açıdan belli dersler içermektedir.

İşçi ve emekçilerin sermayenin böyle kapsamlı saldırılarını sadece “direnen bir çizgide” değil aynı zamanda yeni hak ve taleplerin öne sürülmesiyle birleştirilecek bir mücadeleyle savuşturabileceği unutulmamalıdır. Bu yüzden de sadece kıdem tazminatının kaldırılmasına karşı çıkmak ya da ÖİB’lerin kurulmasına karşı çıkmak yeterli olmayacağı gibi sınıfın çalışma ve yaşam koşullarını rahatlatarak, demokratik hak ve özgürlüklerini genişletecek talepler de öne sürülmeli, mücadeleye konu edilmelidir.

Elbette ki bu mücadele bir eylem programı çerçevesinde yürütülmelidir. Gerçekleştirilen eylemler sadece kendisini kamuoyuna duyuran “dostlar alışverişte görsün” misali “medyatik” eylemlerle değil, temel hedef olarak sınıfın en etkili gücü olan üretimden gelen gücünün kullanılması üzerinde planlanabilmelidir. Zira sermayenin saldırılarını arttırdığı bir dönemde sınıfın buna direnebilmesi ancak kendi gücünü ortaya koyması ve bunu görmesi sonucunda ancak mümkün olacaktır. Uyarı grevleri, dayanışma grevleri, genel grevler, kitlesel mitingler vb. her türlü yol ve yöntem, “yasalara” takılmadan hayata geçirilmelidir. Yaşamakta olan krizin faturasının kime kesilip kesilmeyeceği kâğıt üzerindeki “yasalarca” değil, fiili mücadelenin yasalarıyla belirlenecektir.

İşçi sınıfı, bu mücadelede toplumun diğer katmanlarının da desteğini sağlamak noktasında bir dizi imkâna sahiptir. Kapitalist krizin faturası, dolaylı vergiler, sosyal harcamaların kısılması, her türlü hizmetin paralı hale getirilmesi ve daha bir dizi yöntemle toplumun en geniş kesimlerine fatura edilmektedir. Bu geniş kesimi sermaye sınıfına karşı tutarlı bir mücadelede birleştirecek, sürükleyecek yegâne toplumsal güç, işçi sınıfıdır.

Ancak bunu sağlayabilmek için her şeyden önce kendi haklarına sahip çıkabilmek, onu koruyabilmek ve geliştirebilmek noktasından dışı dış bir mücadele içerisinde geçerek, bilinçlenmesi, mücadele yeteneğini geliştirebilmesi gerekmektedir. Şimdilik bunun önündeki en büyük engellerden biri sınıfın saflarına karışan, gerek doğrudan sermayenin hizmetinde çalışan ihanet şebekeleri olarak sendikal korucular, gerekse de “sosyal diyalog”, “çağdaş sendikacılık” vb. anlayışlara sahip uzlaşmacı çizgide yer alan “sendikacılar” olmaktadır.

İşçi ve emekçilerin önündeki bu barikatın aşılmasında en büyük sorumluluk ve pay sınıfın öncü ve ilerici unsurlarına düşmektedir.

Türk-İş’te ihanetin ardından...

Kamuda uyuşmazlıklar sürüyor

Kamuda yaklaşık 300 bin işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri Türk-İş bürokratlarının hükümet karşısında diz çökerek ihanet sözleşmesine imza atmasıyla 7 Temmuz 2009 tarihinde “anlaşma”yla sonuçlanmıştı.

Hükümetin dayattığı sefalat zammının altına imza atan Türk-İş bürokratlarına, imzalanan ihanet sözleşmesinin ardından çeşitli tepkiler gelse de, bu tepkiler örgütlü bir kanalla Türk-İş bürokrasisine yöneltilmedi.

Türk-İş’in hükümet kanadıyla yaptığı “Çerçeve Protokol Anlaşması”na rağmen Türk-İş’e bağlı çeşitli sendikaların örgütlü olduğu işyerlerinde devam eden TİS görüşmelerinde uyuşmazlıklar sürüyor.

Bir kısım işyerinde ise TİS görüşmeleri anlaşmayla sonuçlanmış bulunuyor. TİS görüşmeleri devam eden sendikalar yaptıkları açıklamaları “mücadele” vurgusuyla süsleseler de bu açıklamalar suskunlukla geçirilen TİS sürecinin ardından inandırıcılık taşıyor.

T. Harb-İş uyuşmazlık yolunu tuttu...

Milli Savunma Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı (Jandarma Genel Komutanlığı ve Sahil Güvenlik Komutanlığı) işyerlerinde çalışan 24 bin T. Harb-İş üyesini kapsayan 22. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde yasal süre içinde anlaşma sağlanamaması üzerine T. Harb-İş Sendikası uyuşmazlık zaptı tutup arabulucu istemiyle Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na başvuruda bulundu.

Kazanılmış Toplu İş Sözleşmesi haklarının önemli bölümünü geri götürmeyi amaçlayan görüşmelerde 79 madde, 3 ek madde, 5 geçici madde, 9 ek üzerinde tıkanma yaşanırken sendika, toplu iş sözleşmesinin uygulanma sürecinde somut olarak yaşanan sorunları sıraladı.

Sendikal ve sosyal güvenceler, çalışma süreleri, izinler, 7.5 saat ve daha az sürelerle çalışılan işler kapsamındaki işçilere yaşatılan ücret ve sosyal hak ayrımcılıklarının düzeltilmesi, meslek-sanat sorunları, parçabaşı ücret sistemi ile çalışanların yaşadığı sorunların giderilmesi, servis araçları, nakil, terfi, atama gibi konularda ortaya çıkan sorunların çözülmesi için işveren dayatmalarını aşacağını belirtti.

Harb-İş, sorunun etkili biçimde çözülmesi için tüm sendikal ve demokratik kuruluşlarla ortak mücadelenin zorunlu olduğunu ve çabalarını bu yönde yoğunlaştıracağını duyurdu.

MKEK’da grev kapıda...

Diğer yandan kamuda süren toplu sözleşme görüşmelerinde bir tıkanma da faşist Türk Metal çetesinin örgütlü olduğu Makine Kimya Endüstri Kurumu’nda (MKEK) yaşandı.

Türk Metal Sendikası, kamu sözleşmesi çerçeve anlaşmasının teknik detayları konusunda MKEK yönetimiyle uzlaşmadı. MKEK’nın Ankara, Kırıkkale ve Çankırı’daki işyerlerinde çalışan yaklaşık 3 bin işçi adına yürüyen TİS görüşmelerinde grevin eşğine gelindi.

Maden-İş imzaladı

Genel Maden İşçileri Sendikası ile Kamu İşletmeleri İşverenleri Sendikası (Kamu-İş) arasında Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) işyerlerinde çalışan işçileri kapsayan 23. Dönem Toplu İş Sözleşmesi ise anlaşmayla sonuçlandı.

1 Ocak 2009 ile 31 Aralık 2010 tarihleri arasında kapsayan TTK 23. Dönem Toplu İş Sözleşmesi imza töreni 22 Temmuz 2009 tarihinde TTK Genel Müdürlüğü’nde gerçekleştirildi.

TÜBİTAK’ta grev kararı...

Türk-İş’e bağlı Tez-Koop-İş Sendikası, toplu sözleşme görüşmelerinde kapsam” maddesinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle Türkiye Bilimsel ve Teknolojik Araştırma Kurumu (TÜBİTAK) ve bağlı iş yerlerinde grev kararı aldı.

Taraflar, ücret ve ücrete bağlı maddelerin Türk-İş ve hükümetin üzerinde anlaşığı çerçeve protokole göre düzenlenmesinde mutabakat sağlarken, görüşmeler “kapsam” maddesi nedeniyle tıkanı. Yasal süre içinde tarafların anlaşmaya varamaması nedeniyle de 6 Temmuz’da yaklaşık 3 bin işçiyi kapsayan grev kararı alındı.

Entes direnişi günlüğünden...

Direnişin 70. günü...

Servislerin girmesiyle birlikte eşyalarımı almak üzere Sinter Metal'in önüne gittim. 1 saat kadar Sinter işçileriyle oturup sohbet ettik. Daha sonra eşyalarımı alarak fabrika önüne geçtim. Öğle saatine doğru Sinter Metal'de direnen iki işçi ayrı zamanlarda yanıma geldiler.

Daha önce Gürsaş fabrikasında direnen ve şu anda Entes'in bulunduğu sanayi sitesinde çalışan bir işçi yanıma gelerek direniş süreci hakkında bilgi aldı.

Bugün aldığım bir duyuma göre And Sanayi Sitesi güvenliği yanıma gelen işçilere bir uyarıda bulunmuş (benim yanıma gelmesinler diye) O yüzden Parot işçisinin neden uzun süredir gelmediğini anlamış oldum. Ama yine de uyarıyı umursamayarak yanıma gelen işçiler de yok değil.

Direnişin 71. günü...

Pankart asarken tanıdık bir sima gördüm. Eski Gürsaş işçisi. O da yanlış hatırlamıyorsam 110 gün direndi fabrika önünde. Uzun zamandır görmüyordum, bu yüzden yanıma geldiğinde çok sevindim. Bir iş bulup çalışmak ve zorunluluktan kaynaklı köye gönderdiği eşini yanına aldırma istiyor. Oldukça bunalan eski Gürsaş işçisi ile Gürsaş'ta yaşanan olaylar üzerine değerlendirmeler yaptık. Nerede ne yapıldı, yapılmaması gerekenler nelerdi. Yani aslında deneyimden çıkarılan dersleri paylaştık.

Gürsaş işçisi, "Bir yandan insanlar açlıktan ölüyor, bir yandan da sermaye bir avuç asalağın elinde. Saltanat içinde yaşıyorlar ve ileride şu anda bulunduğumuz tarihi inceleyenler bu duruma oldukça şaşkınlıkla bakacak. Nasıl olur diyecekler" dedi. Açlık, ölüm, bolluk ve özel mülkiyet çelişkisi işte.

Gebze'de kömürcülük yapan bir esnaf yoldan geçerken direnişi görüyor ve yanımıza gelip oturuyor. Entes sürecini anlatmam üzerine "Biz işçiler yeterince iyi göremiyoruz bazı şeyleri. Patronlar, yasalar onlardan yana olmasına rağmen yine de işveren derneklerinde, işveren sendikalarında örgütlenmeye çalışıyorlar. Ama biz bugün bir işçiyi herhangi bir derneğe üye yapamıyoruz" dedi.

Direnişin 72. günü...

Devrimci Duruş dergisinden bir işçi ziyaretime geldi. Gelişmeleri merak eden işçiye Entes'teki son durumu aktardım. Paydos saatinin yaklaşmasıyla birlikte hazırlık komitesinde benim de yer aldığım Metal İşçileri Kurultayı'nın duyurusunun da yapıldığı Metal İşçileri Bülteni'nin dağıtımını gerçekleştirdik. Entes'teki dağıtım sırasında engellemeye karşılaştık. Üstelik bülteni alan işçileri "kameralar kaydediyor, haberiniz olsun" diyerek korkutmaya çalıştılar. Personel müdürü ise fabrika camından fotoğraflarımızı çekerek gözdağı vermeye çalışıyordu. Bütün bu engellemelere rağmen işçilerin ısrarla bülteni almaları dağıtımın olumlu geçtiğinin bir göstergesiydi. Dağıtımın ardından Sinter Metal eylemine katıldık.

Bugün günceyi yazmadan önce yeni bir grevin başladığını okudum. ATV- Sabah grevinin durdurulması üzerine olumlu bir gelişmeydi. Direniş platformu olarak ilk işimiz greve ziyaret düzenlemeyi gündemimize almak olacak. Tüm coşkuyla grevi selamlıyorum. "Zafer direnen emekçinin olacak!"

Direnişin 74. günü...

Daha önce de belirttiğim gibi metal işçileri olarak

bir kurultay çalışmasına başlamıştık. Bu çalışmanın bir ayağını da eğitim seminerleri oluşturuyordu. Mehmet Beşeli'nin Taksim'de Makina Mühendisleri Odası'nda vermiş olduğu seminere katıldık. Metal sektörünün durumun yanısıra birçok konuyu ele alan seminerin ardından toplu olarak Taksim tramvay durağındaki basın açıklamasına geçtik. "Özel istihdam büroları" saldırısına karşı mücadele çağrısının yanısıra Metal İşçileri Kurultayı'na katılım çağrısının yapıldığı eylem sloganlarla son buldu.

Direnişin 75. günü...

Bugün de oldukça ilgi vardı direnişe. Gelip geçerken el sallayan, selam veren, yanıma gelip "durum nedir" diye soran işçiler çoktu. Yanıma gelen işçiler "mücadelende haklısın, umarım kazanırsın" diyerek umut verdiler. Daha önceden de yanıma gelip bana su veren Hayat Su'yun dağıtımını yapan emekçiler bugün yine su vererek direnişe katkı sundular. Aynı zamanda Entes işçileri de direniş yerinin yakınından geçerken selam verdiler. Karşılaştığım bütün tepkiler ve bu olumlu tepkilerin her geçen gün artması direnişin bir kez daha ne kadar önemli olduğunun altını çizdi.

Direnişin 76. günü...

(...) Bugün Önaysan'da çalışan ve kriz bahanesiyle işten atılan bir işçi beni ziyaret etti. Fabrikada yaşadığı sorunları ve patronun krizi nasıl fırsata çevirdiğini anlattı. Patronun toplantı yaptığı sırada "Bir ay çalışm

15 gün sigortanız yatsın" demesi üzerine sessiz kalmayarak "Sen sadece Önaysan'daki işçileri değil bütün OSB'deki işçileri yakıyorsun" demesinin ertesi günü kendini fabrika kapısında bulduğunu söyledi. İşçinin böyle söylemesinin sebebi Önaysan patronunun aynı zamanda Dudullu OSB yönetim kurulu başkanı olması idi. Yani işçinin kastettiği biz işçileri etkileyecek kararların alındığı yerde başkanlık yapmasıydı.

Sinter Metal işçileri, UID-DER ve yemek getiren OSİM-DER üyeleri de bugün ziyaret edenler arasındaydı.

Direnişin 77. günü...

Petrol-İş Kadın Dergisi'nden Necla Akgökçe ile direnişle neyi hedeflediğimi, amacımın ne olduğunu ve Entes Elektronik'te yaşanan süreci başından sonuna kadar anlattığım bir röportaj gerçekleştirdik. Bana kadın dergisini vermesi ve fotoğraf çekmesinin ardından başarılar diyerek direniş yerinden ayrıldı.

Ardından İşçi-Köylü gazetesi çalışanları ile krizin dünya ve ülkemizde işçiler üzerindeki etkileri, krizin çıkış sebebi ve ne yapmak gerekliliği üzerinden söyleşi gerçekleştirdik. Ayrıca Sinter Metal ve UID-DER üyesi işçiler ile de sohbet ettik. Yoldan geçen işçiler "mücadelaye sonuna kadar devam. Umarım kazanırsın. Aş, iş, özgürlük" gibi söylemlerle yanımda olduklarını dile getirdiler. (...)

*Entes direnişçisi
Gülistan Kobatan*

Tekstil işçilerinden Kobatan'a destek...

Tekstil işçileri olarak Entes işçisi Gülistan Kobatan şahsında kapitalizmin dayattığı baskı ve sömürüye karşı yükselen haykırışa ses katmak için 3 haftadır çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Sınıf dayanışmasını İzmir'den büyütme için 26 Temmuz günü Şirinyer-Tansaş önünde **Tekstil İşçileri Bülteni** olarak basın açıklaması gerçekleştirdik.

73 gündür direnişte olan Entes direnişçisi için gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasında "Patronlar krizin bedelini işçilere ödetmeye devam ediyor. Direnen Entes işçisi Gülistan Kobatan yalnız değildir!" şiarlı ozaliti açıldı.

Okunan basın açıklamasında "Tüm işçi ve emekçileri çakılan kıvılcımı büyütme, asalak sermayedarların ve uşaklarının korkulu rüyasını gerçeğe çevirmek için ayağa kalkmaya çağırıyoruz. Kapitalistlerin krizin faturasını işçi-emekçilere kesmeye çalışmasına, işten atmalara, düşük ücretlere ve esnek çalışma dayatmalarına karşı bulunduğumuz fabrikalarda, iş yerlerinde, mahallelerde mücadeleyi yükseltmeliyiz. Bizler tekstil işçileri olarak Gülistan Kobatan'ın direnişini ve mücadelesini selamlıyoruz. Bulduğumuz alanda başta Entes işçisi olmak üzere direnen işçilerle etkin bir dayanışma sergileyeceğimizi ilan ediyoruz." ifadeleri yer aldı.

Çevredeki emekçilerin de yoğun ilgi gösterdiği açıklama boyunca "Gülistan Kobatan yalnız değildir!", "Köle değil işçiyiz, örgütlüsek güçlüyüz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları da coşkuyla atıldı. Açıklamaya Emekli-Sen Buca Şubesi de destek verdi.

Tekstil İşçileri Bülteni çalışanları

OSİM-DER EKK'dan Kobatan'a destek

OSİM-DER Emekçi Kadın Komisyonu olarak Entes direnişini sesini diğer tüm işçilere, özelinde ise çifte sömürüye maruz kalan kadın işçilere taşımak, onları mücadeleye çağırarak için bir çalışma başlattık. Bu çalışma kapsamında kadın işçilerin yoğun olarak çalıştığı fabrikaları ve atölyeleri hedef olarak "Emekçi kadınlar, emeğin ve onurun için Entes direnişine omuz ver!" başlıklı bildirimimizi dağıtmaya başladık.

Bunun yanısıra başlattığımız anket çalışmasıyla kadın işçilerle konuşarak hem Entes direnişini anlattık hem de işten atmalara karşı ne yapılması gerektiğine dair onların fikirlerini aldık. İşçilerin bir kısmı arkadaşlarına karşı güvensizlik taşıırken, bir kısmı ise "Gülistan'ı haklı buluyorum, ben de olsam aynısını yaparım" ya da "Bu direnişi büyütme için diğer işçilerle de birleşmek lazım" şeklinde cevaplar verdi.

OSİM-DER EKK olarak emekçi kadınları mücadeleye katma kararlılığıyla çalışmamıza devam edeceğiz...

OSİM-DER Emekçi Kadın Komisyonu

Alpagut işçisi mücadele geleneğini sürdürüyor...

40 yılın ardından Alpagut işçisi hakları için grevde

Çorum'da kurulu bulunan Alpagut Linyit İşletmesi, Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir yere sahiptir. 1969 yılında Alpagut işçilerine düşük ücret ve uzun çalışma saatleri dayatılır. Ücretler ise tam bir pervasızlıkla parça parça ödenir. Yerin onlarca metre altında çalışan işçiler, alınmayan işgüvenliği tedbirleri ile daha kötü koşullarda, ölümle burun buruna çalışmaya zorlanır. Alpagut patronunun bu saldırıları karşısında neler yapılabileceğini tartışan işçiler, aralarından temsilciler seçerek, Ankara'ya örgütlü oldukları Maden İşçileri Sendikası'na basınç yaparlar. Ancak sendika hiçbir tutum almaz. İleri sürülen talepler üretimin düşüklüğü bahanesiyle reddedilir. Alpagut patronu sendikanın da tutum almamasını fırsat bilerek işçilerin maaşlarını 73 gün boyunca ödemez. Bunun üzerine 786 Alpagut işçisi sendikaya rağmen 13 Haziran günü işletmeyi işgal ederek, yönetime el koyarlar. İlk iş olarak bütün işçilerin katıldığı İşçi Genel Kurulu oluşturulur. Üretim ve satış tekrar düzenlenir. İşçi Genel Kurulu tarafından seçilen temsilcilerden oluşan İşçi Konseyleriyle işletmeyi yönetmeye başlarlar. Sekizer saatlik üç vardiya sistemine geçilir. Vardiyası biten işçi 8 saat daha kalarak işletmeyi korur. Patronun "üretim düşük" söylemiyle hiçbir talebi kabul etmediği, "zarar ediyoruz" söylemiyle işçilerin ücretlerinin ödenmediği Alpagut, 2 hafta içinde kâr etmeye başlar. Üretim % 50 artar. Günlük satış 8 bin liradan 40 bin liraya çıkar. İşgalin ardından sendika da gelerek işletmenin yönetimine katılır.

Alpagut işçileri hayata geçirdikleri bu direnişle üretkenler olarak, yönetebileceklerini de göstermiş oldular. İşçiler olmadığında çalışmayan işletme, patron olmadan işçilerin kendi yönetimiyle bir düzene girmiş, üretim artarak, kâr edilmeye başlanmıştır. Sermaye devletinin Alpagut'un etkisinin kendi sınırlarını aşarak yayılacağı korkusu sarar. Patronların karlarına kar katmalarını sağlayan, zevk-i sefa içinde yaşamaları için çalışan, dünyanın bütün zenginliklerini yaratan "ayak takımı", bir işletmede yönetime el koyarak, kendisi için üretir. Bunun ülke geneline yayılması demek patronların sonu anmalına gelir. Bu korku ve telaşla İşçileri Bakanlığı devreye girer. Ankara'dan Çorum'a jandarma birlikleri sevk edilir. Maden ocağı jandarma birlikleri tarafından kuşatılır. Sendikacıların da çabalarıyla işçiler 35 gün sonra işletmeden çıkartılır. İşgale öncülük eden işçiler işten atılır. İşçiler eylemlerine iki gün madene inmeyerek devam ederler. Daha sonra patronlarla toplu sözleşme imzalanır. Atılan işçiler tekrar işe alınır. Alpagut, işçilerin talepleri üzerine Türkiye Kömür İşletmeleri'ne devredilir.

Alpagut işçileri, Türkiye'de bir ilki gerçekleştirerek önemli bir deneyime imza attılar. İşçi sınıfına izlenmesi gereken yolu tüm açıklığıyla gösterdiler. İşçileri "ayak takımı" olarak görenlere, yönetimi aldıklarında neler yapabileceklerini de gösterdiler.

40 yıl sonra Alpagut'ta fiili grev...

Aradan geçen kırk yılın ardından, Alpagut işçileri yine mücadele yolunu seçtiler ve fiili bir grev başlattılar. Türkiye Kömür İşletmeleri'nden özelleştirme ile özel sektöre geçen Çelikler Alpagut Dodurga Linyit İşletmesi'nde ücret anlaşmazlığı

nedeniyle 200'e yakın işçi geçtiğimiz cuma günü fiili olarak greve çıktı.

Krizle birlikte çalışma koşulları daha da ağırlaşan Alpagut işçileri bir dizi haktan yoksun çalışıyorlar. Sosyal haklarının neredeyse hiçbirisi verilmiyor. Bir yıldır maaşlarına zam yapılmıyor. Ustalar 800 TL, usta yardımcılar 653 TL, normal işçiler ise 567 TL alıyor. "% 8 zam yaparım, beğenen çalışsın, beğenmeyen gitsin" diyen Alpagut patronu, işçilerin günlük ücretlere seyyanen 5 TL zam talebini, "zarar ediyoruz"

söylemiyle vermiyor. Alpagut işçileri ise, patronun dayatmalarına karşı grev silahıyla cevap verdiler. Üç vardiyanın da ocağa inmemesi sonucu Alpagut Linyit'te üretim tamamen dururken Alpagut işçileri talepleri kabul edilinceye kadar greve devam edeceklerini söylüyor ve kazanacaklarına inanıyorlar. 40 yıl önceki Alpagut işçilerinin mücadele geleneğini yaşıyorlar. Krize karşı sınıf kardeşlerine izlenmesi gereken yolu gösteriyorlar.

Halkalı Kağıt işçileri grevde!

İstanbul Halkalı'da kurulu bulunan ve 100'ü aşkın işçinin çalıştığı **Halkalı Kağıt Karton Sanayi ve Ticaret AŞ'**de Türk-İş'e bağlı Selüloz-İş Sendikası 17 Temmuz 2009 tarihinde "sessiz sedasız" bir grev başlattı.

Halkalı Kağıt Karton Sanayi ve Ticaret AŞ ile Selüloz-İş Sendikası İstanbul Şubesi arasında 01.01.2009 tarihinde başlayan TİS görüşmelerinin başlamasının üzerinden aylar geçmesine rağmen Halkalı Kağıt patronu herhangi bir teklifle masaya gelmedi.

Bunun üzerine yasal süreç işleyerek arabuluculuk aşamasına gidildi. TİS kapsamındaki 84 işçiye krizi gerekçe göstererek 2009 yılı için sıfır zam, 2010 yılı için ise 80 TL net ücret zammı öneren Halkalı Kağıt patronunun bu teklifi işçiler tarafından reddedilince 17 Temmuz 2009 sabahı grev başladı. Selüloz-İş Sendikası ise 2010 yılı için 120 TL net ücret teklifinde bulundu.

Fabrika önüne astıkları "Bu iş yerinde grev var / Selüloz-İş Sendikası" pankartı önündeki bekleyişlerine devam eden işçilere grevin 7. gününde Türk-İş'e bağlı çeşitli sendikaların yöneticileri de destek ziyaretinde bulundular.

Ziyarete konuşan Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak "Haklı greviniz sendikalarımızın desteğiyle pekişecektir" sözleriyle işçilere seslendi. Sendika ve işçilerin önerilerine rağmen işverenin uzlaşmaması nedeniyle greve çıktıklarını belirtti.

Halkalı Kağıt'taki grev sürecine ilişkin gazetemize bilgi veren **Selüloz-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Aydın Parlakkılıç**, Selüloz-İş üyelerinin sıfır zam teklifine karşı örgütlü güçlerini kullanarak "grev çıkamazsınız" denilen bir yerde greve çıktıklarını belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Küçükçekmece İşçi Platformu'ndan grev ziyareti

Küçükçekmece İşçi Platformu, 25 Temmuz Cumartesi günü Halkalı'da 17 Temmuz tarihinden beri devam eden Halkalı Kağıt grevine destek ziyaretinde bulundu.

Grevin 9. gününde gerçekleştirilen ziyaret öncesinde fabrikaların yoğun olarak bulunduğu Dereboyu Mevkii boyunca "Yaşasın Sınıf Dayanışması - Grev silahını eline alan Halkalı Kağıt işçilerini selamlıyoruz!/Küçükçekmece İşçi Platformu" yazılı ozalit ve sloganlarla yüründü.

Grev yerinde platform adına yapılan konuşmada grevin anlam ve önemine dikkat çekilirken sermayenin saldırılarına karşı ortak mücadele yürütülmesinin gerekliliği vurgulandı.

DESA'nın Sefaköy'deki fabrikası önünde 1 yıla yakın bir süre direnen **Emine Arslan** da deneyimlerini grevci işçilerle paylaştı. Mücadele yürütülmeden hiçbir hakkın kazanılamayacağını belirten Arslan, Halkalı Kağıt grevcilerinin sonuna kadar yanlarında olacağını sözlerine ekledi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Metal İşçileri Kurultayı hazırlık çalışmalarından...

Kartal'da kurultay hazırlıkları

Metal İşçileri Kurultayı'nın hazırlıkları kapsamında bölgemizde oluşturduğumuz Kurultay Hazırlık Komitesi'nin çalışmaları sürüyor.

KHK, şimdiye kadar yapmış olduğu toplantılarda Metal İşçileri Kurultayı'nın önden belirlenen tartışmalarının bir kısmını tüketmiş durumda.

Son gerçekleştirdiğimiz toplantıda KHK bileşeni olan Türk Metal ve Birleşik Metal-İş üyelerinin yanısıra ve örgütsüz fabrikalardan katılan işçi arkadaşlarımızla "sendikalar" başlığı çerçevesinde Türk Metal çetesini masaya yatırmış olduk. Bu tartışmalarda Türk Metal çetesinin içerisine girdiği yeni süreci ve özellikle BMİS'in örgütlü olduğu fabrikaları kendi gövdesine taşıma çabasını değerlendirdik.

Yanı sıra çalışmamızın temeline koyduğumuz metal işçilerinin birliğini yaratma iddiası temelinde fabrikalardan gelen her arkadaşımız yapabileceği oranda görev almış oldu. Bu çerçevede belli fabrikalarda kurultay hazırlık komitelerini hayata geçirmek üzerinden girişimlerde bulunmuş durumdayız.

Metal İşçileri Bülteni'ni ise bu süreçte etkin bir biçimde kullanıyoruz. Yerel bültenimiz de kurultay çalışmalarında önemli bir yerde duruyor. Aynı zamanda bir fabrikaya yönelik olarak da fabrika bülteni çıkartıldı.

Kartal Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi

Topkapı'da Türk Metal saldırısı

İstanbul'un Topkapı bölgesinde sınıf devrimcilerinin yürüttüğü faaliyetin temel bir parçası olan **Topkapı İşçi Bülteni**'nin dağıtımına 28 Temmuz günü faşist Türk Metal çetesinin adamları saldırdı.

Fabrikanın gece vardiyasındaki işçilerin çıkış saatine yakın bir zamanda, idari personel olan bir kadın dağıtım yapan dernek üyelerini yalancılıkla suçlayarak hakaret etmeye başladı. Gerekçesi ise bir Perfektüp işçisinin Topkapı İşçi Bülteni'ne yazdığı "Perfektüp işçisi aç!" başlıklı yazıydı.

Dernek üyesinin dağıtımına devam etmesi üzerine ise devreye giren Türk Metal'in fabrikadaki şefi **İlhan Kılıç**, dernek üyesini fabrikanın içine çekmeye ve darp etmeye çalıştı. Bunun üzerine dağıtım yapan diğer üç kişi de olaya müdahale etti. Hak ettiği cevabı alan Türk Metal haini ise, fabrikada çalışan işçilerin olayı yatıştırmaya dönük iyi niyetli çabaları sonucu fabrikanın içerisine girdi.

Faşist Türk Metal çetesinin saldırısına maruz kalan Topkapı İşçi Derneği'nden işçiler, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da sınıfın mücadelesinin önüne dikilen gerici örgütlenmeleri teşhir etmeye devam edeceklerini söyledi.

Topkapı İşçi Derneği üyesi işçiler

Metal işçileri kurultaya yürüyor...

Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi, kurultay hazırlıkları kapsamında programlanan eğitim seminerlerinin ilkinin 26 Temmuz Pazar günü Makina Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirdi.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli ve Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi sözcüsünün konuşmacı olarak yer aldığı toplantıda metal sektörünün durumunun yanısıra metal işçilerinin örgütlenmesi ve kurultayın amaç ve hedefleri konuşuldu.

Mehmet Beşeli'nin bir saati aşkın süren sunumuyla başlayan seminerde, Türkiye ve dünyada işçi sınıfının konumu, işçiler arasında kullanılan temel kavramların (proletarya, kriz, ücretler vb.) kapsamı ve güncel açıklamalarının yanısıra metal sektörünün güncel tablosuna değinildi.

Beşeli'nin sunumunun ana vurgusu ise fabrikalarda ve sanayi havzalarında yürütülecek siyasal faaliyetin önemi üzerineydi. İktisadi ve siyasal mücadelenin birlikte ele alınması gerektiğini belirten Beşeli, somut örneklerle sunumunu destekledi.

İşçilerin sınıfsal ayrımları noktasında net olmaları gerektiğini belirten Mehmet Beşeli, sunumunun ilerleyen bölümlerinde kapitalist sistemin işleyişi ve üretim yapısını ele aldı. Bu bölümde dünya çapında yaşanan yoğun proleterleşme sürecine ve kapitalistlerin emek gücüne duydukları ihtiyacın azaldığına dikkat çeken Beşeli "kriz" tartışmalarına buradan bakılması gerektiğini ve asıl "kriz" in emek sömürsü olduğunun altını çizdi.

Metal işkolundaki sendikaların 1980 darbesi öncesindeki kuruluşları hakkında bilgilendirmede bulunan Beşeli metal patronlarının örgütü MESS'in sermaye sınıfı içerisinde tuttuğu özel yere ve ağırlığa değindi.

Seminerin ilk bölümü, Kurultayı Hazırlık Komitesi sözcüsünün yaptığı konuşmayla son buldu. KHK temsilcisi, Metal İşçileri Kurultayı'nın sınıfın ve metal işçilerinin birleşik direnişini örgütlemek üzere örgütlendiğini belirterek sanayi havzalarında ve fabrikalarda yürütülecek çalışmaların önemini hatırlattı.

Seminerin ikinci bölümü ise çeşitli sanayi havzalarından seminere katılan metal işçilerinin sorduğu sorular ve bu sorulara verilen cevaplar üzerinden gerçekleştirildi.

Seminerin son ve toparlayıcı konuşması KHK sözcüsü tarafından yapıldı. Bu bölümde kurultayın oturduğu zemin, amaçları, hedefleri, kurultay ve sonrasında devam edecek faaliyetin metal işçilerinin

birliğini sağlama yönünde önemli bir süreç olacağı dile getirildi. Metal işçilerinin oluşturacağı mücadele programının havzalarda yürütülecek pratik mücadeleyle güç kazanacağı söylendi.

KHK'dan Taksim'de basın açıklaması

Seminerin ardından toplu olarak Taksim tramvay durağında kurultaya ve "özel istihdam büroları" saldırısına ilişkin gerçekleştirilecek basın açıklamasına geçildi.

"Kriz fırsatçılığına geçit vermeyeceğiz! Mücadele için sokağa, örgütlenmek için kurultaya! / Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi" pankartının açıldığı eylemde "**modern simsarlık**" anlamına gelen Özel İstihdam Büroları'nın karanlık yüzü anlatıldı.

Sendikaların sermayenin saldırılarına karşı büründükleri sessizliğe de vurgu yapılan açıklamada patronların kölelik dayatmalarına ve sendika bürokratlarının ihanetlerine karşı metal işçilerinin örgütlü birliğini yaratmak iddiası ile sonbahar aylarında gerçekleştirilecek Metal İşçileri Kurultayı'na çağrı yapıldı.

"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Ücretli köle olmayacağız!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!" sloganlarının atıldığı eyleme çevrede bulunan emekçiler de ilgi gösterdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Demir-çelik işçilerine bülten dağıtımı

Bakırçay Havzası'nda çalışan demir-çelik işçileri olarak geçen hafta Metal İşçileri Bülteni'nin yeni sayısının dağıtımını gerçekleştirdik. İşçiler bültenine ilgi gösterdiler.

Ayrıca 29 Temmuz günü Demir-Çelik Bülteni'ni ve Habaş'ta iş kazası nedeniyle hayatını kaybeden işçi arkadaşımız için çıkardığımız bildiriye dağıttık. İşçiler bildiriye dikkatlice okudular. Devletin kolluk güçleri dağıtım sırasında yanımızda durarak GBT kontrolü yaptılar. Buna rağmen işçilerin bültenimizi almaya devam etmeleri anlamlıydı. Bültenimizi 2 vardiyaya da dağıttık.

Demir-Çelik İşçileri Bülteni çalışanları

Kent AŞ'de direnişe devam!

Kent AŞ işçisinin onurlu direnişi 90. günlerinde kararlılıkla devam ediyor. Direniş geldiği aşamada etkisini kamuoyuna da gösteriyor. Direniş süresince yaşanan olaylar, işçilerin ve sendikanın girişimleri, çeşitli eylem ve etkinliklere katılım ve nihayetinde kurulacak "dayanışma platformu" bunun somut örnekleri olarak göze çarpıyor.

Direniş, ilk gününden itibaren internet üzerinden yabancı ülkelerdeki emekten yana kurumlara ve sendikalara duyuruldu. Şu ana kadar işçiler, seslerini duyurmak için 5000 afiş yaptılar, 100 bin bildiri dağıttılar ve 200 binden fazla imza topladılar.

Direnişi işçiler, CHP'li Bayraklı Belediyesi'nin Onur Mahallesi Atatürk Açık Hava Tiyatrosu'nda düzenlediği 2 Temmuz etkinliğine pankartlarıyla katılıp sloganlar atarak seslerini duyurdular. Kitle de bu sloganlara katılarak destek verdi. İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesinin en zengin iş adamlarından olan Cem Bakioğlu'nun (Çiğli organize BAK holding, BAK Ambalaj, BAK Plastik, Bareks, Polibak ve ayrıca Baktrans Havacılık Şirketi sahibi ve Kent Hastanesi'nin ortağı) sahibi olduğu EGE TV'yi bu direnişi karalaması ve sürekli Cevat Durak yanlısı yayın yapması nedeniyle protesto ettiler.

EGE TV dışında direnişe benzer saldırılar da sürüyor. Ulusal burjuva basın bile direnişin haklılığı ve kararlılığı karşısında direnişi destekleyen yazılar yazmak, yayınlar yapmak zorunda kalırken İzmir'in yerel basın ve yayını direnişe düşmanca saldırılarını sürdürüyor. İşçiler ve sendika bunun nedeninin tamamen Cevat Durak'tan kaynaklandığını düşünüyor.

Kamuoyuna yansıyan bilgilere göre Cevat Durak'ın bankamatik köşe yazarı memurları var. Bu maaş karşısında bu memurlar direnişi karalayan yazılar yazıyor, yayınlar yapıyorlar. Bu saldırının son örneklerinden birisi 13 Temmuz'da yaşandı. 13 Temmuz akşam saat 22.00'de SKY TV'de yayınlanacak olan programın konuğu Kent AŞ'nin de örgütlü oldu DİSK Genel iş 5 no'lu şubenin başkanı Mehmet Çınar idi. Mehmet Çınar'ın konuşması şu ana kadar direnişe dönük karalamalara verilecek bir cevap olacak ve direnişin haklılığını anlatacak kapsamda olacaktı. Bunun için kalın bir dosya ve maaş bordroları hazırlanmıştı. Ancak akşam saat 20.30'da SKY TV tarafından Çınar'a telefon edildi ve kendisini kabul edemeyecekleri söylendi. SKY TV'ye bu akşamki programı seyretmeleri için 1000'in üzerinde SMS çekildiği, işçilerin bütün yakınlarına haber verildiği, genel merkezin programı

beklediğini söyledi. Ancak SKY TV'den arayan kişi elinden hiçbir şeyin gelmeyeceğini söyledi. Daha sonra 5 no'lu şube tarafından bütün işçiler durumdan haberdar edildi ve işçiler SKY TV'yi arayarak bu olayı protesto ettiler. İşçilerin SKY TV'ye Cevat Durak'tan para aldığı için programı iptal etiklerini söylemeleri ve oluşturulan basınç üzerine SKY TV, Cevat Durak'ın kendilerine bu programın yayınlanması halinde tüm reklamlarını keseceği tehdidinde bulunduğu için böyle bir karar aldıklarını açıklamak zorunda kaldı.

Bunun yanında Cevat Durak katıldığı bir televizyon programında direnişi bitirmek için yasal yollar çözüm olmazsa başka yolları deneyeceğini söylemişti. İşçiler de bunun üzerine suç duyurusunda bulundular ve ayrıca görüştüğümüz işçiler şunları dile getirdi: *"Bize silah mı sıkacak, gelsin. Bizim kaybedecek bir işimiz vardı, artık o da yok. Yani kaybedecek bir şeyimiz yok. Cevat Durak'tan da korkumuz yok. Ne yapabiliyorsa yapsın da görelim."*

Ayrıca işçiler CHP'nin toplantı ve etkinliklerini de kaçırmıyorlar, baskınlar yapıyorlar. 14 Temmuz'da CHP'nin Foça'da yaptığı toplantıya baskın yaparak pankart açtılar. CHP'nin olaylara seyirci kalmasını protesto ettiler. Bunun üzerine CHP'liler şaşkınlıkla "daha ne kadar bizi böyle takip edeceksiniz!" dediler.

Direnişin şu ana kadarki en büyük kazanımlarından birisi "Kent AŞ işçisiyle dayanışma platformu"nun kurulmasıdır. (15 Temmuz 2009 Çarşamba günü saat 15.00'te konak Hasan Sağlam Öğretmenevi'nde kendisini basına deklare edeceği söylendi, ancak bu deklarasyon şu ana kadar gerçekleşmedi) Genel-İş'in çağrısıyla 56 Kurum ve 79 temsilcinin katıldığı Konak İskelesi'ndeki kahvaltılı toplantıda alınan karar gereği kurulacak olan bu platform direnişin etkisi ve kararlılığının kesin bir göstergesidir. Platformun yürütmesi 9 kişiden oluşan bir komite tarafından oluşturulacak. Direnişin etkisi kendini Cevat Durak şahsında da göstermiştir. Cevat Durak çevresinden de eşitli tepkiler almış, yaptığı bir açıklamada direniş karşısında düştüğü zor durumu şöyle ifade etmiştir: "Allah hiçbir belediye başkanını benim düştüğüm duruma düşürmesin"

Direniş, ailelerin de tam desteğiyle ve katılımıyla sürüyor. Kadınlar ve çocuklar geceli gündüzlü çadırlarda birlikte kalıyorlar. Direniş çadırları adeta evleri olmuş. Bu süreçte ailelerde de önemli bilinç değişiklikleri olduğu görülüyor. Yaşanan çok güzel olaylar var. Mesela, herhangi bir çadırda otururken birden bisiklet

süren 4-5 yaşlarında çocukların "Yaşasın örgütlü mücadelelerimiz!", "Yaşasın işçilerin birliği!" diye slogan attıklarını duyabiliyorsunuz. İşçilerin eşleri de direniş kazanana kadar direniş yerini terk etmeyeceklerini ifade ediyorlar.

Sendika baştemsilcisi, Kent AŞ işçisinin bu direnişine bazılarının şaşırmasına şaşırıklarını söylüyor. Çünkü Kent AŞ'de daha önce de 55 gün bir direniş süreci yaşadıklarını ve bu direnişin kazanımla sonuçlandığını belirtiyor. Kent AŞ'ye sendikanın dışı mücadele ederek geldiğini, 4 kez toplu sözleşmeden döndüklerini ve mücadele eden bir yapılarının olduğunu, bu direnişi de kesinlikle kazanacaklarını ifade ediyorlar.

Direnişte işçilerin yakındığı en büyük sıkıntı beklemeciliğin olmasıdır. Direnişin 90. günlerine geldiğini, bu zamana kadar 15-16 Haziran, 26 Haziran, Deniz Baykal'ın gelişi Aziz Kocaoğlu'nun yurtdışından dönmesi, vs. vs. hep beklediklerini ancak artık sonuç alıcı eylemler yapmak gerektiğini, kendilerinin kaybedecek bir şeylerinin olmadığını ve hiçbir şeyden de korkmadıklarını artık ne olursa olması gerektiğini söylüyorlar.

İşçiler son olarak şunu ifade ediyorlar. 25 Temmuz'da CHP'nin ikinci adamı olarak ifade edilen Önder SAV Çiğli Kültür Merkezi'nin açılışını yapmak için İzmir'e geldi. Ayrıca gelişinin nedenlerinden birisi de kendi ağzından ifade ettiği kadarıyla Kent AŞ'yi artık bir sonuca bağlamakmış. CHP de direniş sürecinde işçiler tarafından hedef tahtasına oturtulduğu için bu süreçten rahatsızlığını artık fazlasıyla belli ediyor. Aksi takdirde böyle yoğun geliş gidiler olmazdı. İşçiler son olarak Önder SAV'ı da bekleyeceklerini ama artık bunun bir son olması gerektiğini artık ondan sonra da eylem biçimlerinin değişmesi, sertleşmesi gerektiğini ifade ediyorlar.

Bir onur meselesi olan bu direniş tüm kararlılığıyla sürüyor. İşçiler kazanım dışında hiçbir sonucun olmayacağını söylüyor. Bu onurlu direniş hak ettiği maddi, manevi, eylemli desteği kamuoyundan alır ve yalnız kalmazsa ve bir de birçok işçinin dediği gibi daha militan ve sonuç alıcı eylemlerle sürerse kazanmaması için hiçbir neden yok.

Son olarak, direnişin onurunu ve kararlılığını taşıyan bir işçinin şu sözleriyle bitirmek istiyoruz; *"Cevat Durak benim 1500 km ötedeki (Erzurum) annemi ağlattı, bu saatten sonra dönüş yok, kazanana kadar buradayız!"*

İşçi ve emekçi hareketinden...

Adana'da emekliler eylemeydi!

Emekli maaşlarına yapılan zamlara 28 Temmuz günü Adana Büyük Postane önünde biraraya gelen DİSK / Emekli-Sen üyeleri basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasına Emekli-Sen şube yöneticileri ile genel merkez yöneticileri de katıldı. Bölgesel olarak yapılan basın açıklamasında basın metnini okuyan genel merkez yöneticisi Nurten Demirel bundan sonraki dönemde emeklilere yapılan haksız ve hukuk dışı uygulamalara karşı eylemlerin artacağını duyurdu.

Emekli-Sen'de örgütlenme ve mücadele çağrısının da yapıldığı eylem boyunca "Sadaka değil, toplu sözleşme!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Emekliyiz, haklıyız, kazanacağız!" sloganları atılırken açıklamaya yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Emeklilerden kefenli protesto

Emekli-Sen İstanbul Şubeleri, emeklilere yapılan sefalet zammını protesto etmek amacıyla 23 Temmuz günü Sütlüce'deki AKP İstanbul İl Başkanlığı önüne kefenli bir yürüyüş gerçekleştirdi.

"Haklarımızı istiyoruz" pankartıyla yürüyüşü geçen Emekli-Sen üyeleri, AKP binasının önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasını Emekli-Sen Beyoğlu Şube Başkanı Hasan Kaşkir okudu. Göstermelik zamlarla emeklilerin kandırılmayacağını, krizin sonuçlarının emekçilere ödetilemeyeceğinin belirtildiği açıklamada şunlar söylendi: "Emekli-Sen üyeleri olarak AKP hükümetinin 'ölümü gösterip sıtmaya razı etme' politikasını kabul etmeyeceğiz, kefenlerimizi giydik, emekliler olarak ölümden de sıtmadan da korkmuyoruz. Sendika yasamızı ve insanca yaşayacak bir maaş mücadelemizi kesintisiz sürdüreceğiz."

Açıklama AKP hükümetinin emeklilerle toplu sözleşme masasına oturması çağrısıyla son buldu.

Eylem boyunca, "Emekliyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Sendika hakkımız engellenemez!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Emekli-Sen İzmir'de eylemde

Emekli-Sen, yaklaşık 10 TL'ye denk düşen yüzde 1.83'lük "zammı" İzmir'de 24 Temmuz günü protesto etti.

Saat 12.00'de Konak Emekli Sandığı önünde toplanan Emekli-Sen üyeleri, "Sadaka değil toplu sözleşme / Emekli-Sen" yazılı pankartla Konak

Postanesi'ne yürüdü. Postane önünde basın açıklaması yapmak isteyen Emekli-Sen'liler trafiğin yoğunluğu nedeniyle bir süre basın açıklamasına başlayamadılar. Polis trafiği durdurmayarak eylemi fiilen engelleme çabasına karşı emekliler oturma eylemi yaparak yolu kestiler ve açıklamayı bu şekilde gerçekleştirdiler.

Hükümetin yaptığı sadakadan farksız yüzde 1.83'lük zammın toplam sosyal saldırıların bir parçası olduğunun vurgulandığı açıklamada asıl saldırının emeklilerin örgütlülüklerine yapıldığı belirtildi. Emekli-Sen'in 14 yıl önce kurulduğu ve pek çok saldırıya rağmen mücadelesinin sürdürdüğü ifade edilerek şunlar söylendi:

"bizi durdurmaya güçleri yetmeyecek. İşte biz buradayız (...) Bir kez daha tüm emeklileri bu onurlu yürüyüşe sahip çıkmaya ve sendikamıza üye olamaya çağırıyoruz..."

Eylem boyunca, "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Yaşasın Emekli-Sen, yaşasın DİSK!", "İnadına yaşamak, ama insanca!", "AKP zammını al başına çal!", "Direne direne kazanacağız!", "Emekli, hakkına sahip çık!", "Zam, zulüm, işkence, işte AKP!" sloganları atıldı. 10'ar TL'ler birleştirilerek toplanan 100 TL başbakana postalandıktan sonra eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Milas Belediyesi işçisinden silahlı eylem!

Muğla'nın Milas ilçesinde, maaşını alamadığını ve işten çıkartılmak istendiğini belirten işçi, belediye binasında silahlı eylem yaptı.

Milas Belediyesi'nin park ve bahçe biriminde çalışan Haldun Topçu, saat 08.30 sıralarında belediye binasına geldi. Belediyeye giren ve giriş kapısının üst kısmındaki balkona çıkan işçi, kendisine ait av tüfeğiyle havaya bir el ateş açtı. 4 aydır maaşını alamadığını söyleyen işçi, ayrıca işten çıkartılmak istendiğini belirtti.

Yaklaşık 45 dakika protestosunu sürdüren işçiyi, olay yerine gelen Milas Kaymakamı Şahin Aslan ve Milas İlçe Emniyet Müdürü Ömer Faruk Karataş ikna etti. Silahını teslim eden Haldun Topçu, kolluk güçleri tarafından gözaltına alındı.

Eskişehir'de Tek Gıda-İş'ten eylem

Tek Gıda-İş Sendikası Eskişehir Şubesi 28 Temmuz günü saat 15.30'da sendika binası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

İşçilere 25 Temmuz'da verilmesi gereken yakacak yardımının toplu sözleşme süresinin bahane gösterilerek yapılmaması ve maaşların zamanında ödenmemesi üzerine işçiler Cumartesi günü yemek yememe ve Pazartesi günü de ETİ fabrikasının önünde oturma eylemi gerçekleştirmişlerdi.

Bugün yapılan açıklamada da Tek Gıda-İş Sendikası Şube Başkanı Kadir Özenler işçilere söz verilen yardımların yapılmamasıyla işçi ve sendikaların karşı karşıya getirildiklerini ifade etti. Nitelikli yaşam koşulları istediklerini söyleyen Özenler, emeklerin karşılığını almak için mücadele ettiklerini belirtti.

Basın açıklamasına destek veren Türk-İş 2. Bölge Temsilcisi Nejat Kılıç ve Çimse-İş Şube Başkanı Kürşat CEYLAN talep edilen haklar kazanılana kadar mücadele edeceklerini belirtti. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

HABAŞ işçi öğretiyor...

Türkiye'nin en büyük ve modern haddehanesini kurmakla övünen ve Ege bölgesinde ihracatta 2. olan HABAŞ, bir demir-çelik işçisinin daha canını aldı.

Bakırçay Havzası'nda kurulu bulunan ve binlerce işçinin çalıştığı HABAŞ Demir-Çelik'te yaşanan son iş cinayeti 22 Temmuz günü 08.00 -16.00 vardiyasının bitiminde yeni yapılan 3. haddehanede meydana geldi.

Hadde 3'te elektrik bakımcı ve taşeron olarak 2 yıldır çalışan Hasan Dağlı isimli işçi tavan vinçlerinin arızalanmasından kaynaklı vinç baralarının onarımı sırasında yaklaşık 15 metre yükseklikten yere düşerek hayatını kaybetti.

Bakırçay Havzası'ndan demir-çelik işçileri Yaşanan iş cinayetine ilişkin yaptıkları bilgilendirmede patronların aşırı kâr hırsının Hasan Dağlı'nın ölümüne neden olduğunu belirttiler.

Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"Arkadaşımız hiçbir güvenlik önlemi alınmadan tavana çıkarılmış ve sorunun bir an önce giderilmesi istenmiştir. Buna bir de tavan vinçlerinde kullanılan baraların maliyet artmasını ucuz ve kalitesiz kullanımının eklenmesi ile ölüme davetiye çıkarılmıştır. Bunların hepsi patronların doymak bilmez aç gözlülükleri ve aşırı kâr hırsı yüzünden olmuştur. Bizler doğal olmayan bu ölümlere sessiz kaldığımız sürece bu olaylar yaşanmaya devam edecektir."

Kızıl Bayrak / İzmir

Kapitalizm; kriz, işsizlik, açlık, yoksulluk, yozlaşma

Karanlığa ışık, ses

Mamak 6. Kültür Sanat

İnsanlığa kan, gözyaşı, açlık ve ölümden başka bir şey vermeyen bu düzen çürüyor. Tüm insanlık ise, kapitalist sömürücülerin ekonomik- sosyal- siyasal saldırılarıyla karşı karşıya kalıyor. Kapitalist sömürücüler doğayı, toplumsal yaşamı ve insana ait olan her şeyi kirletiyorlar. Tüm zenginlikleri üretenler bugün dünyanın hangi köşesine gidersek gidelim yokluk ve yoksunluk ile yüz yüze bırakılmıştır. Kapitalizmin nimetlerinden faydalanmak şöyle dursun, milyonlar en temel insani gereksinmelerini karşılayamamaktadır.

Bu tablo dünyanın iki farklı yüzünü ortaya çıkarıyor. Bir yüzü emperyalist- kapitalist sistemin efendileri olan asalak sermaye sınıfının artan lüks ve şatafatı; diğer yüzü ise, artan yoksulluk ve sefalet tablosudur. Bir yanda sütle güzellik banyoları yapanlar diğer yandan bir yudum sütü bile bulamayan çocuklar...

Dünyada 6 insandan biri, yani 1 milyar 20 milyon insan aç. Tüm insanlığa yetecek kadar yiyecek kapitalist tekellerin depolarında istiflenirken, milyonlar açlıktan ölmektedir yaşadığımız bu dünyada. Çünkü bu yaşadığımız dünyanın adaleti de ahlaki da, değerleri de milyonların sömürüsü ve daha çok kâr hırsı üzerine kurulmuştur. İnsan kanı ile beslenen sömürücü zorbalar kendi krizlerinin yükünü dün olduğu gibi, bugün de tüm dünya işçi sınıfına ve emekçilerine ödetmekle meşguller. Bu hummalı saldırı hazırlığı sonucunda işçi sınıfı ve emekçiler işten çıkartılmalarla birlikte artan işsizlik, sosyal hakların gaspı, kölece çalışma koşullarının bir bir yasal dayanaklarla da güvence altına alınması, istihdam bürolarından, esnek üretime, örgütlenmeye dönük saldırılardan, düşük ücretlere, uzun çalışma saatlerine kadar sermayenin saldırılarını günbe gün yaşamaktadırlar.

Kapitalistler, bugün yoğunlaştırdığı saldırılarla birlikte krizin yükünü işçi sınıfı ve emekçilere ödebilmelerini güçlü ve örgütlü bir işçi-emekçi barikatıyla karşılaşmamış olmalarına borçlu olduklarının farkındadırlar. İşte bu yüzden baskı ve zor uygulamaları artarak uygulanmakta, dünyada ve Türkiye’de krizin faturasını ödemeyi reddeden işçi-emekçilerin sınırlı ve dağınık eylemleri, karşı koyuş çabaları dahi bugün sermaye sınıfının korkuya kapılması için yeterli olmaktadır.

Son günlerde KESK’e yönelik saldırılar ve İstanbul’da Haramidere’nin haramilerinin sınıf devrimcilerine saldırıları bunun kanıtıdır. Yoksulluk sınırı altında yaşayan emekçilerin sayısı dünya genelinde hızla artmaktadır. Refahın sembolü olarak sunulan emperyalist metropollerde de bu tablo bir hayli iç karartıcıdır; bir yandan sosyal haklar sistematik içinde tırpanlanmakta diğer yandan ise, sosyal güvenlik kurumları hızla tasfiye edilmektedir.

Asalak patronlar sınıfı, üretimde her türlü kuralsızlığı uygulayarak krizi tam anlamıyla fırsata çevirmişlerdir. Sermaye kodamanları uzun çalışma saatleri ile iş ve işçi güvenliğine bütçe ayırmayarak, işçilerin ölü bedenlerinin üzerine basıp işçi kanı ile zenginliklerine zenginlik katmaktadırlar. Gözleri daha çok kâr hırsıyla dönenler aynı zamanda temel tüketim maddelerinde süreklileşen zamlarla düşük ücretler, dolaylı vergilerle işçi ve emekçileri sürekli olarak soymaktadırlar. Bunlar yalnızca işçi ve emekçilerin içinde bulunduğu yaşam koşullarının ufak bir parçasıdır, sağlık hakkının SSGSS ile tamamen piyasalaştığını, bunun doğrudan sonucu olarak insan yaşamının hiçe sayıldığını ülkenin farklı illerinde ayyuka çıkan sağlık skandalları ile görmekteyiz. Kene ısırmalarından, hastanelerde ki bebek ölümlerine ya da tüm dünyayı saran domuz gribi salgınına kadar bu böyledir. SSGSS’yi ‘hastane kuyruklarında artık kimse beklemeyecek’ diye allayıp pullayan sermaye iktidarı, bugün ilaç ve hastane tekellerinin kasalarını doldurmakla meşgul. Öte yandan artık emekçiler tedavisi mümkün hastalıklardan bile hastaneye varmadan ölmektedirler.

Kapitalizmin krizi emperyalist dünyanın dengelerinde de ciddi sarsılmalara yol açmış durumdadır. Emperyalist-kapitalist sistemin efendisi olan ABD’nin hegemonyasının çözülmeye başladığı bir hegomonya krizinin içerisindeyiz. Mevcut olan emperyalistler arası dengeler farklılaşırken militarizm, silahlanma, enerji ve doğal gaz kaynaklarının etrafında bölgesel savaşlar artmaktadır. Dünyanın dört bir yanı yangın alanına dönüştürülmüş durumdadır. Kafkasya, Orta Asya, Ortadoğu, Afrika ilk akla kalan çatışma alanlarıdır. Ortadoğu ise, emperyalist paylaşımın en keskin yaşandığı bölgelerden biri iken sermaye iktidarı, ABD-İsrail ittifakı ile tüm bölgeye ölüm saçmaktadır. Sermaye iktidarı, ülkemizde milyonlarca işçi ve emekçinin kanını emperyalistlere pazarlamaktadır.

Öte yandan kapitalist sistem aşırı kâr hırsı, kıyasıya rekabet, piyasa anarşisi ile ekolojik dengeyi alt üst etmiş durumdadır. Bilim insanlarıncı artık dünyaya biçilen yaşam süresi bile korkutucu tabloyu ortaya koymaktadır. Emperyalistlerin, kendi ağızlarından ifşa edip durduğu bu tabloyu değiştirmek için en küçük bir adımları söz konusu değildir. İçme suyu rezervlerinin tükendiği ve bir yandan su kaynakları için tekeller arası rekabet kızışırken, öte yandan emekçilerin temiz bir bardak suya dahi ulaşamadığı bir gerçektir. Küresel ısınmanın ve değişen mevsimlerin, yok edilen doğanın, kirletilen havanın tüm sorumlusu kapitalist barbarlığın ta kendisidir. Genetiği ile oynanmış tarımsal ürünlere, tarımda kullanılan hormonlara, evlerin çatılarına konarak ölüm saçan baz istasyonlarına ve daha

nicesine kadar... Doğayı ve insanlığı tehdit eden ve kendi içinde büyüyen bu sorun kapitalizmin insanlığın geleceği için tam bir karanlığı ifade ettiğinin bir göstergesidir.

Küresel ekonomik krizin ülkemizde de emekçilere açık biçimde fatura edilme yöntemlerinden biri olan işten çıkartılmalar ve artan işsizlik oranı Türkiye içinde devasa boyutlardadır. Krizin ülkede emekçilere fatura edilmesinden sorumlu olan AKP hükümetinin sözcüsü Tayip Erdoğan’ın “teğet geçecek” kelimelerinin dudaklarının arasından çıktığı dakikalarda dahi fabrikaların, işyerlerinin öntü işsiz binlerle dolmaya başlamıştı. Şimdiki rakamlar ülkede 7 milyonu aşkın işsiz olduğunu göstermektedir. 2008 Ağustosundan bugüne işten atılanların sayısı 1 milyonu hayli aşmıştır. Bu durum, emekçiler için tam bir ölüm demektir. Bu işsizlik rakamlarının ücretlere ve çalışma koşullarına yansımaları ile tam bir kölelik koşuludur. Sigortadan yoksunluk, sefalet ücretleri, 10 saati aşkın mesai saatleri ile kölece çalışma ve yaşam koşulları bunun göstergesidir.

Karanlığa ışık oluyoruz;

İşte birkaç cümle ile yaşadığımız kapitalizmin karanlık tablosu böyle. Bu karanlık, her yanı sarmakta ve tüm insanlığı kendi içinde boğmaya çalışmaktadır. Bu karanlığı dağıtmanın tek yolu, geleceğin toplumunun aydınlık mücadelesini güçlendirmektir. Kapitalizm; açlıktır, yoksulluktur, militarizmdir, doğanın yıkımıdır, her biçimde burjuva gericiğidir, savaştır, krizdir ve aynı zamanda kültürel yozlaşmadır.

Tüm bu söylenen yönleriyle karanlık, ülkemizde de yoğunlaşmaktadır. Bizzat sermaye düzeni, Amerikancı ordunu eliyle, 12 Eylül faşist darbesinin ardından güçlendirdiği dinsel gericilik ile toplum yaşamını adeta boğmaktadır. Ve bu gericiliği diğer yandan faşist, emekçi düşmanı, Kürt halkına düşman kafatasçı “ulusalci- cumhuriyetçi” düzen gericiliği tamamlamaktadır. Her türden, her söylemden gericilik aynı yerden, sermaye düzenin sınıfsal çıkarlarından beslenmekte ve yine aynı sermaye düzenini güçlendirmektedir. Ve bu burjuva düzen gericiliğinin etkisi bu gerici kutuplaşmayı temsil eden partiler olan AKP, CHP ile sınırlı değildir. Tüm toplum yaşamına on yıllardır sinsice yerleştirilmiş durumdadır. Bu gericilik odaklarının her türlü “ilericilik”, “çağdaşlık”, “demokratikleşme” adı altında kapışmaları ise, tek kelimeyle iyicilerin rant kavgasıdır. Çürüten düzen çeteleşmekte, dahası tüm toplum yaşamına ırkçı milliyetçi zehirini akıtmaktadır. Umutsuzluk ve çaresizlik içinde kıvranan milyonlarca işçi emekçi çürütülmektedir. Sosyal yıkım ve işsizlik ve sefalet koşulları karşısında örgütsüz milyonların kolektif bir karşı karşı koyuşun olmadığı yerlerde çürüme de derinleşmektedir. Çözumsuzlüğün ürünü olan

ve savaş demektir...

Sessizliğe çığlık olacağız!

Festivali'nde buluşalım!

intiharlar, devasa bir dehşet tablosu ile çocuklarını, eşlerini öldürenlerin sayısı artmaktadır. Uyuşturucu ve alkol bağımlılığı, kumar, hırsızlık, gasp gibi olaylar işçi ve emekçilerin yaşamında her geçen gün daha da etkili olmaktadır. Toplumsal şiddet olaylarının ulaştığı boyut, kapitalizmin yıkımının etkilerinin görülmesine yetmektedir. Sermaye, sömürdüğü kitleleri aynı zamanda çürütürük kötürümleştirmeye çalışmaktadır.

İşte milyonların yaşamı... ve işte kriz böyle yönetiliyor.

İşçi ve emekçi kitleleri açlığa, sefalete ve geleceksizliğe mahkum eden karanlık kapitalizmin ta kendisidir. "Gündüzlerinde sömürülme, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya" yaratmak tek kurtuluş yolumuzdur. Yani çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmedir. Devrimci temellerde yükselen bir işçi-emekçi hareketi bu karanlığı dağıtacaktır. İşçileri ve emekçileri bu karanlığın kaynağı asalak sermaye iktidarını yıkarak sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı kurmaya çağırıyoruz.

Sessizliğe çığlık oluyoruz;

Üretimin, paylaşımın ve kardeşliğin adı olan **Mamak Kültür Sanat Festivali**; zorba ve kokuşmuş düzenin işçi-emekçiler üzerinde yarattığı tahribatları parçalayarak mücadele içinde özgürleşmek için; işçileri ve emekçi kitleleri geleceğin özgür ve eşit dünyasını örgütlemeye çağırıyor.

Bir kez daha kardeşliğin sofrasını kurarak karamsarlığın, umutsuzluğun, sefalet koşullarının içinde boğulan emekçilerin çığlığı olacağız. Dünya zenginliklerine bir avuç asalağın el koyduğu bugün yoksulluğa mahkûm olmayacağız, çünkü tüm zenginlikleri var edenleriz.

Sermaye sınıfı gücünü ve otoritesini örgütlü bir sınıf olmasından alır. İşçi emekçilerin mahkûm edilmeye çalışıldığı kölece çalışma ve yaşam koşulları sermaye sınıfı tarafından yaratılmaktadır. Tamamen bu başarı işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğünden kaynaklanmaktadır. Bu nedenle yan yana gelecek, sorunlarımızı tartışacak, çözüm yolları arayacağız. Bu

çığlık işten çıkartılarak direnişle geçen Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'ın, ATV- Sabah grevcilerinin diğer direnişlerin ve direnerek kazanan işçilerin sesi aynı sorunlara yaşayan işçi ve emekçilerin sesine karışacak ve böylece Mamak 6. Kültür Sanat Festivali'ne taşınacak. Krizin faturasını ödemeyi reddederek "**işgal, grev, direniş**" diyenlerin sesi, soluğu festival alanında olacak.

Yeni bir dünya yeni bir kültür için üretimin, paylaşımın, dostluğun ve kardeşleşmenin adı Mamak Kültür Sanat Festivali...

Tiyatronun, ezgilerin, dizelerin diliyle yeri gelecek halaylar çekecek, yeri gelecek yine öfkelenerek yumruklarımızı havaya kaldıracak, yine omuz omuza verecek ve ellerimizi birleştirerek neler başarabildiğimizi bir kez daha dostu düşmana göstereceğiz. Çıkarırsız ve karşılık gözetmeyen bir yaşamın, özgür bir geleceğin tohumlarını kendi öz emeğimiz ve düşünsel birliğimizle bir kez daha üreteceğiz.

Kültürü ve sanatı bir avuç asalağın elinden alarak, işçi sınıfının devrimci değerleri ve kültürü temelinde bir üretimin konusu yaptığımız faaliyetlerimiz 6. festivalde de işçi ve emekçilerle buluşacak. Yılları bulan emeğimizin, ısrarımızın ve çabamızın ürünü olan Mamaklı emekçilerin bu üretim süreçlerine katılmasıyla daha da güçlenen üretimlerimiz 3 gün süresince sergilenecek.

Sınıfsız, sömürsüz bir dünya için "sol göğsündeki cevahiri solmayanlar"ı bir kez daha yan yana getireceğiz.

Şili'de Pinoche diktatörlüğü karşısında yeri geldiğinde silahları yürekleri, elleri, gitarları olan Victor Jara olacak, faşizme karşı "biz kazanacağız" diye haykırırlarla dolu şarkısını öldüresiye dövülmesine karşı susmayarak dudaklarında şarkıyla ölen Victor Jara ile birlikte söyleyeceğiz. "El pueblo unido jamas sera vencido" (Birleşmiş halk, asla

yenilmeyecek!)

"Topraktan, ateşten ve demirden hayatı yaratanların" öykülerini anlatanların Nazım Hikmet'in, Enver Gökçe'nin, Orhan Kemal'in, Ahmed Arif'in, Sabahatin Ali'nin ve sayısız devrimci sanatçının üretimlerini paylaşacak, her geçen gün etrafımızı saran yaşamdan ve toplumsal sorunlardan kopmuş dejenere unsurları sanat diye karşımıza çıkartanlara karşı tok bir yanıt vermiş olacağız.

Kapitalizm; kriz, işsizlik, açlık, yoksulluk, yozlaşma ve savaş demektir...

- * Krizin faturasını kapitalistlere,
- * İşten atılmalar yasaklansın
- * Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi,
- * Herkese nitelikli, parasız sağlık hizmeti,
- * Parasız eğitim,
- * Herkese vergiden muaf insanca yaşanabilecek asgari ücret,
- * Sınırsız, söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü,
- * Tüm çalışanlara grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı vb yakıcı somut talep ve şiarlar üzerinden Mamak 6. Kültür Sanat Festivali örgütlenmeye başlandı. Mamaklı emekçileri, kapitalizmin yıkımı karşısında yeni bir dünya, yeni bir kültür mücadelesinde örgütlenmeye ve mücadeleye çağırıyoruz. Ve insanca bir yaşam, özgür bir gelecek için sosyalizm mücadelesi etrafında kenetlenerek kendi geleceğimizi kendimiz şekillendirmeye davet ediyoruz. Tüm insani değerlerimizin çürütülmesine karşı "Yârin yanağından gayrı paylaşmak için her şeyi" şiarıyla işçi sınıfının alternatif kültür- sanat üretimlerini Mamaklı işçi emekçilerle birlikte açtığımız kardeşlik sofrasında paylaşalım!

Yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız!

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Mamak İşçi Kültür Evi

AKP Hükümeti, Emre Aköz'ün ağzından Alevilere kin kusuyor...

Sabah gazetesi yazarlarından Emre Aköz, geçtiğimiz günlerde gazetenin kendine ayrılan köşesinde bir yazı kaleme aldı. Yazısına vesile olan ise, Samanyolu Haber'de Emekli Cumhuriyet Savcısı Ahmet Gündel tarafından yapılan bir değerlendirme idi. Gündel söz konusu röportajda, "yüksek yargıdaki kriz, uzun süredir sistemli olarak mezhep ağırlıklı kadrolaşmadan kaynaklanıyor" demişti. Bu söz vesilesiyle Emre Aköz, Alevi emekçilerine olan kinini kusmak için de bir fırsat yakalamış oldu. Böylece bu derin gazetecimiz, düzen güçleri arasında sürmekte olan HSYK krizinin derinliklerinin ta nerelerde olduğunu da bir çırpıda çözüvermiş oldu.

Aköz'e göre mesele çok basitti. Şöyle soruyordu Aköz: "Savcının dediği mezhep hangisi?" Cevabını da yine Gündel'in açıklamalarına dayanarak aktarıyordu: "Geçen akşam, 'S Haber'deki Rota programında, emekli Yargıtay Cumhuriyet Savcısı Ahmet Gündel, yüksek yargıdaki krizle ilgili çok önemli ipuçları verdi. Konuyu 'içeriden' bilen Gündel, yüksek yargının, Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) tarafından uzun yıllardır sistemli biçimde siyasallaştırıldığını söyledi. Gündel, Yavuz Baydar'a bazı kararların mezhepsel kaygılarla da alındığını belirtti. Gerçekten de yüksek yargı kadroları belli bir mezhepten hukukçuların hâkimiyetinde mi? Nüfusun yüzde 15'ini oluşturan bir mezhep üyelerinin, yüksek yargıdaki koltukların diyelim ki yüzde 50'sine oturmaları normal mi? Hele hele, bu mezhepten vatandaşlar, istisnalar haricinde, kitlesel olarak CHP'yi destekliyorsa... Darbe amaçlı cumhuriyet mitinglerinde aktif olarak yer aldılarsa... Ergenekon'un hükümetin uydurması olduğu propagandasını yapıyorlarsa... Zihinler karışmaz mı?"

Aköz, daha sonra "aslında ben de Alevi dostuyum" diyerek durumu kurtarmak istese de bir kez zehrini kusmuştu. Ordu ile AKP arasındaki dalaşmanın HSYK raundunda, AKP'yi kazançlı taraf yapmak isterken, aynı zamanda Alevi inancına mensup emekçilere olan düşmanlığını da dile getirmiş oldu. Konuya dair Alevi örgütlerinden de Ergenekon'la ve darbeyle birlikte anılıyor olmanın rahatsızlığını dile getiren çeşitli açıklamalar yapıldı.

Aslında HSYK nezdinde, yargı mensuplarının inançları itibariyle nerede durduklarının hiçbir önemi yoktur. Alevi inancına mensup birileri HSYK içinde olsa bile bu durum hiçbir şeyi değiştirmez. Çıkar üzerine kurulu olan bir sistemde, birbirine rakip farklı çıkar gruplarının oluşmasından daha doğal bir şey yoktur. Bu çıkar gruplarının niteliğini belirleyen ise, mezhepsel konumları değildir. HSYK içinde de AKP karşısında çizilen hattı Alevi inancıyla gerekçelendirmek, bu haliyle "bir taşla iki kuş vurmak" istemekten kaynaklanmaktadır. Alevi emekçilerini bu kadar kolayca sistem içerisindeki kamplardan birine dâhil etmek için bir art niyet gerekmektedir. Nasıl ki AKP'nin dümen suyunda yol almaya çalışan Reha Çamuroğlu'nun ibretlik durumu bütün alevi emekçilerine mal edilemez ise, bu son durum da böyledir.

Öte yandan Emre Aköz'ün bahsi geçen açıklamasının gerisinde yatan gerçek ise, Alevilere yönelik düşmanlıktır. Yine Aköz'ün bu düşünceleri sadece kendi şahsıyla sınırlı değildir.

Hatırlanacağı gibi, 2 Temmuz Katliamı'nın sorumlularından olan dönemin Sivas Belediye Başkanı Temel Karamollaoğlu, AKP'den 21. dönemde Sivas Milletvekili olarak seçilmişti. Başbakan Erdoğan da Sivas Belediye Başkanlık görevini yürüten ve Sivas katliamında rol alan Temel Karamollaoğlu ile aynı dönemde aynı partiden, 2 Temmuz 1993'te İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı yapmaktaydı. O dönemde yaşanan katliama dair herhangi bir demeç vermeyen Erdoğan'ın icraatları arasında Karacaahmet Cemevi'ni yıkma çabası vardı. Yine İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş, Sivas davası sanıklarından olan, mahkeme kararıyla aranan İhsan Erçakmak'ı işe alabilmiş, Erdoğan bunu da görmezlikten gelmişti.

Bu kadar da değil. Eski Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı Necati Tayyar Taş 2002 yılında "Cemevi ibadet yeri olamaz. Cemevi bir cümbüş yeri, oralarda saz çalınıyor" deme gafletini gösterirken, Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu da fütursuzca "Cemevi, inançları yerine getirme ve ibadet yeri değildir. Müslümanların mabedi 14 asırdır camidir. Ne ney üflemenin, ne sema ayininin, ne Alevilerin cem

ayininin, semah ve niyazının, namaz dengi bir ibadet sayılması mümkün değildir" diyebilmiştir. Ve şu son süreçte Amasya'da olduğu gibi camisiz Alevi köyü kalmazken, ikinci camilerin temeli atılmaktadır.

Sadece bu örnekler bile sistemin "kırmızı çizgileri"nin Alevi emekçilerinin üzerinden nasıl kalınca geçtiğini göstermektedir. Sistem AKP şahsında kendi Alevisini yaratmak istemektedir. Bunun sınırları da bellidir. Veziroğullar, Reha Çamuroğullar bunun en çarpıcı örnekleridir.

TRT'de daha hala Pir Sultan'ın türkülerinin sansürlenmesi çok çarpıcı bir başka örnektir. 19 Temmuz 2008'de, Sivas'ta Aşık Veysel adına düzenlenen TRT'nin de canlı yayın yaptığı Uluslararası Aşıklar Bayramı'nda Pir Sultan Abdal'a ait "Kul olayım kalem tutan eline / Kâtip ahvalimi Şah'a böyle yaz" türküsü sansüre takılarak "Kul olayım kalem tutan ellere / Kâtip arzuhalim yaz yâre böyle" biçiminde söylenmiştir. Bilindiği gibi, Hızır Paşa, Pir Sultan'a, "İçinde Şah geçmeyen üç deme (şiir) söyle seni affedeyim" demiştir. Pir Sultan Abdal da üç deme söylemiş, ama üçünde de şah sözcüğünü kullanmıştır. Bu yüzden de Pir Sultan Abdal idam edilmiştir. sı

Kısaca yürürlükte olan kanunlar Hızır Paşaların kanunudur. Bugün "Alevi açılımları"ndan bahsedilmesi, "Başbakanlık Alevi Açılımı Komisyonu" oluşturularak "Alevi Çalıştayları" düzenlenmesi bir yanılsama yaratmamalıdır. Alevi emekçileri, AKP'nin, bir takım düşkünlerin de peşinden gitmemelidir. CHP de dahil tüm düzen partileri için bu geçerlidir.

Sözün kısası Hızır Paşalığa soyunan Emre Aköz'e söylenecek tek bir söz vardır: "Yürü bre Hızır Paşa / Senin de çarkın kırılır. / Güvendiğin padişahın. / O da bir gün devrilir."

Gazetemizin 12 Haziran 2009 tarihli 22. sayısında benzer bir vesile ile ifade edildiği gibi, Alevi emekçileri için "tutulacak yolun adı mücadeleyle, direnişle özdeşleşmiş Pir Sultanlar'ın yoludur. Tüm ezilenlerin olduğu gibi alevi emekçilerinin taleplerinin gerçek anlamda karşılanacağı sosyalizm için mücadele alevi emekçilerin sorunlarının biricik çözüm anahtarıdır."

Eğitim haktır, satılamaz!

Krizin bedelini ödemiyoruz, parasız eğitim istiyoruz!

“Eğitim sistemi, bir bütün olarak toplumsal gerçekliği yansıtır. Eğitim sistemi toplumsal bir gerçeklik olduğu ölçüde, sadece ekonomik düzey değil, sosyalizasyon süreçlerini, ideolojik yapılanmaları, güç ilişkilerini ve dolayısıyla devlet-birey, birey-toplum gibi karmaşık bir süreç içerisinde açığa çıkar.” (Neo-Liberal eğitim ekonomisi; eleştirel bir çerçevede denemesi, Fuat Ercan)

Kapitalizmin temel özelliklerinden biri olan rekabet ve yeni pazar alanları sorunu, yaşanan kriz ile birlikte daha yakıcı bir biçimde hissedilmeye başladı. 1970’ler dünya ölçeğinde derinleşen ekonomik kriz ile birlikte verili toplumsal ilişkilerin değişimine sahne oldu. *“Artık piyasa ilişkileri toplumsal ilişkileri tanımlayacak ölçüde bir egemenlik biçimine dönüşmüştür.”* Bu dönemle birlikte neo-liberal politikalar hayata geçmeye başladıkça daha önce “kamu hizmeti” sayılan eğitim, sağlık vb. alanlar tekellerin göz diktikleri hedefler haline gelmiştir. Sermaye, kamusal alanları paralılaştırarak veya özelleştirerek kâr getirecek yeni yatırım alanlarına dönüştürmeye başlamıştır.

Türkiye’de neo-liberal saldırganlığın miladı olan 24 Ocak Kararları, 12 Eylül’ün hemen ardından atılan adımlar (YÖK’ün kurulması vb.) ve ‘95’te imzalanan GATS anlaşması eğitim alanındaki piyasalaştırma sürecinin dayanaklarıdır. Dünya ölçeğinde ‘70’lerle başlayan bu süreç, Türkiye’de ‘80 darbesinin ardı sıra hayata geçirilmiştir. Ve kısa bir dönemdeki yoğun saldırı süreciyle birlikte kazanılmış hemen hemen tüm haklar gasp edilmiştir.

Sermayenin kâr alanı “eğitim sektörü”

Sermaye, eğitim sürecine dönük müdahalelerini hızlandırmaktadır. Bu alandaki önemli olan birinci nokta; eğitim alanında yaşadığımız değişiklikler bütünsel olarak kapitalizmin yaşadığı gelişimin/sıkışmanın bir parçasıdır. İkinci nokta ise, Türkiye’de yapılmaya çalışılan değişiklikler dünyanın birçok ülkesinde yapılan hatta sonuçlarını üreten süreçlerdir. Almanya, Fransa, İtalya, Yunanistan ve daha birçok ülkede “eğitim hakkının gaspına karşı” tepkiler örgütlenmiştir. Bu sürece bütünlüklü bakabilmek dünya ölçeğinde süregiden sorunun ve saldırıların karşısında üretilecek çözüm açısından önemlidir.

Eğitim, sermaye için oldukça önemli bir sektör durumundadır. Dünya “eğitim sektörü” yıllık 2 trilyon dolarlık bir pazar durumundadır.

Eğitimin artık hak olmaktan çıktığı, alınır satılır nesneye dönüştüğü bir süreçte eğitimi alan kişiye öğrenci muamelesi yapılmasını beklemiyoruz. Birer ticarethane mantığıyla işleyen üniversiteler, her sene müşteri oranını ve dolayısıyla kar oranını büyütme için yeni uygulamalar getiriyorlar. Bunun yanı sıra eğitime bütçeden ayrılan pay her geçen yıl düşüyor. Ve bütçeden ayrılan paranın yetmediği gerekçe gösterilerek, ayrıca eğitim bireysel bir ihtiyaç alanı olarak tanımlanıp kişinin karşılması biçiminde formüle edilerek paralı eğitim uygulaması hayata

geçiriliyor. Bunun ilk basamağını, üniversitelere kayıt olabilmeyen önkoşulu haline gelen harçlar ve katkı payları oluşturuyor. Harcını yatıramayanların üniversiteye kayıt yaptıramamasıyla eğitim bizzat parası olanın satın alabildiği bir metaya dönüştürülüyor. Diğer bir yandan hem ilk ve ortaöğretimde, hem de yükseköğretimde özel kurumlara arazi tahsisi, vergiden muaf bırakılmaları, özel okul öğrencilerine burs (özel okulların öğrenci sıkıntısının önüne geçebilmek için) gibi ciddi destekler sağlanıyor. Üniversitelerde ise, vakıf üniversitelerine ayrılan pay devlet üniversitelerinkinden daha yüksek durumda.

Üniversite içerisinde hizmet temelli hemen tüm alanlar özelleştiriliyor ya da özel işletme mantığıyla çalışan kurumlara dönüştürülüyor. Özel üniversitelerin fazlasıyla artmasının yanı sıra devlet üniversitelerinde alınan harçlara zam yapılması, paralı bölümler açılması veya paralı öğrenci kontenjanları oluşturmaları eğitimin ticarileşmesinin boyutunu gösteriyor. En yakın örneği geçtiğimiz günlerde açıklanan üniversite har(a)çlarına dudak uçuklatan miktarda yapılması düşünülen zamlardır.

Üniversite-sermaye işbirliği çerçevesinde bölümler yeniden biçimlendirilirken, sermaye bölümlere ayırdığı bütçeyi de kendi ihtiyaçları doğrultusunda belirliyor. Üniversite mezunlarının büyük çoğunluğu işsizken, eğitim her dönem daha da kalitesizleşirken üniversite sayısının, bölüm kontenjanlarının arttırılmasının tek bir açıklaması olabilir, daha fazla öğrenciden daha fazla para sağlamak. İkinci öğretilere yapılan zamlar da yeterince açıklayıcıdır. Üniversitelerde bölüm kontenjanının arttırılmasının yanı sıra bu zamların ardı sıra ikinci öğretimi olmayan bölümlerin ikinci öğretimlerinin açıldığını görüyoruz. İnsanların açıkta kalmaması için bunca “olanak” oluşturduklarını söyleseler de, buradaki amaç daha fazla insanın eğitim alması ya da belli bir meslek dalında çalışacak insan açığının olması da değil.

Krizle derinleşen saldırılar...

Sermaye, her dönem içinde bulunduğu krizden çıkmanın yöntemlerini arar. Hepsinde ortak temel bir yan vardır ki; bu da her seferinde krizin yarattığı

sonuçların faturasının işçi ve emekçilere kesilmesidir. Kapitalizmin yaşadığı son kriz dönemiyle birlikte yoğun bir saldırı süreci de hayata geçirilmeye başlandı.

Egemenler krizi fırsata dönüştürme noktasında adımlarını atıyorlar. Sermaye iktidarı ağırlaşan krizin faturasını emekçilere yüklemek için sosyal yıkım programını daha bir pervasızlıkla uyguluyor. Çığ gibi büyüyen işsizlik, düşük ücretler, ardı arkası kesilmeyen zamlar, yüksek vergilerle boğuşarak yaşama savaşı verenler, okulların açılmasıyla, soygun ve vurgun aracı haline getirilen eğitim sorunuyla yüz yüzelere.

Kapitalizmin geleceksizlikten başka bir şey ifade etmediği daha net bir şekilde ortaya çıktı. Krizin öğrenci gençliğe yansımaları haraçlara gelen zamlarla katmerleşmiş durumda. Fahiş fiyatlarda yapılan zamların ayak seslerini Dünya Bankası’nın, TÜSİAD’ın, Devlet Planlama Teşkilatı’nın eğitimin ticarileşmesi için hazırladıkları raporlarda, YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan’ın göreve gelir gelmez yaptığı açıklamalarda duymuştuk. Kapitalizmin krizi bu süreci daha da hızlandırdı.

Sistemin eğitim politikası, uyguladığı piyasalaştırmaların bir parçasıdır. Yıllardır sürdürdüğü ticarileştirme saldırılarıyla eğitimden sağlığa temel ihtiyaç alanlarının paralı olması toplum nezdinde kanıksatılıyor. Sermaye açısından kendi haklarının farkında olmayan, bilinci dumura uğratılmış bir topluma saldırıları yoğun bir şekilde, ardarda uygulamak kolaydır. Bu durumda bu saldırı sürecini durdurmanın yolu haklarımızın ne olduğunu iyi kavramak ve kavratmaktan geçiyor.

Gençlik krizin yarattığı sonuçları reddetmelidir. Haklarımızın elimizden alınmasını, krizin bizlere ödetilmeye çalışılan bedelini reddetmelidir. En başta krizin yakıcı bir sonucu olarak gençliği kesen harçlara gelen zamların geri çekilmesinden öte, harç paralarının kaldırılması, parasız ve nitelikli eğitim talebini dillendirmelidir. Sermaye sınıfının içinde bulunduğu krizi aşmak için faturayı kesmeye çalıştığı tüm kesimler, sömürü ve barbarlık düzenine karşı ortak bir hatta militan mücadeleyi büyütmelidir.

¹ Neo-Liberal eğitim ekonomisi; eleştirel bir çerçevede denemesi, Fuat Ercan

Gençlik eylemlerinden...

Öğrenciler har(a)ç zammına karşı sokaklarda!

Üniversite harçlarına yapılan zam 24 Temmuz günü İstanbul'da çeşitli eylemlerle protesto edildi.

Genç-Sen: "Pes etmeyeceğiz, pes ettireceğiz"

Genç-Sen, saat 19.00'da yaptığı oturma eylemiyle İstiklal Caddesi'ni trafiğe kapattı.

Mis Sokak'ta bir araya gelen Genç-Senliler, yürüyüş yapan Gençlik Muhalefeti'ne polis barikat kurması üzerine desteğe gittiler. Barikatın açılmasının ardından Genç-Sen Ziraat Bankası'na yürüyüş oturma eylemini başlattı.

"Pes etmeyeceğiz, pes ettireceğiz / Genç-Sen", "Haraçlara zam yaptırmayacağız / Genç-Sen" pankartlarının açıldığı oturma eylemi bir saati aşkın sürdü. Eylem boyunca ajitasyon konuşmaları yapıldı. Konuşmalarda yapılan harç zamları, eğitimin ticarileştirilmesi, krizin faturasının öğrencilere ödetilmek istendiği belirtildi. Mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Eylemi izleyenler arasından veliler konuşmalar yaparak, öğrencilerin mücadelesini desteklediklerini söylediler.

Oturma eyleminin sonunda basın açıklaması okundu. Genç-Sen'liler, "Daha önce de dile getirdiğimiz gibi biz öğrenciler bağıryoruz! Sesimizi duyan var mı? 'Yükseköğretim elbette paralı olacak, herkesin üniversiteye gitmesine gerek yok' diyen YÖK başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın bu sesi duymasına imkan yok. O yüzden size bağıryoruz harcını ödeyemeyen ama hala sesini çıkaramamış üniversiteli arkadaşım bu zammı hep beraber durduralım. ÖSS yerleştirme sonuçlarını bekleyen arkadaşlarımız size sesleniyoruz. Hep beraber yürüyelim. Size sesleniyoruz, annelerimiz ve babalarımız bu mücadelede sizler de bize omuz verin." sözlerinin ardından sokaklarda olmaya devam edeceklerini söylediler.

Gençlik Muhalefeti: "AKP'ye ödeyecek har(a)cımız yok!"

Galatasaray Meydanı'nda bulunan Gençlik Muhalefeti, "AKP'ye verecek har(a)cımız yok/ Gençlik Muhalefeti" pankartını açarak sloganlarla tramvay durağına yürüdü.

Yürüyüş Mis Sokak'a vardığında polis barikatıyla karşılaştı. Mis Sokak'ta eylem için toplanan Genç-Senliler, "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganıyla barikata Gençlik Muhalefeti'ne desteğe geldi. Bir süre sonra polis barikatı kaldırdı.

Tramvay durağına gelindiğinde gerçekleştirilen açıklamada, yapılan zamların AKP ve YÖK adaletsizliğinin ve eşitsizliğinin göstergesi olduğu, öğrencilerin anayasal haklarına darbe vurulduğu vurgulandı.

TÜM-İGD'den mücadele sözü

TÜM-İGD, Taksim tramvay durağında 19.30'da bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Harç zamları geri alınsın!" pankartının açıldığı eylemde, YÖK'ün bin bir güçle üniversiteye gelebilmiş emekçi çocuklarına "paran kadar okuyabilirsin" mantığını dayatmaya devam ettiğini ve üniversiteye bin bir zorluklarla giren emekçi çocuklarını kapı dışarı etmek için tüm fırsatları kullandığı ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

YÖK Çalıştayı'nda gözaltı!

YÖK'ün 25 Temmuz günü The Marmara Otel'de yaptığı ve Milli Eğitim Bakanlığı temsilcilerinin, rektörler ve profesörlerin yer aldığı çalıştay Genç Sen, Gençlik Muhalefeti ve Öğrenci Kolektifleri tarafından protesto edildi.

Sabah saat 09.30'dan itibaren The Marmara Otelinin önünde toplanan öğrenciler, YÖK çalıştayına katılanları sloganlarla karşıladı.

Öğrenciler, üniversitelerle ilgili yapılan ve öğrencilerin de geleceğini etkileyecek bir toplantıda kendilerinin olmamasının anti-demokratik olduğunu ve üniversite harçlarına yapılan zamları protesto ettiklerini ifade etti.

300 kişilik öğrenci grubunun protestoya devam etmeleri ve sayılarının gittikçe artması üzerine YÖK temsilcileri birkaç temsilcinin toplantıyı izleyebileceğini söyledi. Bunun üzerine Genç-Sen, Gençlik Muhalefeti, Öğrenci Kolektifleri'nden oluşan 3 kişilik heyet toplantıya girdi.

Toplantı sürerken dışarıda bekleyen Öğrenci Kolektifleri üyesi öğrenciler toplantıya katılmak istediklerini belirterek barikata yüklendi. 11 kişi

25 Temmuz 2009 / İstanbul

gözültüne alındı.

Toplantıya giren temsilcilerin, arkadaşlarının gözültüne alınmasına tepki göstererek protesto etmeleri üzerine temsilciler, ağızları kapatılarak personel kapısından çıkartılıp gözültüne alınmak istendi. Ancak, o arka kapıda bulunan Genç-Sen üyelerinin protestosu üzerine temsilciler serbest bırakıldı.

Genç-Sen'liler, gözültünde bulunan arkadaşlarının serbest bırakılması talebi ile tekrar otelin önünde toplandı. Gözültü olayına ilişkin bilgi verildikten sonra gözültünde bulunanlarla dayanışma çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Genç-Sen'lilere polis barikatı...

27 Temmuz günü İstanbul'da KadıköyAltiyol'da toplanan Genç Sen'liler buradan Kadıköy İskelesi'ne yürümek isteyince polis engeliyle karşılaştılar.

Öğrenci velileri ve DİSK'e bağlı sendikaların da destek verdiği eylemde kitlenin Altiyol'dan Kadıköy İskelesi'ne yürütmesine izin verilmedi.

Sloganlarla süren bekleyişin ardından barikatın açılmasıyla Kadıköy İskelesi'ne yüründü ve burada basın açıklaması gerçekleştirildi.

Ankara'da har(a)ç protestosu

Üniversite öğrencileri, harç zamlarına karşı 25 Temmuz günü Ankara'da bir eylem gerçekleştirdi. Eylem için Yüksel Caddesi'nde toplandı, buradan Meşrutiyet Caddesi üzerinden bir yürüyüşle Sakarya Caddesi'ne gidildi.

Yürüyüşte "Har(A)ç Zamları Geri Çekilsin /

Üniversite Öğrencileri” pankartı taşındı.

Sakarya Caddesi’ne gelindiğinde basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, eğitimin piyasalaştırılması ve üniversite kapılarının emekçi çocuklarına kapatılması eleştirildi. Açıklamada devletin çalışanlara %3,5-4 zam yaparken harçlara %500’e varan zamlar yapmasına da değinildi. Açıklama şu sözlerle devam etti: “Biz bu paraları ödeyemeyeceğimizi ilan ediyoruz. Harcını ödeyemeyecek olan yanıma gelsin, ben öderim!” diyen YÖK başkanına da sesleniyoruz. Ülkedeki bütün emekçi çocuklarının harçlarını, bizim harçlarımızı ödeyiversin bir zahmet.”

Basın açıklamasının ardından grup MBI kısa bir müzik dinletisi sundu ve eylem coşkulu bir şekilde sonlandı. Eyleme 350 kişi katıldı.

Eskişehir Genç-Sen rektörle görüştü...

YÖK Başkanı’nın üniversite harçlarına yapılan zammın rektörler tarafından talep edildiğini söylemesi üzerine Eskişehir Genç-Sen Osmangazi Üniversitesi Rektörü ile görüşmek için randevu aldı. Rektörün 23 Temmuz günü Genç Sen’le görüşmeyi kabul etmesi üzerine Osmangazi Üniversitesi’nde bu görüşmeyi öğrencilere duyurmak ve zamların teşhirini yapmak için çalışmalarına başlandı.

22 Temmuz günü, üniversitede yapılacak eyleme çağrı yapmak için Adalar Migros önünden Adalar yürüyüş yolunun sonuna kadar yürüyen Genç-Sen’liler slogan ve alkışlar eşliğinde tekrar Migros önüne geldi. Burada konuşmalar yapıldı.

23 Temmuz günü Osmangazi Üniversitesi Meşelik Kampüsü Nokta Kafe önünde bir araya gelen Genç-Sen üyesi öğrenciler buradan rektörlüğe yürüdü.

Genç-Sen temsilcilerinin harçlara yapılacak zamların geri çekilmesi hatta bu yıl harç alınmaması talebi rektörlüğe iletildi.

Görüşmenin ardından öğrenciler OGU girişi kapısına kadar sloganlarla yürüdü.

Osmangazi Üniversitesi Ekim Gençliği

Eskişehir’de oturma eylemi...

28 Temmuz günü 20.30’da İl Sağlık Müdürlüğü önünde buluşan Genç-Sen üyeleri burada alkış ve sloganlarla bekleyerek çevredekilere harç zammıyla ilgili konuşmalar yaptılar.

Çevrede bulunan birçok kişinin korteje katıldığının ve alkışlarla destek sunduğunun gözlemlendiği yürüyüş Adalar Harabe Kafe önüne kadar sürdü. Sonrasında burada basın açıklaması gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Çukurova Üniversitesi’nde har(a)ç protestosu

Çukurova Üniversitesi öğrencileri 23 Temmuz günü hazırladıkları tiyatro oyunuyla yapılan harç zammına karşı tepkilerini dile getirdi.

YÖK’ün öğrencileri müşteri olarak gören, “paran yoksa okuyamazsın” zihniyetini açığa çıkaran oyun önce öğle arasında yemekhane içinde oynandı.

Buradan toplu bir biçimde amfi kantin, Son Durak Kafe ve oradan da son olarak Karadeniz Kafe’ye geçilerek aynı oyun buralarda da sergilendi. İlgiyle izlenen oyunlar sırasında Çukurova Üniversitesi Tiyatro Kolu’ndan bir öğrenci kendilerinin de böyle bir oyun oynamak istediklerini ve bizimle beraber hareket etmek istediklerini söyledi.

Oyun, toplantı çağrısı yapılarak son buldu. Oyun sonrasında geniş katılımlı bir toplantı alındı.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Uludağ’da har(a)ç zamlarına karşı yürüyüş

Uludağ Üniversitesi’nde 28 Temmuz günü har(a)ç zamlarıyla ilgili bir eylem yapıldı. Sabah saat 8.00’de Kent Meydanı önünde buluşarak gerçekleştirilen açıklamada YÖK’ün yaptığı zamların oranlarına dikkat çekildi. Açıklamada MMO ve Emekli-Sen temsilcileri de yer aldı.

Ardından yaklaşık 15 kişi, üzerinde “Har(a)ç zamları geri çekilsin ve YÖK’e hayır” yazan tişörtlerle Kent Meydanı’ndan üniversitenin Görükle yerleşkesine doğru yürüyerek yola çıktı. Polisin engelleme çabaları boşa düşürüldü. Polis, yaklaşık 20 km’lik yol boyunca birkaç ekiple “eskortluk” yaptı.

3.5 saat süren yürüyüşün ardından üniversiteye gelindiğinde tıp fakültesi poliklinikleri önünde yürüyüşle gelen öğrenciler karşılandı. Burada açılan “Har(a)ç zamları geri çekilsin / Uludağ Üniversitesi Öğrencileri” pankartının ardında buluşan kitle Mediko önüne doğru sloganlarla yürüyüşe geçti.

Mediko önüne gelindiğinde ÖGB’lerle yaşanan kısa bir gerginliğin ardından basın açıklaması yapıldı. Açıklamada şu ifadeler yer aldı:

“Ekonomik ve siyasi krizin derinleştiği, emekçilerin sefalet koşullarına sürüklendiği, yoksullaşmanın günbegün çok daha geniş kitleleri sarmaladığı koşullarda, birbiri peşi sıra yapılan

zamlara YÖK de bir katkı sunarak harçlara %8’den başlayan ve %500’lere varan oranlarda zamlar yapmak istemektedir. Önerilen bu harç zamları eğitimin ticarileştirilmesinin, özel okulların yaygınlaştırılmasının, mevcut eğitim sisteminin hızla özel sektöre devredilmesinin ve yoksul emekçi çocuklarının eğitim haklarının ellerinden alınmasının bir önaimidir. Kendi çocuklarını yurt dışında özel kolejlerde okutanlar, bu zamlarla devlet üniversitelerinde dahi zar zor okuyan bizlere paran yoksa okuyamazsın demektedirler. Bu zamların dışında bir de üniversitelere tanınan %20’lik zam hakkı biz öğrencileri ve ailelerini ekonomik olarak iyice köşeye sıkıştırmaktadır.”

Açıklamanın ardından hem Ankara ve İstanbul gibi yerlerde zam protestolarına yapılan saldırıları hem de basın açıklamasından önce yaşanan gerginliği protesto etmek için beş dakikalık bir oturma eylemi yapıldı.

Oturma eyleminin ardından YÖK’e iletilmek üzere hazırlanan imza föyleri dağıtıldı ve bunların haftaya Salı günü teslim edileceğinin duyurulmasıyla eylem sona erdi.

Eylemi Ekim Gençliği, DGH, SGD, Dev-Genç, Genç Dayanışma, DSİP ve Emek Gençliği örgütledi.

Ekim Gençliği Bursa

Öğrenciler harçlara karşı buluştu

27 Temmuz günü Beşiktaş Meydanı’nda toplanan

üniversite öğrencileri, harçlara yapılan zamları protesto etti.

www.harczamlari.org internet sitesi üzerinden de eylemlerine çağrı yapan öğrenciler, basın açıklamasının ardından, liseli ve üniversiteli öğrencilerin katıldığı bir forum gerçekleştirdi. Forumu çevrede toplanan gençler ve emekçiler de ilgi gösterdi.

Eylemin ardından öğrenciler eyleme katılanları ve destek olanları Abbas Ağa Parkı'nda gerçekleştirecekleri açık toplantıya davet ettiler. Parkta gerçekleştirilen açık toplantıda öğrenciler okullar açılana dek neler yapabileceklerini tartıştılar. Bu süreçte içinde kamuoyu yaratmaya devam edeceklerini ve sürece dahil olabilecek unsurlar ile ilişkiye geçeceklerine karar verdiler.

Öğrenciler ayrıca www.harczamlari.org internet sitesi üzerinden harçlara karşı imza kampanyası başlattılar.

İstanbul Ekim Gençliği

Öğrenci Kolektifleri'nden harç protestoları

Öğrenci Kolektifleri, harçlara yapılan zammı protesto etmek için 23 Temmuz günü İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Bolu, Adana, Mersin, Eskişehir ve İzmir'de çeşitli eylemler düzenledi. Birçok ilde "Nöbet eylemi" gerçekleştirdi.

Öğrenci Kolektifleri'nin, Ankara Yüksel Caddesi'nde her Perşembe günü gerçekleştirmeyi düşündükleri harçlara karşı nöbet eylemi sabaha kadar şarkı ve türküler eşliğinde sürdü. Öğrenciler "öğrenci kürsüsü" kurarak taleplerini dillendirdi. Harç zammına karşı imza topladı.

İstanbul'da Galatasaray Lisesi önünde sabahlama eylemi gerçekleştirildi. Yere serilen "Harç zamlarını yemeyeceğiz AKP'yi durduracağız" pankartının yer aldığı eylemde eyleme destek verenlerden imza toplandı.

İzmir'de Öğrenci Kolektifleri Konak YKM önünden İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne yürüyerek burada basın açıklaması gerçekleştirdi. "Harçlara Hayır Eğitim Haktır" yazılı pankartı belediye binasına asan 3 öğrenciyi polis gözaltına aldı. Bir saat sonra öğrenciler serbest bırakıldı.

Aynı gün içinde bilgilendirme çadırlarını belediye binası önünde açmak isteyen öğrencilere çevik kuvvet ekipleri biber gazı ve coplarla saldırdı. 12 öğrenciyi gözaltına aldı.

Öğrenciler açlık sınırında!

TMMOB İzmir İl Koordinasyon Kurulu öğrenci üyeleri tarafından 2008-2009 öğretim yılında İzmir'de üniversite öğrencileri arasında yapılan anket, YÖK'ün %5 ile %500 arasındaki harç zamlarının gündemde olduğu bir dönemde üniversitelilerin yaşam koşullarının gerçek boyutunu ortaya çıkardı.

Anket İzmir'de; Dokuz Eylül Üniversitesi, Ege Üniversitesi, Celal Bayar Üniversitesi ve İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü'nün mühendislik mimarlık fakültelerinde ve Yaşar Üniversitesi'nin endüstri mühendisliği bölümünde okuyan 1667 üniversite öğrencisine uygulandı.

Öğrenciler barınma ve beslenme sorunuyla boğuşuyor

Anket kapsamında barınma, beslenme, ulaşım, sosyal kültürel etkinlikler, kente bakış, meslek odalarıyla ilişkiler, merkezi ve yerel yönetimlerden beklentileri konularına ilişkin soruları yanıtlayan öğrencilerin barınma ve beslenme sorunlarıyla mücadele ettiği, kiradan ve temel giderlerinden kalan parayla beslenmeye çalıştıkları ortaya çıktı.

Ankete katılan öğrencilerin yarısından fazlasının (%59) hiçbir sosyal etkinlik, spor veya kulüp çalışmasına katılmadığı, yalnızca % 10'unun çok az oranda sinema ve tiyatro gibi kültürel etkinlikleri izleyebildiği ortaya çıktı.

TMMOB İzmir İl Koordinasyon Kurulu Sekreteri Ferdan Çiftçi'nin anket sonuçlarına ilişkin yaptığı bilgilendirmeye göre ortaya çıkan sonuçlar şöyle maddeleştirilebilir:

- Öğrencilerin %36'sı kendi ailelerinin yanında kalıyor, %64'ünü ise başka illerden okul kazanarak kente gelen öğrenciler oluşturuyor.

- Kent dışından gelen öğrencilerin %65'i öğrenci evinde barınıyor, % 18'i ise devlet yurtlarından yararlanıyor. %7'si yarı özel devlet yurtlarında, %10'u ise özel yurtlarda kalıyor.

- Öğrenci evinde kalanların %40'ı 1-2 kişilik; % 57'si ise 3-4 kişilik evlerde barınıyor. Bu öğrencilerin % 37'si aylık kira olarak 300- 499 TL; %49'u ise 500-699 TL ödüyor.

- Öğrencilerin % 62'si günde üç öğün yemek yiyemiyor ve % 72'si dengeli beslenemiyor.

- Öğrenci evinde kalan öğrencilerin % 30'u beslenmek için haftada 30-49 TL ayırabilirken, % 10'u 30 TL'den az, % 34'ü ise 50-69 TL arasında bir bütçeyle beslenmeye çalışıyor.

- Devlet yurdunda kalan öğrencilerin % 35'i haftada 30-49 TL ile beslenmeye çalışırken, % 14'ü beslenmesine haftada 30 TL'den az bütçe ayırabiliyor. % 30'u ise yemek ihtiyacı için haftada 50-69 TL harcayabiliyor.

- Öğrenci evinde kalanların yalnızca % 26'sı, yurttan kalan öğrencilerin ise yalnızca %21'i beslenme ihtiyacı için haftada 70 TL'den fazla harcayabiliyor.

Tüm bu sonuçlar birlikte değerlendirildiğinde ise İzmir'de öğrencilerin ortalama %75'inin, yani her 4 öğrenciden 3'ünün beslenebilmek için günde 3 TL ile en fazla 10 TL arasında harcama yapabildiği sonucu ortaya çıktı.

Bu sonuçlar, İzmir'de öğrencilerin dörtte üçünün açlık sınırında yaşadığı anlamına geliyor.

TMMOB İzmir İKK'nın açıklamasının son bölümünde ise %8 ile %500 arasında değişen harç zamlarının öğrencinin eğitim hakkını elinden aldığı ve müşteri haline getirildiği ifade edildi.

Taksim'de Ekim Gençliği satışı

24 Temmuz Cuma günü İstiklal Caddesi üzerinde ajitasyon konuşmaları eşliğinde *Ekim Gençliği* satışı gerçekleştirildi.

Yaklaşık bir saat süren satış sırasında YÖK'ün üniversite har(a)çlarına yaptığı %500'e varan zamları teşhir eden ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi.

Öğrenci gençlik yapılan har(a)ç zamlarına karşı mücadeleye çağırıldı. Ayrıca yaşanan kriz ve kapitalist sömürü sisteminin çarpıklıkları, eğitim sisteminin sorunları ajitasyon konuşmalarına konu edildi. Eşit, parasız, nitelikli eğitim talebi dillendirildi.

Ekim Gençliği / İstanbul

İstanbul Sanayi Odası raporu aynasına yansıyanlar...

Krizin faturasını emekçiler değil, kapitalistler ödesin!

İstanbul Sanayi Odası (İSO), “Türkiye’nin 500 Büyük Sanayi Kuruluşu 2008 Raporu”nu açıkladı.

Rapora göre, şimdiye kadar kriz bahanesiyle işçi ücretlerini düşüren, ücretsiz izinler ve işten atmalara yönelen, sendikasılaşmayı dayatan kapitalist işletmeler, ya sıralamada yer almayı ya da sıralamanın daha üst basamaklarına tırmanmayı başardılar.

Rapora göre, geçen yıl 1. sırada yer alan **TÜPRAŞ**, özelleştirmenin ardından da yerini korudu.

Özelleştirilmesi gündemden düşmeyen **Elektrik Üretim AŞ Genel Müdürlüğü (EUAS)** ikinci sırada, krizi gerekçe göstererek işçi atan ve esnek çalışmanın hemen her modelini uygulayan **Ford Otomotiv AŞ** ise üçüncü sırada yer aldı.

Raporun ilk 50’sinde yer alan büyük sanayi kuruluşu, 500 büyük kuruluş içinde üretimden satışlarda yüzde 52, oranında pay alırken, brüt katma değerde ise yüzde 53.7 oranında pay aldı. Rapora göre, 2008 yılında ilk 50 kuruluşun ağırlığı oldukça yüksek oranlarda gerçekleşti. İlk 50 kuruluş istihdam dışındaki diğer göstergelerde İSO 500 içinde yüzde 50 ve üzerinde bir paya sahip olmasına karşın, çalışanlar sayısındaki payı üçte bire geriledi. 2006 ve 2007’de ilk 50 kuruluşun çalışanları sayısındaki payı yüzde 33.5 iken bu pay 2008’de yüzde 31’e geriledi.

Büyümenin sırrı, işten atmadır!

Kriz bahanesiyle işçi atan **Oyak-Renault**, listenin 5. sırasında yer alıyor. Krizle birlikte üretimlerini sık sık durduran Renault, geçtiğimiz yıl sonunda krize rağmen 599 milyon avro net kâr açıkladı. Otomotiv sektörünün önde gelen bu işletmesi, bu karına rağmen krizi bahane ederek geçici **İŞKUR** ödeneğine başvurdu.

İlk 500 sıralamasında 6. sırada yer alan **Tofaş**’ta esnek çalışmanın bütün yolları uygulanıyor. Fabrikada öneri sistemi zorunlu hale getirildi. Ayrıca kalite çemberleri ve son yıllarda WCM (Dünya klasında üretim) gibi daha az maliyetle üretim yapma araçları, kriz gerekçesiyle daha fazla gündeme getirilmeye başlandı. Yeni üretim stratejisi daha az maliyetle üretim olan Tofaş, daha az işçi ile daha fazla üretimi dolayısıyla daha fazla karı amaçlıyor.

Raporun 21. sırasında olan **Mercedes-Benz**, hedef büyütürken kriz gerekçesiyle çalışma koşullarını yeniden düzenledi. Uyarlanmış çalışma saati modelleri, işletme tatili uygulaması, esnek çalışma saatleri ve iki fabrika arasında geçici işgücü kaydırması gibi yeni uygulamaları hayata geçirmeye başladı. Bu sömürü cehenneminde ilk uygulama esnek çalışma ve işten çıkartma oldu. Aksaray fabrikasından 400, Hoşdere fabrikasından 300 kişi işten atıldı. Ayrıca, 6 ayda bir yapılan gıda yardımı 150 avrodan 50 TL’ye düşürüldü. Çay molasında işçilerin parayla aldıkları çaylara zam yapıldı. Kadın işçilerin acil talebi olan kreş açma projesi askıya alındı.

Kocaeli’de bulunan Türkiye’de lider ve Avrupa’nın altıncı büyük lastik üreticisi olmakla övünen **Brisa**, raporun 54. sırasında yer alıyor. Brisa Lastik Fabrikası işten atmalar ve sendika ile yaşanan sorunlarla sık sık gündeme geldi. Son olarak kriz gerekçe gösterilerek

burada 40 işçi işten atıldı.

Ücretleri düşürerek, ücretsiz izin ve sendikasılaşmayı dayatarak büyüdüler!

Raporun 62. sırasında yer alan **Pirelli**’de kriz işçi ücretlerini aşağıya çekmek, işçileri işten atmak için kullanılıyor. Pirelli’de çalışma koşulları giderek ağırlaşırken, işçilerin buna karşılık grevleri 2000 yılından bu yana yasaklanıyor.

Erdemir ve **İsdemir**’de daha önceden sendika ve işveren ortaklığında ücretlerde yüzde 35’lik bir indirim dayatılmıştı. Erdemir patronu bu süreçte krizden etkilendiğini iddia ederek “*Ya 2000 işçi çıkaracağız, ya da ücretleri yüzde 35 indireceğiz*” demiş, her iki demir-çelik sanayiinde de ücretler yüzde 35 indirilmişti. İSO’nun raporunda İsdemir geçen yıla göre 4 sıra birden ilerleyerek 11. sıraya, Erdemir ise 6. sıradan 4. sıraya yükseldi.

İzmir Demir Çelik Sanayi AŞ ise yıl içinde yine krizi bahane ederek işçilere sıfıra yakın zam dayatmış, yine işçilerin bir bölümüne de sıfır zam uygulamıştı. İzmir tüm bu uygulamalarla geçen seneki 43. sırasını bu yıl 27’ye yükseltti. Yine bir demir çelik devi olan **İÇDAŞ**’ta 307 işçi kriz gerekçesiyle işten atılırken 800 işçi ise 5 ay ücretsiz izne gönderilmişti. İÇDAŞ da bu uygulamalarıyla 10. sıradan 8. sıraya yükseldi.

Yüzlerce işçinin işten atıldığı **Ford**’da işçiler yıl boyunca dönüşümlü olarak ücretsiz izne gönderilmişlerdi. Ayrıca düşük ücret-fazla mesai, ödünç işçilik, ücretsiz izin, esnek çalıştırma gibi yöntemler de fabrika içinde uygulanıyordu.

İşverenin işçileri 4C’ye geçmeye zorladığı **Petkim** ise, 15. sırada yer aldı. Petkim’de özelleştirmeden sonra taşeronlaştırma da başlamıştı. Raporda 42. sırada yer alan **Grundig** de yüzlerce işçiyi kriz gerekçesiyle kapı önüne koydu. Taşeronlaştırma ve esnek çalışmanın yaygınlaştığı fabrikada, kriz sadece işçileri vurdu. 56. sıradan 45’inciliğe yükselen **Toros Tarım**’da, toplu sözleşme görüşmelerinde kriz gerekçesiyle sıfır zam dayatılması üzerine işçiler greve çıktı. Raporda 85. sırada yer alan **Temsa**, kriz bahanesiyle 3 bin olan işçi sayısını yarıya düşürdü. Kalan işçiler ise daha yoğun çalıştırıldı.

Ülker’in iki firması da hızlı yükselişini sürdürdü. Ülker Çikolata tam 13 sıra yükselerek 85’inci sıradan 72’nci sıraya yerleşirken, Ülker Bisküvi ise 3 sıra yükselerek 108’inci sıradan 105’inci sıraya geldi. Taşeronlaştırmanın dayatıldığı bu işletmede, işçilerin büyük çoğunluğu asgari ücretle çalıştırılıyor. Ülker gün geçtikçe büyürken, işçiler ise her geçen gün yoksullaşıyor.

Manisa’da kurulu bulunan ve listenin 150. sırasında yer alan **İndesit** kriz bahanesiyle 600 işçiyi işten attı. İşten atmaların ardından İŞKUR’a başvuran İndesit patronu, yeni işçi alacağını açıkladı ama asgari ücretle! Listenin 204. sırasında yer bulan **Yörsan** da sendika düşmanı tutumuyla kamuoyunda aylarca yer almıştı. Sendikaya üye olan 400 işçiyi işten atan Yörsan patronu, mahkeme kararlarına rağmen işçileri işe almamıştı. Kriz gerekçesiyle 1300 olan işçi sayısı 700’e düşürüldü. Ücretsiz izin uygulaması yapıldı.

Kumtel listede 362. sırada yer aldı.

Son dönemde yıldızı parlayan bir “Anadolu Kaplanı” olan Kayseri kökenli **Boydak Grubu**, 2007’de altı firmasıyla yer aldığı İSO 500’de 2008’de de altı firmayla varlığını korudu. Boydak Grubu’na ait **Boyçelik** tam 80 sıra atlayarak 439’uncu sıradan 359’uncu sıraya yükselirken; gruba ait **Boytex Tekstil**, **Hes Hacılar Elektrik**, **Merkez Çelik**, **İstikbal Mobilya** ve **Boytaş Mobilya** şirketleri küçük yükseliş ve düşüşlerle mevcut pozisyonlarını korudular.

Gerek raporu açıklayan İSO Başkanı Tanıl Küçük, gerekse rapor üzerine yorum yapan “piyasacı” iktisatçılar, bu rapora dayanarak krizin faturasını sermayenin ödemekte olduğu değerlendirmesini yapıyorlar. Onlara göre araştırmaya konu olan 500 şirketin ortalama kârları geçen yıla göre düşmüş, zarar eden şirket sayısı ise artmıştı. Dolayısıyla da krizin faturasını “kârı düşen sermaye” ödüyor.

Krizin faturasını sermayenin ödediğini savunanların kârların düşüşüne dair gerekçeleri ve çözümleri de hazır. İSO başkanının ifadesi ile kârların düşüş nedeni, yüksek vergiler ve istihdam üzerindeki yüklerdir. Çözüm için sermaye üzerindeki vergilerin kaldırılması, emek maliyetinin düşürülmesi ve sermayenin teşviklerle desteklenmesi gerekir. Kaynak olarak gösterilen adres ise İMF’dir.

İSO raporuna dayanarak sermaye sınıfının dillendirdiği söylem yeni değildir. Onlara göre, kârın önündeki tüm engeller kaldırılarak işçi sınıfı ve emekçi kitleler, yaşamlarını asalak kapitalistlerin daha fazla kâr etmesi için feda etmelidir!

Vurgulanmalıdır ki, sermaye sınıfı kâra doymaz. Hiçbir sermaye kuruluşunun kârını yeterli bulduğu görülmemiş şey değildir. Sermaye sınıfının krizi fırsata çevirerek kârı azami düzeye çıkartma çabası sınıfsal bir tutumdur. Unutulmamalıdır ki, sermaye sınıfı, kârının kaynağı olan sömürüyü engelleyecek birleşik, kitlesel ve devrimci bir mücadeleyle karşılaşmadığı ve krizlerin faturasını işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ödetebildiği sürece büyümeye devam edecektir!

Küçükçekmece’de sınıf çalışmalarından...

Küçükçekmece’de işçi ve emekçi kitlelere ulaşmak, krizin daha da körükleyerek açığa çıkarmaya başladığı tepkileri örgütlemek adına kapsamlı bir faaliyet yürütüyoruz.

Çalışmalarımız kapsamında çevre fabrikalarda *Emekçinin Gündemi* işçi bülteninin dağıtımlarını gerçekleştiriyoruz. Yaklaşmakta olan Metal İşçileri Kurultayı sebebiyle metal işkolundaki fabrikalara Metal İşçileri Bülteni’ni ulaştırıyor, işçileri kurultay hakkında bilgilendiriyoruz.

Çalışmalarımızın bir ayağını da grevlerinin sürdüren Türk-İş’e bağlı Selülöz-İş’te örgütlü Halkalı Kâğıt Karton Sanayi ve Ticaret AŞ işçileriyle dayanışma oluşturuyor. Grev yerine sıklıkla yaptığımız ziyaretlerle desteğimizi sunuyor, işçilerle grev süreci üzerine sohbetler gerçekleştiriyoruz.

Geçtiğimiz Cuma günü DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlü Güven Elektrik işçilerine “*Güven Elektrik işçisi Sendikası’na ve Toplu İş Sözleşmesi’ne sahip çıkmalıdır*” başlıklı Küçükçekmece İşçi Platformu imzalı bildirimlerin dağıtımını gerçekleştirdik. “*Birleşik Metal-İş’te iş çatışma değil, sınıf sendikacılığı istiyoruz!*” sloganı ile sonlanan bildirimde işçi ve emekçilerin asıl dikkatlerini sendikada iş çatışmalarına değil TİS görüşmelerine odaklamaları gerektiğinin vurgusunu yaptık.

Kızıl Bayrak gazetesinin emekçi kitlelere ulaştırılması noktasında önemli bir yerde duran semt satışlarının yanısıra merkezi noktalarda da gazetemizin satışını gerçekleştiriyoruz. Sefaköy Metrobüs durağı ile Şirinevler’de ajitasyon konuşmaları eşliğinde yaptığımız satışlar işçi ve emekçiler tarafından ilgiyle karşılanıyor.

Devrimci faaliyetimizde Sefaköy İşçi Kültür Evi de önemli bir yerde duruyor. Kültür evinde başlatılacak olan bağlama, İngilizce, gitar, resim, SBS-YGS-LYS hazırlık, takı ve tiyatro kursları öncesi kapı kapı dolaşarak anket çalışması yürütüyoruz. Bu anket taramaları işçi ve emekçilerle bağ kurmamız için de önemli imkânlar yaratıyor.

İşçi Kültür Evi’nde film gösterimleri de sürüyor. Son olarak Steven Soderbergh’in yönettiği ve Küba Devrimi ile Ernesto “Che” Guevara’nın devrim mücadelesini konu edinen Che adlı filmin gösterimini gerçekleştirdik.

Sefaköy’den sınıf devrimcileri olarak yürüttüğümüz faaliyetlerimiz yoğunlaşarak ve artarak sürecek.

Sefaköy’den sınıf devrimcileri

Karadeniz’i sele teslim eden bitmek tükenmek bilmeyen rant arayışıdır!

Geçtiğimiz hafta Karadeniz’de yaşanan tablo yine tekerrür etti. Kapitalist sistem baki kaldığı ölçüde de ne yazık ki buna benzer görüntüler ekranlardan eksik olmayacaktır. Yaşananların sebebi ise doğal afet değil, rant hesaplarıdır.

Yoğunlaşan yağışlar başta Giresun olmak üzere Rize, Ordu ve Kastamonu’da ev ve işyerlerinin sular altında kalmasına sebep oldu. İlçelerle ulaşım kesildi.

Giresun’da yağış, kentin ana arterlerini sular altında bıraktığı için şehiriçi ulaşım felç oldu, sokaklarda çökmeler oluştu. 12 saat aralıksız yağın yağmur sonucunda kentin bütün altyapı sistemi çöktü. Aksu, Boğacık ve Sütlaç Derelerinin taşması sonucu yer yer heyelanların meydana geldiği Giresun - Sivas karayolu ulaşımına kapandı. Hasar tespit çalışmaları ise birçok bölgeye ulaşamadığından gerçekleştirilemiyor.

Sel değil, rant felaketi

Yoğun yağışın bu denli soruna dönüşmesine Karadeniz Sahil Yolu’nun sebep olduğu belirtiliyor.

Karadeniz Sahil Yolu yapım aşamasında tartışmalara yol açmıştı. Doğal güzelliklerin rant uğruna feda edildiği yoldan geriye ise sahil kesimindeki 150 köy ve plajdan sadece 10’u kalabildi. Şimdi de kalanlar sel “felaketine” kurban veriliyor.

Ayrıca 19 yılda tamamlanan ve tamamına yakını deniz dolgusuyla yapılan yolun büyük bölümü her sel sonucunda tahrip oluyor. Açıldığından bu yana 544 km’lik yolun her yıl bir bölümü tamir ediliyor.

Felaketlerden nemalanmak!

Elbetteki bu yol herkese felaket getirmiyor. Büyük tepkilere yol açan ve durdurulması yönündeki

mahkeme kararlarına karşın tamamlanan yol, farklı firmalara verilen 4.9 milyar dolarlık proje sonucunda bugünlere “ulaştı”. Fakat projenin ihalesi, olması gerekenden 1 milyar dolar pahalıya ihale edildi. Meclis Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu ise zararı 600 milyon dolar olarak açıkladı.

Mimarlar Odası Ordu Şubesi Başkanı Mehmet Özçelik, “*Aşırı yağmurlarda dere yatakları yetersiz kalıyor. Sahil yollarının da bu dolgularla çok yükseltilmesi nedeniyle yağmur sularının denize ulaşması engelleniyor*” dedi. Devletin Karadeniz Sahil Yolu’nun yapımında kamu ve doğa menfaatini düşünmediğini vurgulayan Özçelik, Karadeniz’de sel felaketlerinin süreceği uyarısında bulundu.

Kentsel ve kırsal alanlarda yerleşim alanlarının planlanmasında mevzuata uyulmaması, gözardı edilmesi ve denetim işlevlerinin yapılmaması, aksine yapılaşmaların ekonomik ve siyasi ranta dönüştürülmesi bugüne kadarki tüm hükümetler açısından geçerliliğini koruyan bir yerde durdu. Fakat artık felaket sonrası da rant kapısı haline geldi.

Kapatılan Afet İşleri Genel Müdürlüğü, afet yönetimi hizmetlerinin ticarileştirilmesine zemin oluşturdu. Ekonomik, teknik, sosyal, psikolojik yönleri gözetilerek organize edilmesi gereken “afet ve acil durum” işleri özel işletmelerin insafına terkedildi.

Emperyalizme bağımlılık toplumsal yararın önüne geçiyor

Ayrıca, Giresun Ziraat Odası Başkanı Özer Akbaşlı, yeni fındık stratejisi kapsamında 750 kodunun üzerindeki fındıklıkların söküleceği yönündeki kararı da hatırlatarak, toprağı tutan fındığın sökülmesi halinde bölgede ileride yaşanabilecek sel felaketinin boyutunun çok daha büyük olabileceğine işaret etti.

Çiğli’de bildiri dağıtımı

Sınıf devrimcileri olarak yaz döneminde de faaliyetimiz sürüyor. Son olarak işçileri mal olarak gören istihdam büroları ile ilgili çıkan “Pazarlarda satılacak köle, işçi simsarlarının elinde kiralık mal olmayacağız! Kölelik yasasını parçalamak için mücadeleye!” başlıklı bildirimimizi dağıttık.

İşçi servis güzergâhları olan Çiğli organize girişi, Soğukkuyu ve Serinkuyu’da işçilere istihdam bürolarının işçiyi nasıl köleleştireceğini anlattık. İşçilere, bu saldırının şimdilik Cumhurbaşkanı’ndan geri dönmüş olmasının bunun uygulanmayacağı anlamına gelmediğini söyledik. İşçileri nasıl bir geleceksizlik beklediğini, kıdem, emeklilik gibi hakların ortadan kalkacağını ifade ettik.

Yapılan sohbetlerin ardından bildiri dağıtımımızı sona erdirdik. Ayrıca bildirimimizi gazete satışı esnasında da mahallelerde kullandık. Sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçileri aydınlatma faaliyetimiz sürecek.

Çiğli BDSF

Kayseri’de bülten dağıtımı...

Kayseri İşçi Bülteni’ni işçilere ulaştırmaya devam ediyoruz. 24 Temmuz sabahı işçi servis noktalarına bültenimizi ulaştırdık. Yaklaşık bin adet dağıttığımız bülten, on binlerce sigortasız işçinin çalıştırıldığı Kayseri’de ilgi oldukça olumlu. Dağıtım esnasında yaptığımız sohbetlerde işçilerin sermayedarlara duydukları yoğun tepkiye tanık olduk. İşçiler, bu tepkilerini çok çeşitli biçimlerde dile getiriyorlardı.

Bültenimizin dağıtım sırasında işçileri bülteni desteklemeye ve sahip çıkmaya çağırdık. Bülten yazı yazmaları gerektiğini, bültenin işçilerin bir kürsüsü olduğunu anlattık. İletişim adresi olarak İşçi Kültür Evi’ni gösterip çalışmalara katılmaları yönünde çağrı yaptık.

Kayseri İşçi Bülteni çalışanları

“Barack Obamalı hayaller” çöküyor...

Emperyalizmin barbarlığı yöneticilerin eğilimlerinden değil, sistemin yapısından kaynaklanır!

Bu yılın başında Barack Obama ABD başkanlığına seçildiğinde, büyük tekellerin borazanlığını yapan medya kuruluşları temelden yoksun hayaller yaymak için seferber oldular. Sekiz yıldır ABD’yi yöneten neo-faşist çete ile şefi George Bush’un barbarlıkta sınır tanımayan icraatları, söz konusu sahte hayallerin belli bir karşılık bulmasına elverişli zemini hazırlamıştı. Bu zemine Obama’nın siyahî oluşu, neo-faşist çete şeflerinden farklı bir söylem tutturması, Irak’tan çekilme sözü, Guantanamo işkence üssünün kapatılacağı vaadi, Filistin sorununun çözümü için çaba harcayacağına dair güvence vermesi de eklenince “Obamalı hayaller”in kısa sürede yayılması önünde bir engel kalmadı.

Emperyalist ABD rejiminin efendileri, her ne kadar siyahî birinin başkan olmasından hoşlanmasalar da hem halklar nezdinde yerlerde sürünen imajı düzeltmek, hem de Beyaz Saray baronlarına karşı biriken küresel nefreti hafifletebilmek için Obama’ya katlanmak zorunda kaldılar. Nitekim yılın başından bu yana her renkten Amerikancılar sürüsünün katkılarıyla estirilen hava, Obama’ya katlanan emperyalist rejimin efendilerini memnun edecek bazı sonuçlar yaratabildi.

Temelden yoksun hayaller yaymak mümkünse de, yapay olan her şey gibi bu tür hayaller de kısa sürede çökmeye mahkûmdur. Dolayısıyla Obama yönetimi etrafında örülen hayallerin altı ay gibi kısa bir sürede yıkılmaya başlaması şaşırtıcı değil. Zira ABD’nin emperyalist rejimi, başkan kim olursa olsun ezilen halklara saldırmak, dünyadaki doğal/beşeri zenginlikleri yağmalamak, yıkım ve katliamlara devam etmek zorundadır. Emperyalist çark, dünya jandarmalığına soyunan her güç odağını barbar olmaya zorlar; bu Obama yönetimi için de geçerlidir.

Guantanamo işkence kampı kapatılmıyor!

Afganistan ve Irak işgallerinden sonra Bağdat’taki Ebu Garib zindanı ile Küba adasındaki Guantanamo işkence üssü, ABD’nin simgeleri olmuştu. Demokrasi ihraç ettiğini vaaz eden Washington’daki neo-faşist yönetim, ezilen halklara yıkımı, katliamı, vahşi işkenceleri reva gördü. İki işkence merkezinden dünyaya yayılan görüntüler; özelde ABD’nin, genelde kapitalist barbarlığın aynası olmuştu.

Ebu Garib ve Guantanamo gibi örnekler, söylemde demokrasi/özgürlük şampiyonluğunu kimseye bırakmayan ABD ile batılı müttefiklerinin gerçekte neyi temsil ettiklerini ayan beyan ortaya koymuştur. Bunlar “münferit olaylar” değil, Pentagon şeflerinin emriyle “olağan” hale getirilen uygulamalardı. Öyle ki, batılı emperyalistlerin Ebu Garib’den, Guantanamo’dan sırtan iğrenç yüzleri, emperyalist işgale destek olanları bile rahatsız eder hale geldi.

Böyle bir atmosferde Guantanamo işkence üssünü kapatma sözü veren Obama, bazı çevrelerin yüreklerine su serpti. Ancak görüldü ki, Obama’nın sözlerine rağmen, emperyalist ABD rejimi işkence üssünden vazgeçmek eğiliminde değil. Bu konudaki fiyasko, “Obamalı hayaller”in aldığı ilk darbe oldu.

Yapılan anlaşmaya rağmen işgalci ordunun şefleri Irak kentlerinden çekilmedi

İşgal karşıtı direnişin, Irak’ı ABD savaş makinesi için bir bataklığa dönüştürmesi, çekilme tartışmasını daha Bush döneminde gündeme getirmişti. Obama, güya süreci sonuçlandıracaktı. Vaatlere bakılırsa, işgalci ordular bu ay kentlerden, 2010’un sonunda ise Irak’tan tümüyle çekilecek.

Aradan geçen aylar, Irak’tan çekilme vaadinin, söylendiği gibi yerine getirilmeyeceğini açığa çıkardı. ABD, elbette bataklıktan çıkmak için çırpınıyor; ancak söz konusu olan Irak’tan tümüyle çekilmek değil. “Irak’tan çekiliyoruz” söylemiyle birlikte Bağdat’taki kukla rejimi ekonomik, siyasi, askeri alanlarda kontrol altında tutacak mekanizmaları kalıcılaştırmaktır; Irak’ta inşa edilen devasa boyutlardaki askeri üsler de bunu gösteriyor. Bu konuda da Bush Obama ikilisi arasında kayda değer bir fark bulunmuyor.

Bilindiği üzere hiçbir emperyalist güç, salt anlaşmalarla işgal ettiği ülkeyi terk etmez. İşgalci orduları bir ülkeden kovmanın yegâne yolu, halkların birleşik, anti-emperyalist direnişidir.

Filistin halkına karşı ırkçı-siyonizmin safında!

Barack Obama’nın iddialı söylemlerinden biri, Filistin devletinin kurulması için çaba harcayacağı yönündeydi. Başkanlığının ilk haftalarında buna uygun “jestler” yapan Obama, bazı Filistinli güçler nezdinde bile etkili olmuştu. Oysa gelinen yerde Obama, Filistin devletine dair söylemini terk ederken, dışişleri bakanı Hillary Clinton ile savunma bakanı Robert Gates gibi etkili isimler, siyonist rejimi himaye etmenin temel görevleri olduğunu tekrarlayıp duruyorlar.

Obama yönetimi, güya iki devletli çözümün yolunu açmak için İsrail’in Yahudi yerleşimleri inşasına son vermesini istiyordu. Oysa ırkçı-siyonist rejim, Filistin topraklarını gasp etmenin en etkili, en iğrenç yolu olan Yahudi yerleşimlerinin inşasına ara bile vermedi. İsrail savaş makinesini modern silahlarla tahkim eden Obama yönetimi, Yahudi yerleşimlerinin inşasını da desteklemeye başladı.

İrkçı-siyonist Maariv gazetesi, “Amerikan Jesti” başlığıyla verdiği haberinde, İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak’ın, Londra’da Obama’nın Ortadoğu Özel Temsilcisi George Mitchell ile yaptığı görüşmede, Batı Şeria’da 2 bin 500 konut inşaatının tamamlanması konusunda ABD’yi ikna etmeyi başardığını yazdı. Bu gelişme, aksi yöndeki söyleme rağmen siyonistlere çok yönlü destek konusunda herhangi bir değişikliğin gündemde olmadığını kanıtlıyor.

İsrail’le birlikte İran’a karşı ortak saldırgan tutum!

George Bush ile neo-faşist çetenin diğer şefleri İran’a saldırmanın tek çıkış yolu olduğunu savunurken,

Obama, kısa süre öncesine kadar diyalog yolu ile sorunun çözülebileceğini, kendisinin buna öncelik vereceğini söylüyordu. Geçen aylarda Obama’nın bu yönde girişimlerde bulunduğu izlenimini veren bazı gelişmeler de oldu. Ancak İran’la ilişkiler konusunda da “takkenin düşüp kelin görünmesi” uzun sürmedi.

Siyonist rejim şefleriyle görüşmek üzere Tel Aviv’e giden ABD Savunma Bakanı Robert Gates, Pentagon’daki savaş baronlarının İran’la ilgili niyetlerini açığa vurdu.

Neo-faşist çete yönetiminde de aynı görevi yapan Robert Gates’le görüştüğünden sonra açıklama yapan İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak, “Biz kendi tavrımızı saklamıyoruz. Hiçbir seçeneğin dışarıda tutulmaması gerektiğine inanıyorum ve başkalarına da aynı yaklaşımı göstermelerini tavsiye ediyorum” dedi. Siyonist şefin üslubundaki pervasız saldırganlık, belli ki, Obama’nın savunma bakanından aldığı destekle de ilgilidir.

İsrail’in füze savunma sistemine mali ve teknik açıdan katkılarda bulunan, İsrail’e ulusal savunması için en gelişmiş silahları tedarik etmeye devam edecekleri garantisi veren Gates, “İran’ın nükleer tehdidi” hakkında ABD ve İsrail’in aynı görüşü paylaştığını da ilan etti.

Görüldüğü üzere Barack Obama, cumhuriyetçi parti adayından farkını ortaya koymak için kullandığı bu dört temel argümanda da Bush’un izinden gitmektedir. Bu şaşırtıcı değil elbet. Zira burada söz konusu olan Obama’nın şu veya bu eğilimi değil (Tabi eğer böyle eğilimleri varsa), emperyalist Amerikan rejiminin bölgesel politikalarıdır. Bu ise, Pentagon’daki savaş baronlarının Ortadoğu halklarının kanını dökmeye devam edecekleri anlamına geliyor. İran’a olası bir saldırı ise, bölgenin tam cehenneme dönüştürülmesi anlamına gelecektir.

Bölge halkları, Obama üzerinden ABD emperyalizmi adına yayılan aldatıcı hayalleri elinin tersiyle itmeli, kendi hayalleri olan emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinden arınmış bir Ortadoğu uğruna birleşik direnişi yükseltmelidir!

Dünyada işçi ve emekçi eylemlerinden...

Peru'da futbolcu grevi

Perulu futbolcular 25 Temmuz günü yaptıkları grevle milli takım maçında oynamadılar.

Futbolcuları temsil eden sendikanın başkanı Fernando Revilla, "Peru Futbol Federasyonu'na (FPF) talep ettiğimiz reformların hiçbiri yerine getirilmediği için oyuncuların istifasını bildiren bir belge sunduk" dedi.

Dilekçe, Peru ve yurtdışından 600'ün üzerinde futbolcu tarafından imzalandı.

FPF Başkanı Manuel Burga ise uzun vadede asıl kaybedenin futbolcular olacağını söyleyerek geri adım atmayacağını sinyali verdi.

Çin'de 30 bin çelik işçisi polisle çatıştı

Çin'de yaklaşık 30 bin çelik işçisi polisle çatıştı, çıkan çatışmada fabrika yöneticisi hayatını kaybetti.

Çalıştıkları fabrikanın başka bir şirket ile birleştirileceğini öğrenen çelik işçileri 24 Temmuz Cuma günü kitlesel bir eylem yaparak bu durumu protesto etti.

Tonghua Demir ve Çelik Grubu'nda çalışan işçiler, Jianglong Çelik'in fabrikalarının yönetimini alma planlarına karşı eylem yaptı. Verilen bilgilere göre Beijing'te bulunan Jianlong geçen yıl Tonghua Çelik Fabrikası'nı geçici olarak yönetmiş, bu sırada işçiler ekonomik sıkıntılar yaşamıştı.

Cuma günü yapılan eylemde polis işçilere saldırarak yüzlerce işçinin yaralanmasına yol açtı. Jianlong Genel Müdürü Chen Guojun ise işçilerin saldırısı sonucunda hayatını kaybetti.

Çelik işçileri, fabrikadan emekli olan işçilere ayda 200 yuan (29 dolar) verilirken Genel Müdür Chen'in 3 milyon yuan (438,000 dolar) almasını protesto etti.

Beijing'teki bir dizi fabrika birleştirilerek Çin'in gittikçe büyüyen çelik endüstrisinde dünya ölçeğinde rekabet oluşturacak üreticiler yaratılması planlanıyor. Bu birleştirmeler sonucunda ise genellikle işten atılmalar yaşandı ve işçilere oldukça düşük kıdem tazminatı ödendi.

Londra'da posta çalışanları grevde!

Londra'da işten atmalara ve ücretlerin düşürülmesine karşı posta çalışanları 25 Temmuz gününden itibaren 3 gün süren grev gerçekleştirdi.

Komünikasyon İşçileri Sendikası (CWU) üyesi yaklaşık 12,000 işçiyi kapsayan grev kararı İngiliz Kraliyet posta servisi Royal Mail'in sendikayla görüşmeyi kabul etmemesi ve işten çıkarmalara ve ücretlere ilişkin daha önce yapılmış olan anlaşmaya uyulmaması üzerine alındı.

Royal Mail ise yapılan anlaşmayı sendikanın bozduğunu ve sendikanın şirketin modernizasyonuna engel olduğunu iddia etti.

CWU Londra temsilcisi Martin Walsh "Biz değişikliğe hazırız fakat yönetimin ya da hükümetin büyük bir kamu hizmetini çöpe atmasına ve satmasına izin vermeye hazır değiliz" dedi.

Walsh ayrıca sendikaya şirket tarafından "başını kuma göm" mantığıyla yaklaşılmasını da kınadı.

CWU, en son 10 Temmuz'da sona eren üç günlük bir grev daha yapmıştı.

Ssangyong polis kuşatmasında

Güney Kore'de de Ssangyong otomobil fabrikası, 21 Temmuz tarihinden bu yana 600 işçi tarafından işgal edilmiş durumda. İşgalin ilk gününden bu yana işveren ve hükümet pazarlığa açık bir tutum sergilemişti. Hafta başında durum değişti ve işçilere karşı zor kullanma yöntemine başvuruldu. 20 Temmuz Pazartesi gününden bu yana, başkent Seoul'un 65 kilometre güneyindeki Pyeongtaek şehrinde bulunan ve otomobil üreten Ssangyong Motors fabrikası önüne 2800 polis yığıldı. Polis ayrıca, fabrika dışında yapılan Ssangyong işçileri ile dayanışma eylemlerini engellemek için çaba harcıyor.

Ssangyong Motors şubat ayında iflas ettiğini açıklamıştı. Bu açıklamayla birlikte toplam personelinin % 37'sini oluşturan 2646 işçiyi işten çıkaracağını da bildirmişti. 1670 işçi, kendi isteği ile işten ayrılmayı kabul ettiğini bildirdi. Geri kalan işçiler ise, işten çıkarılmaya karşı mücadele etmeye karar verdiler. İki aydır sürdürülen fabrika işgali, fabrikada üretimin 245,6 milyar Won (140 milyon Euro) değerinde azalmasına sebep oldu. Bu arada işgalin sonlandırılmasına dair bir mahkeme kararı çıktı ve şimdi bu karar şiddet yoluyla uygulanmaya çalışılıyor. Küçük(!) bir ayrıntı: Ssangyong Motors'un asıl mülk sahibi, sektörün en önde gelen firmalarından olan Çin şirketi, Shanghai Automotive Industry Corporation

Devlet, hafta başından bu yana fabrikaya saldırı için hazırlık yaptı. Salı günü öğleden sonra 400 polis, fabrikayı işgal eden işçilerin büyük bölümünün bulunduğu cilalama bölümünden sadece bir kaç metre uzaklıkta olan bir depoyu işgal etti. Polis aynı gün, fabrikanın içine yiyecek ulaşmasını da engelledi. Bir polis helikopteri ise, işçilerin üzerine havadan bol miktarda göz yaşartıcı gaz attı. Bu azgın saldırının "fabrikaya müdahale edecek polis birliğinin güvenliğini sağlamak amacı" üzerinden gerekçelendirildi. Saldırıya uğrayan işçiler ise kendilerini havalı silahlar, sapan ve yanan araba lastiklerini kullanarak savundular. Bu arada, cila

bölümünde 33 bin litre kolay alev alan yanıcı madde olması bir felakete yol açabilirdi.

Devlet, fabrikayı işgal eden işçileri izole etmeye çalışıyor. 22 Temmuz Çarşamba günü KCTU (sol sendika konfederasyonu) tarafından örgütlenen ve fabrika önünde gerçekleşmesi planlanan dayanışma eylemine, eylemciler henüz Pyeongtaek şehri merkezindeyken polis saldırdı. Çıkan sokak çatışmalarında pek çok kişi yaralandı. 21 Temmuz Salı sabahı da, Progressive Alliance organizasyonunun Gyeonggi şehrindeki bürosu 50 polis tarafından basılmış ve büroda arama yapılmıştı. Polis bu organizasyonun, Ssangyong Motors işçileri arasında "kışkırtıcılık" yaptığını iddia ediyordu. Büroda yapılan aramada, polisin "delil" olarak el koyduğu 240 adet eşya ve belge arasında pek çok bilgisayar da bulunuyor.

Ssangyong Motors işçilerinin bağlı olduğu otomotiv sektörü sendikası ise dialog arayışını sürdürüyor. Bir sendika sözcüsü yaşanan olaylar ardından; "Biz barışçıl bir çözüm için çaba harcadık. Eğer fabrika yönetimi kısa süre içinde görüşmeye hazır ise, bu öneriyi kabul ederiz" dedi.

Salı günü Güney Kore Çalışma Bakanlığı'nın açıkladığı istatistik sonuçlarına göre, geçen yıllara göre bu yılın ilk yarısında grev sayısında önemli bir artış oldu. Bu yıl gerçekleşen 52 grev kısa süreli grevlerdi. Güney Kore'de sınıf mücadelesinin en güçlü olduğu yıl ise, gerçekleştirilen 337 grev ile 2004 yılı.

Ssangyong işçilerinin mücadelesinin ve gericisi Lee Myung Bak hükümetinin politikalarına karşı artarak süren eylemlerin Güney Kore'de sınıf mücadelesinde bir dönüm noktası oluşturup oluşturmayacağını ise zaman içinde göreceğiz.

Güney Afrika'da grev sürüyor...

Güney Afrika'da on binlerce kamu çalışanının başlattığı grev 28 Temmuz günü ikinci gününe girdi. Kamu çalışanları %15 ücret artışı için gösteri düzenlediler.

Belediye işçileri sendikaları SAMWU ve IMATU yaptıkları açıklamada greve Çarşamba gününe kadar devam edeceklerini ifade ettiler. Johannesburg'da polis iyi yaşam koşulları için sokağa çıkan yaklaşık 200 göstericiye karşı plastik mermi kullandı. Ülkenin Güneydoğusu'ndaki Township Thokoz'da grevden ötürü kapalı olan belediye binasına yürüyen göstericiler ise, sosyal sistemin genişletilmesini talep ettiler.

Bu iki sendika, SAMWU ve IMATU 150 binin üzerinde kamu çalışanını temsil ediyor.

“Arka bahçe”deki devrim 50. yılında!

“Bundan sonra devrimci Marx, tarihin bir parçası olarak savaşa katılacaktır. Biz pratik devrimciler, mücadeleye girerken bilim adamı Marx’ın önceden gördüğü yasalara uyarız. Ayaklanma yolunda, eski iktidar yapısına karşı mücadele ederken, bu yapıyı yıkmak için halktan dayanak alırken mücadelemizin temelini bu halkın refah ve mutluluğu üzerine kurarken bilim adamı Marx’ın öngörüşlerini doğrulamaktan başka birşey yapmayız. Demek istediğim, marksizmin yasaları Küba Devrimi’nin gerçeklerinde vardır -bir kez daha altını çizelim en iyisi- bu olgu, devrimin yöneticilerinin kuramsal açıdan bu yasaları bilip bilmediğinden, uygulayıp uygulamadığından bağımsızdır.” (Küba Devrimi’nin İdeolojisi’ni İncelemek İçin Notlar - Ernesto Che Guevara)

Moncada Kışlası adını Küba halkının İspanya’ya karşı giriştiği Bağımsızlık Savaşı kahramanlarından olan General Guillermon Moncada’dan alır. 1800’lerin sonuna denk gelen bu savaş, Küba’nın İspanyol sömürgeliğinden çıkarak ABD emperyalizmine teslim olması ile sonuçlanmıştı. Ancak Moncada adı Küba tarihinin önemli bir dönüm noktasında bir kez daha ortaya çıktı. İsmi yeniden gündeme getiren bir grup isyancı Kübalı’nın kötü bir plan, sınırlı sayıda silah ve büyük bir gözüpeklikle sözkonu ismi taşıyan kışlaya düzenledikleri saldırıdır. Saldırı başarısızlığa uğrar ama Küba devrimi daha yeni başlamıştır...

Küçük yenilgilerden doğan büyük zafer!

“İşte böylece kırların terine batarak, dağların ve bulutların ufku önünde, adamızın kızgın toprağı üzerinde, isyancı şef ve beraberindekiler Havana’ya girdi. Tarih, halkın ayaklarıyla yeni bir Kışlık Sarayın merdivenlerini turmanlıyordu.” (Age)

1492’de eski dünya tarafından keşfedilmesiyle birlikte kolonileştirilen Küba’nın İspanya’ya karşı verdiği mücadele ABD işgaliyle sonuçlanır ve ABD, 1902’de Küba’da kukla hükümet kurarak adadan çekilir. Küba 50 yıl boyunca ABD emperyalizminin boyunduruğunda, kumar, uyuşturucu ve fuhuş merkezi olarak varlığını sürdürür. Kitanın genelinde olduğu gibi Küba’da da bir yandan burjuvaziye, çetelere ve mafyaya hizmet veren “eğlence” sektörü gelişirken diğer yandan işsizlik, açlık, kölelik had safhadadır. İşçi sınıfı içerisindeki sınırlı örgütlülük dışında Küba halkı tepkisini ifade edecek örgütlülüğünden uzaktır.

Bu koşullarda, **Fidel** ve **Raul** kardeşlerin etrafında toplanan 100 kadar Kübalı boyundan büyük bir işe kalkışarak devrimin işaret fişğini ateşler. 26 Temmuz 1953 günü gerillalar, kendilerinden katbe kat kalabalık bir askeri birlik tarafından savunulan (400 ila 1000 arasında farklı rakamlar telafuz edilmektedir) Moncada Kışlası’na saldırıda bulunur. Amaç kışladaki birliği yok etmek ve Küba devrimini başlatmaktır. Saldırı askeri anlamda hızlı bir başarısızlığa uğrar, pek çok isyancı öldürülür ya da teslim olur, bir kısmı ise şehirde kaybolduğu için kışlaya varmayı bile başaramaz ancak tüm olumsuzluklara rağmen asıl amaç gerçekleşmiş, isyan başlamıştır. Bundan böyle Fidel’in başlattığı hareket 26 Temmuz 1953’te gerçekleşen eyleme ithafen “M-26-7” yani “**26 Temmuz Hareketi**” olarak anılacaktır.

Başarısız saldırıdan sağ kurtulabilen az sayıda savaşçıdan olan Fidel ve Raul 15 yıl hapis cezası alır, ancak politik tutsaklara çıkan af sayesinde 1955

yılında serbest bırakılarak Meksika’ya sürgüne gönderilir. Castro kardeşler Meksika’ya sürgün edilen Kübalı devrimcilerin yanısıra Ernesto Guevara ve Camilo Cienfuegos gibi devrimin gelecekteki önderleri ile de biraraya gelerek Küba devrimi için hazırlıklara başlarlar. Bir yıllık hazırlığın ardından 1956 yılında *Granma* isimli yat ile Küba’ya çıkılması ve devrimin başlatılması kararlaştırılır. Ancak plan bir kez daha başarısızlığa uğrar. Planlanan yerin uzağında karaya çıkan 80 kadar gerilla pusuya düşürülür ve 26 Temmuz Hareketi’nin kontrolündeki bölgeye sadece 12 gerilla ulaşabilir.

Fidel Castro, Raúl Castro, Camilo Cienfuegos ve Che Guevara’nın da aralarında olduğu bu ekip, 26 Temmuz Hareketi güçleriyle buluştuktan sonra hızlı örgütlenme çalışmalarına başlar. Küba ordusuna düzenlenen başarılı saldırıların ardından gerilla güçlerine köylülerden gelen destek artar ve 26 Temmuz Hareketi’nin yarattığı etki zamanla metropollere de yayılır. Gerilla savaşı ile başlayan harekete önce farklı gerilla grupları, sonra da şehirlerde örgütlü olan sosyalist partiler katılır. Adım adım örülen devrim 1 Ocak 1959’da Batista’nın kovulmasıyla zaferini ilan eder.

Arka bahçedeki çatlak ses!

“Halkımız, tek başına bulunduğu öncü siperinden sesini duyuruyor, söylediği, bozguna uğramış bir devrimin son şarkısı değil, Latin-Amerika’lı savaşçıların dudaklarında sonsuza dek kalacak bir devrim marşdır ve tarihten yankılarla çınlamaktadır.” (Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi - Ernesto Che Guevara)

Soğuk savaşın kaotik ortamında gerçekleşen Küba devrimi başta emperyalist-kapitalist sistemin jandarması ABD tarafından büyük bir korkuyla karşılandı. Doğu blok ülkeleri ile de hızla ilişkilerini geliştiren Küba, devrimin latin Amerikayı sarmasının yanısıra "kızıl tehdit"’in ABD’nin burnunu dibine kadar gelmesi anlamını taşıyordu. CIA şefleri Küba devrimini boğmak için kolları sıvadı ve düzenlenen ilk saldırı La Coubre adında silah yüklü bir Fransız gemisinin patlaması oldu. Saldırıda 100’e yakın insan öldü. Kapitalist-emperyalist sistemin vahşi saldırıları misliyle sürdü ve 50 yıl boyunca ABD saldırılarında 3478 Küba’lı katledildi.

İki kutuplu dünyada belli dengeleri korumak zorunda olan ABD saldırılarını açıktan yapmak yerine, Küba’dan kovulan suç örgütü üyeleri ve karşı devrimci güçler aracılığıyla gerçekleştirdi. Bu güne kadar CIA eliyle 300’den fazla karşı devrimci örgüt kuruldu, Fidel Castro’ya yönelik 600 suikast girişiminde bulunuldu ve onbinlerce saldırı düzenlendi. Turizme zarar vermek için oteller bombalandı, ekonomiyi çökertmek için ambargonun yanısıra şeker tarlaları yakıldı, hayvanlar bulaştırılan hastalıklarla telef edildi. Ancak CIA yönlendirmesi ve planlaması ile düzenlenen tüm bu saldırılar Küba halkı tarafından boşa düşürüldü.

ABD’nin terör saldırılarına ve ambargoya göğüs geren Küba, Doğu Blok ülkelerinin de önemli yardımlarıyla büyük bir gelişme göstererek ABD’nin korkularının haklı olduğunu gösterdi. Sağlık ve eğitim alanına özel önem veren Küba Devrimi tüm Kübalılara ücretsiz ve nitelikli sağlık hizmeti sunmakla kalmadı, başta Latin Amerika ve Afrika olmak üzere pek çok bölgeye onbinlerce gönüllü doktor gönderdi. Çocuk

ölüm oranının binde 6, ortalama yaşam süresinin 75-77 olduğu adada her 100 aileye bir doktor düşüyor.

Büyük çoğunluğu tıp fakütesi olmak üzere devrimden sonra 60 üniversitede 17.000 öğrenci ücretsiz eğitim alıyor. Okuma yazma oranı devrimden sonra %100’e ulaşırken eğitim 9. sınıfa kadar zorunlu. Gıda karneleriyle temel beslenme ihtiyacı güvenceye alınan Kübalıların aile büyüklüğüne göre konut hakkı bulunuyor. Küba’da kimse sokakta yaşamıyor ve işsizlik oranı yüzde 2’nin altında.

ABD tarafından Küba’nın diktatörlükle yönetildiği propagandasına da sıklıkla başvurulduğu biliniyor. Oysa Küba’daki demokrasi anlayışı ABD’nin parlamenter sisteminden ve onun karikatürü olan Batista rejiminden kıyaslanamaz ölçüde ileridedir. Küba’da aday olmak için büyük masraflara girmek gerekmiyor, üç kişi tarafından önerilen herkes aday olabiliyor. Seçilen temsilciler de gönüllü çalışıyor ve ücret almıyor. Normal işlerine devam eden temsilciler eğer istifa etmek zorunda kalırlarsa, eski işlerinde aldıkları kadar maaş alıyorlar. Tüm yöneticiler 1 ay tarlada çalışmak zorundalar ve halk tarafından hizmetlerinden memnun olunmadığında geri çağrılabilirler. Halkın sendikalar, gençlik ve kadın örgütleri gibi çeşitli örgütlülükler aracılığıyla taleplerini dile getirme hakları da tümüyle korunuyor ve örgütlülük düzeyi de hayli yüksek.

Küba 50 yıl önce gerçekleştirilen devrimin kazanımlarını yalnız başına da olsa sürdürmek için büyük bir çaba harcıyor. Modern revizyonizmin çöküşüne ve tarihin sonu safsatlarına karşı başka bir dünyanın mümkün olduğunu haykırmayı da 50 yıldır sürdürüyor. Yalnız kalan küçük ülke Latin Amerika’daki halkçı iktidarlara ilham veriyor, neo-liberal politikalara, emperyalizme meydan okuyor. Yalnız kalmanın tüm zorluklarına rağmen Küba devrimi yaşıyor ve dünya proletaryasının tüm dünya halklarını özgürleştireceği günleri bekliyor.

Güler Zere serbest bırakılsın!

Ankara'da "Zere'ye özgürlük!" eylemleri

TAYAD'lı Aileler'in Güler Zere'nin serbest bırakılması talebiyle her hafta Cumartesi Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirdikleri basın açıklamaları devam ediyor.

26 Temmuz günü gerçekleştirilen açıklamada Adli Tıp Kurumu'nun vermiş olduğu rapora değinilerek şunlar söylendi: "Bu rapor siyasetidir. Taraflı ve tıbben hiçbir değeri yoktur. Devrimcilere duydukları kinle kaleme almışlardır."

Açıklama Güler Zere'nin serbest bırakılması talebiyle sonlandı. Ayrıca bir kez daha Adalet Bakanlığı'na ulaşmak için telefon numaraları verildi.

Bu haftaki basın açıklamasına harç zamlarına karşı eylem yapan üniversite öğrencilerinin bir kısmı da destek verdi.

Zere tahliye edilsin!

29 Temmuz günü, Ankara AKP İl Binası önünde Halk Cephesi, TAYAD, Genel-İş, İHD Ankara Şube, Halkevleri, KESK Şubeler Platformu, ESP, DTP Çankaya İlçe Teşkilatı, EMEP, AKA-DER, Odak, SDP, EHP, ÖDP ve ÇHD tarafından Güler Zere'nin serbest bırakılması talebiyle bir eylem gerçekleştirildi.

Eylemde "Güler Zere tedavisi için tahliye edilmez ve ölürse katili AKP olacak!" şiarlı pankart açıldı ve yere siyah örtüye sarılı sembolik bir tabut bırakıldı.

Basın açıklamasında 3. İhtisas Dairesi'nin vermiş olduğu rapora değinilerek bu raporun tıbben bir değer taşımadığı ve tamamen siyasi olduğu belirtildi. 3. İhtisas Dairesi Başkanı Nur Birgen'in kirli geçmişi hatırlatıldı. Zere'nin tahliye edilmesinin önünde tıbben olduğu kadar hukuken de bir engel bulunmadığı söylenerek hükümete yasaları uygulama çağrısı yapıldı.

Basın açıklamasına BDSP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Halk Cephesi'nden suç duyurusu...

Halk Cephesi, 27 Temmuz günü Sultanahmet Adliyesi önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla "taammüden adam öldürmeye teşebbüs" gerekçesiyle 3. İhtisas Dairesi Başkanı Nur Birgen başta olmak üzere Adalet Bakanı Sadullah Ergin, Adli Tıp Uzmanı A. Sadi Çağdır, Adli Tıp Uzmanı Koray Kaptanoğlu, Genel Cerrahi Uzmanı Can Ö. Gökdoğan, Ortopedi ve Travmatoloji Uzmanı M. Oktan Aktürk ve Nöroloji Uzmanı Erbil Gözükırmızı hakkında suç duyurusunda

bulundu.

İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na yapılan suç duyurusundan önce gerçekleştirilen eylemde adliye önüne temsili tabut bırakıldı.

"AKP'nin hukuku Nazi hukukudur! Nazi hukuku Güler Zereleri öldürüyor!" pankartını açan Halk Cephesi kanser hastası devrimci tutsak Güler Zere'nin serbest bırakılmasını istediler.

Basın açıklamasını okuyan Nagihan Kurt, Adli Tıp raporunun temelsizliğine dikkat çekerken "bilerek ve isteyerek adam öldürmeye teşebbüs"ten Birgen hakkında suç duyurusunda bulduklarını söyledi.

Suç duyurusunun ardından, Güler Zere'nin resimleri ile taşınan temsili tabut Adliye önüne bırakıldı ve Halk Cephesi adına yapılan konuşmada şu ifadeler yer verildi:

"Eğer suç duyurumuz kabul edilmez ise Güler Zere bu tabutla dışarı çıkacak. Birkaç gün içerisinde bırakılırsa birkaç ay yaşama şansı var. Biz Güler Zere'nin soğuk bedenini omuzlarımızda taşımak istemiyoruz. Onu bu tabutta görmek istemiyoruz, bugüne kadar tecrite karşı mücadelede 122 devrimci şehit düştü 123. ölüm istemiyoruz."

Kızıl Bayrak / İstanbul

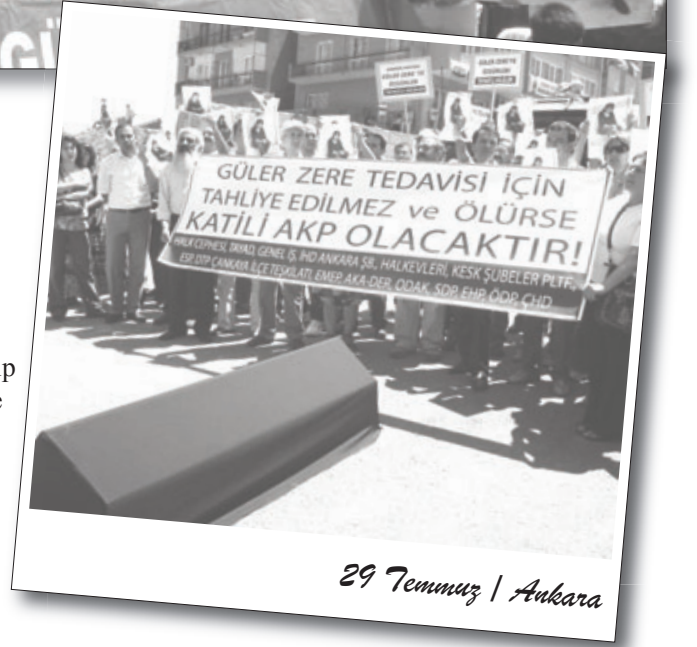
Adana: "Güler Zere'ye özgürlük"

Adana'da 27 Temmuz Pazartesi günü Merkez Postanesi önünde bir araya gelen ilerici-devrimci kurumlar ve siyasi partiler, Zere'nin serbest bırakılması talebiyle basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklama öncesinde Şemsettin Kalkan, Güler Zere'nin durumu ve son süreçte yaşananlarla ilgili kısa bir konuşma yaptı. Ardından İHD Cezaevi Komisyon Başkanı Osman Kara basın açıklamasını okudu. Açıklamada, devrimci tutsakların maruz kaldıkları hukuk dışı uygulamalara değinildi. Ölümcül hastalıklara yakalanmış olan birçok tutsağın cezaevlerinde ölüme terk edildiği ve bu uygulamalara son verilmediği taktirde Güler Zere'nin de hayatını kaybedeceği belirtildi.

Açıklamanın devamında bu cinayetin faillerinin Adalet Bakanlığı ve İstanbul Adli Tıp Kurumu olduğu söylendi. Açıklamada son olarak "Güler Zere, Erol Zavar, Halil Güneş, Yusuf Kaplan ve adımı burada sayamadığımız daha bir çok tutuklu ve hükümlü için adalet istiyoruz." denildi.

TAYAD'lı Aileler, İHD, BDSP, ÇHKM, SP, DİP, DHF, ESP, DTP, TUHAY-DER, ÖDP, EMEP, Türkiye Gerçeği ve BDP'nin imzacı olduğu ve "Kanser Hastası Güler Zere Serbest Bırakılsın" pankartının

29 Temmuz / Ankara

açıldığı açıklamanın ardından postane binasına girilerek Adalet Bakanlığı'na ve Adli Tıp Kurumu'na ayrı ayrı temsili kefenler postalandı.

Kızıl Bayrak / Adana

EHP'li Kadınlar'dan Zere'yle dayanışma!

Kanser hastası Güler Zere'nin serbest bırakılması talebiyle 29 Temmuz günü saat 19.30'da Taksim tramvay durağında biraraya gelen Emekçi Hareket Partili Kadınlar "Darbecilere değil Güler Zere'ye özgürlük" dediler.

Şair Ruhan Mavruk ve yazar Sennur Sezer'in de birer konuşma yaparak destek verdiği eylemde, Ruhan Mavruk 'Albatros' adlı şiirini okudu.

Ardından EHP'li Kadınlar adına konuya ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

"İsmet Ablak da devrimci olduğu için zamanında tedavi edilmedi ve birkaç gün önce cezaevinde hayatını kaybetti. Devlet, başka hasta devrimcilerin de yaşamasını istemiyor" ifadelerine yer verilen açıklamada, ayrıca devletin cezaevlerindeki birçok hasta tutsağı tedavi etmeyerek ölüme mahkum ettiği, sistemli şiddetini mahkemelerinde idam cezaları vererek, ömür boyu tutsak ederek, insanlık dışı işkenceler yaparak sürdürdüğü ifade edildi.

Birçok kurumun da destek verdiği eylemde, "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!", "Darbecilere değil Güler Zere'ye özgürlük!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Asker-polis-Adli Tıp, katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın kadın dayanışması!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kürdistan hapishanelerinden zulüm manzaraları

Türkiye'deki cezaevi gerçeği son haftalarda hasta tutsakları ölüme mahkum eden politikalar vesilesiyle bir kez daha gündeme geldi. Güler Zere başta olmak üzere pek çok tutuklu ve hükümlünün tedavi görme hakkının gasp edilmesi zindanlarda hak ihlallerinin küçük bir kısmını oluşturuyor. Kürdistan'da bulunan hapishanelerde de yaşam koşulları bir hayli kötü. *Taraf* gazetesinin geçtiğimiz ay konuyla ilgili hazırladığı dosya bu konuda çarpıcı veriler sunuyor:

Siirt E Tipi Kapalı Cezaevi'nde bulunan yaklaşık 700 tutuklu ve hükümlü, 6, 8 ve 10'ar kişilik koğuşlarda 20'şerli gruplar halinde kalıyor. Buna rağmen yeni tutuklu ve hükümlü sevkıyatı da sürüyor. Birçok tutsak temizlikte yaşanan sıkıntılar nedeniyle hastalıklarla boğuşuyor. Diğer birçok cezaevinde olduğu gibi burada da kitap, dergi ve gazete gibi yayınlara ulaşmakta büyük zorluklar yaşanıyor. Tutuklu ve hükümlülere sık sık disiplin cezası veriliyor, bu nedenle açık görüş cezası alan birçok mahkûm var. Koğuşlardaki rutubet birçok tutsakta kalıcı hastalıklara sebep olmakta, tutsakların tedavi talepleri çok geç yerine getirilmekte, acil hastaların hastaneye sevkı bilinçli olarak geciktirilmekte. Bulaşıcı hastalıklara karşı tedbirler alınmıyor. Tıbbi kontrol ve sağlık taraması yapılmıyor.

Yaklaşık bin tutuklu ve hükümlünün kaldığı **Van M Tipi Cezaevi'**nde de yıllardır bütün başvuru ve şikâyetlere rağmen değişen tek şey artan mahkûm sayısı. Şu an 750'ye yakın tutuklu ve hükümlünün bulunduğu Van M Tipi Cezaevi, her an yıkılma tehlikesi ile karşı karşıya. Hastaneye sevklerin çok geç yapıldığını söyleyen mahkûmlar, revirin de genelde kapalı olması nedeniyle hastalık ve ağrılarıyla başbaşa kalmaktan şikâyetçi.

Gardiyanların büyük çoğunluğunun uzman çavuşluktan geldiği ve bu nedenle özellikle siyasi mahkûmlara önyargılı davrandığı, büyük sıkıntılardan birinin ise Kürtçe gazete, dergi, kitap ve mektup alışverişinin yapılamaması olduğu ifade ediliyor.

'İnce aramalar'ın istisnasız yapıldığı **Mardin E Tipi Kapalı Cezaevi'**nde mahkûmlar, 6 ve 8 kişilik koğuşlarda 20'şer kişi kalıyor. Bir çok mahkûm yerde yatmak zorunda. "İnce arama" tabir edilen aramaların tutuklu ve hükümlü yakınlarını canından bezdirdiği cezaevinde, görüşe gelenler iç çamaşırlarına varıncaya dek soyularak aranıyor.

Yazın sıcağın kavruktan, kışın ise soğuktan donan mahkûmlar su sıkıntısı nedeni ile temizlik ihtiyaçlarını bile karşılayamazken, 380 kişilik kapasiteli cezaevinde yaklaşık 800 tutuklu-hükümlünün bulunması nedeni ile birçok mahkûm yerde yatmak zorunda kalıyor.

Tutuklu ve hükümlülerin Kürtçe yayınlara ulaşmasının da engellendiği Mardin E Tipi Kapalı Cezaevi'nde ring araçlarıyla hastane ya da mahkemeye sevk edilen mahkûmların en büyük şikâyeti ise sık sık şiddet görmeleri.

Sağlık kontrolleri, tedaviler ve hastaneye sevklerde büyük zorlukların yaşandığı cezaevinde 800 mahkûma sadece bir doktor düşüyor. Hasta tutuklu ve hükümlülere cezaevinin kapısında takılan kelepçe tedavi esnasında bile açılmıyor.

Meclis İnsan Hakları İnceleme Komisyonu'nun ziyaretiyle gündeme gelen **Batman M Tipi Kapalı Cezaevi'**ndeki sorunlar da diğer cezaevlerindeki

sorunlarla benzerlik taşıyor. Kapasitesinden fazla mahkûm barındıran cezaevinde yemekten içmeye, spordan çalışmaya, kütüphane ve revire çıkmaya kadar pek çok sorun yaşanıyor. Baştan aşağı beton ve metal aksamdan oluşan infaz kurumunda klima yasak.

450 mahkûm kapasiteli **Şanlıurfa Kapalı Cezaevi'**nde 866 tutuklu ve hükümlü kalıyor. Altı kişilik odalara 20 kişi sığdırılmış. Yerde yatacak yer yok, ranzaların bir katında iki kişi yatıyor.

Diyarbakır E ve D Tipi Cezaevlerinde tedavi, spor, yemek, sıcak su gibi zorunlu ihtiyaçlar gereği gibi karşılanmıyor. Tutuklular çıplak aramadan geçiriliyor, yerde uyuyor ve iki kişi birlikte duş alıyor. Koğuşlarda kapasitenin üzerinde mahkûm barındırılıyor; ranzalarda birden fazla kişi uyumak zorunda kalıyor. Diğer sorunlar ise kötü muamele, politik düşüncesinden ötürü utandırma, aşağılama, onur kırma, hakaret, banyo, yiyecek ve hasta tutukluların tedavi edilmemesi olarak sıralanıyor.

Sadece mahkûmların değil yakınlarının da onurları kırılmaya çalışılıyor. Telefonla Kürtçe konuştukları takdirde telefon ellerinden alınarak kapatılıyor. Yemeklerine aşırı tuz atılıyor. Politik suçlular, itirafçıların, tarafsızların, adli suçluların koğuşlarına

gönderilmek isteniyor. Disiplin cezaları çok fazla veriliyor; dilekçe yazanlara bile iletişim veya hobi odasına gitme cezası veriliyor. Tek başına kırmızı, yeşil, sarı veya çok renkli kıyafetler cezaevine alınmıyor, etiketsiz kıyafetler alınmıyor.

Hastanelere yapılan sevkler ring arabalarında bulunan dört kişilik küçük bölmelere altı veya yedi kişi konulmakta. İşkenceyle geçen yolculuk hasta muayenesinde de sürmekte. Hastalar kelepçeli bir şekilde tedaviye zorlanmaktadır. Karşı çıkış olunca da hasta tedavi edilmeden geri götürülüyor.

Sincan'da tecrit işkencesi

Hapishanelerde yaşanan tecrit ve baskı uygulamalarının son örneği Sincan Kadın Hapishanesi'nde tutuklu olarak kalan gazetemiz Kızıl Bayrak okuru Mehtap Tayboğa'nın 20 Temmuz günü çıkarıldığı mahkemeye gidiş-geliş sürecinde yaşadığı saldırı oldu.

Başsavcı'nın açtığı dava duruşmasına çıkacağı söylenen Mehtap Tayboğa, sabahın 07.00'sinde gardiyanların saldırısına uğrayarak kaldığı hücreden alındı. "İnce arama"yı kabul etmeyen okurumuz tekrar gardiyanların saldırısına uğradı.

Tayboğa'ya yönelik saldırı kelepçe takımı sırasında, nezarethane ve yolda da devam ederken işkence seansı sabah 07.00'den akşam 18.00'e kadar sürdü. Okurumuz hapishaneye tekrar geri geldiğinde ise kendinde değildi.

13 Şubat 2009 tarihinde, Bergama M Tipi Hapishanesi'nden Sincan Kadın Hapishanesi'ne zorla sevk edilen Tayboğa, Bergama Hapishanesi'ndeki keyfi uygulamalara ve baskılara karşı çıktığı için hücre cezalarına çarptırılmış ve bu cezaları sürgün cezası izlemiştir.

Tecrite Karşı Mücadele Platformu kuruldu

Hapishanelerdeki tecrite karşı devrimci tutsaklarla dayanışmak için **Tecrite Karşı Mücadele Platformu** kuruldu.

ESP, DHF, Halk Cephesi, Odak, ÖMP, ve Partizan'dan oluşan platform bileşenleri 29 Temmuz günü TMMOB Makine Mühendisleri Odası'nda yapılan basın açıklamasıyla platformu deklare etti. "Tecrite Karşı Mücadele Platformu / ESP, DHF, Halk Cephesi, Odak, ÖMP, Partizan" ozalitinin açıldığı basın açıklamasını Tecrite Karşı Mücadele Platformu Yürütmesi adına Eyüp Baş gerçekleştirdi.

Hapishanelerde onlarca devrimci tutsağın ölümlü pençelediği halde tahliye edilmediğini belirten Baş, işkenceci-katliamcı Arif Doğanlar, İbrahim Şahinler ve generallerin sağlık problemleri gerekçesiyle birer birer tahliye edildiği vurgulandı. İçeride tedavi olmayı bekleyen birçok tutsağın ölümlü burun buruna olduğuna dikkat çekildi.

Baş'ın yaptığı açıklama şu sözlerle sona erdi:

"Hapishanelerdeki devrimci tutsakların da tecrite karşı ortak bir platform kurduğunu biliyoruz. Cezaevleri Merkezi Platformu'nu da buradan coşkuyla selamlıyoruz. Ve işkenceye, tecrite karşı olan sendikaları, meslek örgütlerini, devrimci-demokratik kurumları tecrite karşı mücadelede ortak hareket etmeye çağırıyoruz."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Güney Kürdistan seçimleri

M. Can Yüce

Güney Kürdistan'da 25 Temmuz 2009 tarihinde Parlamento ve Başkanlık seçimleri yapıldı. Resmi sonuçlar henüz açıklanmamakla birlikte yapılan gayri resmi açıklamalarla seçim sonuçları büyük ölçüde belli olmuş durumdadır. 2,5 milyon seçmenin bulunduğu Güney Kürdistan'da seçime katılım oranı yüzde 78 olarak tespit edilmiş bulunmaktadır. Seçimlere birden fazla parti ve seçim bloku katılmıştır.

Kuşkusuz seçimlerin yapılmış olması bile Güney Kürdistan'ın meşruiyeti, kendi kaderini belirleme yönünde sembolik ve politik değeri olan bir gelişmedir. Yine bunun devletleşme yönünde iz bırakacak bir adım, halkın devletleşme fikrine ve pratiğine alışması bakımında da önemli bir adımdır.

Bunlar ilk planda vurgulanması gereken noktalardır. Bunların ötesinde vurgulanması gereken önemli noktalar var. Bunların da altını çizmekte yarar var.

Bu seçimlerin en önemli gelişmelerinden biri, geleneksel KDP-YNK ittifakını zorlayan, onların geleneksel saltanatını sarsan "yeni" bir hareketin, "Goran" hareketinin ortaya çıkması ve seçimlerde gösterdiği başarıdır. Yapılan ilk açıklamalara göre kullanılan oyların yüzde 25'ini alan Goran hareketi, 111 üyeli Meclise 25 ile 30 arasında üye sokmayı başarmış bulunuyor. Noşirvan Mustafa'nın liderlik ettiği bu hareketin seçimlerde devlet organlarının geleneksel partilerden koparılması, bu organlarla partiler arasındaki ilişkilerin normal siyasi sistemlerdeki sınırlarına göre yeniden düzenlenmesi ve yolsuzluk, iktidarın kötüye kullanılması gibi tezler, belli ki Güney halkında olumlu bir tepkiyle karşılanmıştır. Kısa bir geçmişi olan bu hareketin bu düzeyde oy alması, Güney halkında önemli bir tepkiyi, geleneksel partilere ve uygulamalarına karşı bir protestoyu açığa çıkarmıştır...

Goran Hareketinin politik kimliği ve programı, onu oluşturan politikacıların yaşam ve kişilikleri ne olursa olsun, YNK ve KDP iktidarına karşı yükseltilen muhalefet bayrağı, halktan olumlu bir tepki almış ve bu, somut oya ve politik bir güce dönüşmüştür. Bunda bu hareketin kullandığı sloganların halkın önemli sorunlarını yansıtmaları önemli bir etkidir.

Geleneksel partilerin iktidarında bir gediğin açılmış olması, Güney Kürdistan'da nesnel olarak demokrasinin gelişmesine önemli bir zemin sunacaktır. Bu seçim sonuçları, mevcut iktidarı değiştirmeye yetmeyecektir; ama öyle de olsa politik dengelerdeki bir değişim, temsil ettiği veya açığa çıkardığı gücün ötesinde politik bir etkiye sahip olacaktır.

Çok açık ki, Güney Kürdistan'da çok köklü sorunlar vardır. Bunlar çok yönlü iç ve dış sorunlardır. İçteki sorunlar dıştan kaynaklanan sorunlardan daha az önemli değildir. Bu iç sorunların başında derin parçalanmışlık geliyor. KDP ve YNK, bu parçalanmışlığın somut sonuçları, biçimleri ve araçlarıdır. Uluslaşma ve ulusal birlik, modern anlamda devletleşme-iktidarlaşma sorunları yine burjuva bağlamda da olsa çözülmediği sürece anılan sorunlar devam edecektir. Bu, aynı zamanda egemen Arap iktidarından, diğer sömürgeci ve emperyalist ABD ve diğerlerinden kaynaklanan sorunlara karşı sağlam bir ulusal duruş, istikrarlı ve kalıcı bir ulusal strateji ve politik-pratik eksen geliştirmemenin de en önemli nedenlerinden biri olacaktır! Tarihsel ve güncel gelişmeler de sayısız kez kanıtladığı gibi, uluslaşma, ulusal birlik ve modern anlamda devletleşme önündeki en temel iç engeller, KDP ve YNK'den başkası değildir. Behdinan ve Soran çelişkisi ve parçalanmışlığı,

aşiretçilik ve geri toplumsal yapılar, modern anlamda burjuvalaşmanın sınırlılığı, son yıllarda gelişen sınıflaşmanın kapkaççı nitelikte oluşu ve bunların iktidar olanakları üzerinden gerçekleşmiş olması, egemen ve ezilenler arasındaki uçurumun daha da büyümesi, yolsuzluk ve kayırmacılığın egemen bir tarza dönüşmesi, yukarıda vurguladığımız sorunları daha da büyütülmektedir. KDP ve YNK, hem anılan yapıların ve sorunların kurumsal ifadeleri, hem de onun işlevsel araçları konumundadırlar. Dolayısıyla onların iktidarında uluslaşmanın, "ulusal birlik" yönünde, elbette burjuva anlamda ve onun sınırları ve çelişkileri bağlamında, evrimleşmesi mümkün değildir. Bu seçimler, bir kez daha Behdinan ve Soran çelişkisini, geleneksel yapı ve ilişkilerin çözülme sürecini yaşamakla birlikte varlığını önemli ölçüde sürdürdüğünü bir kez daha gösterdi.

Güneydeki devlet kurumları ile anılan geleneksel partilerin ilişkileri de uluslaşma-iktidarlaşma önündeki en önemli olgularından biridir. İktidar kurumları anılan partilerin dışında, hatta üstünde ve "bağımsız" bir konumda değildir. Kurumlar ile anılan partiler iç içedir, daha doğrusu kurumlar partilerin birer uzantısı ve onların hizmetinde, çoğu zaman da "Arpalığı" durumundadır.

Bu temel gerçeklerin egemenliğinde sağlıklı bir uluslaşma, sağlıklı bir toplumsallaşma ve modern bir iktidarlaşmanın gelişmesi son derece zordur; neredeyse olanaksızlık düzeyinde... Bundan dolayı bu iç kemikleşme ve katı dengeleri sarsan her gelişmeyi, buna neden olan "aktörlerin" irade ve kimliklerinden bağımsız olarak, olumlu bir gelişme olarak görmek gerekir...

Parçalı, geleneksel yapıları kurumlaştıran, kendi aralarında ise "çıkar birliği", "iktidar ittifakı" yapan KDP ve YNK'nin, Güney'in diğer temel sorunları karşısında sonuna kadar sağlam duran bir duruş sergilemeleri mümkün mü? Kerkük sorunu, bu bağlamda 140. Madde'nin geleceği, petrol sorunu, Bağdat ile diğer temel sorunların çözümü, çok önemli birer soru işareti olmaya devam ediyor.

Bu noktada TC'nin Güney ve Irak politikası, ABD ile yapılan "Washington Mutabakatı"yla kazandığı inisiyatif ve manevra olanakları, Bağdat hükümetiyle geliştirdiği ilişkiler, İran ve Suriye ile varılan anlaşma düzeyi, Güney Kürt Hükümeti ve partileri için çok temel engeller, tehditler ve tehlikeler anlamına

gelmektedir. Peki, bu son birkaç yıl içinde, özellikle "Washington Mutabakatı"ndan bu yana Güney Hükümeti'nin sergilediği politik ve pratik tutum, ne kadar dik duran ve gerilemeyen bir konumdadır? Eski görece "kafa tutan" söylem ve yaklaşımlara ne oldu? Kuşkusuz yanıtımız çok açıktır:

TC, Güney üzerinden önemli bir manevra alanı kazandı. Buna karşılık Güney güçleri gerilediler. Bunun en somut göstergesi Kerkük'tür. Bu son seçimlerden sonra anılan geleneksel partilerin TC karşısında kararlı ve sonuna kadar giden bir duruş sergilemeleri neredeyse mümkün görünmemektedir.

Gelinen noktada, Goran hareketinin de TC karşısında hükümeti daha iradeli durma yönünde etkilemesi ve zorlaması çok güç görünmektedir. Buna rağmen geleneksel partilerin egemenlik ve mutlak iktidar olarak kalma hayallerine onulmaz bir darbe vurarak önemli bir rol oynamıştır. Önemli olan diğer bir nokta da budur!

Güney Kürdistan seçimleri iç politik dengeleri sarsan sonuçlar ortaya çıkardı. Belki de yakın gelecekte bunun dramatik sonuçlarını görmek pek mümkün olmayabilir, ama orta ve uzak vadede bunun sonuçları daha çarpıcı olarak ortaya çıkmaya adaydır. Halk güçleri, devrimci yurtsever eğilim ve güçler açısından ortaya çıkan en temel sonuç ve ders şudur:

Geleneksel parti ve iktidar oadalarına karşı halkta birikmiş önemli bir tepki vardır. Bu tepkiler sağlıklı ve doğru politik programlara bağlandığında, önemli bir devrimci yurtsever hareketin gelişme şansı çok fazladır. Tabii önemli olan bunu hayata geçirme iradesi ve çabasıdır.

28 Temmuz 2009

Kayıp yakınlarının Galatasaray'da 226. haftası...

Cumartesi Anneleri'nin faili meçhul cinayetlerin açığa çıkarılması ve failerin yargılanması talebiyle başlattığı oturma eylemlerinin 226. haftasında, 1994 yılında gözaltında kaybedilen 12 geçici köy korucusunun dosyasının Ergenekon davası kapsamına alınması istendi.

Kayıp yakınları ve İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyonu adına açıklamayı İHD Yönetim Kurulu Üyesi Ümit Efe okudu. Efe, devletin "koruculuk sistemi"ni Kürt halkına dayattığını diğer yandan da kendilerine çalışan korucuları dahi gözaltına alarak kaybettiğini söyledi ve şunları ifade etti:

"Hakkari ili, Şemdinli ilçesi, Ormancık mezarı'na bağlı Ortaklar köyü, 24 Temmuz 1994'de Derecik taburuna bağlı askerler tarafından yapılan operasyonda tamamen yakıldı. Kerem İnan adlı köylü köyünde, Aşur Seçkin isimli kişi yolda öldürüldü. Yine köylülerden geçici köy korucusu olan Hayrettin Öztürk, Sıddık Şengül, Cemal Selvi, Casim Çelik, Yusuf Çelik, Mirhaç Çelik, Abdulaziz İnan, Salih Şengül, Naci Şengül, Reşit Selvi, Kemal İzci, Hurşit Taşkın gözaltına alındı. Devlete bağlı çalışan 12 geçici köy korucusunun aileleri, devlet güvencesinde olduklarını sandıkları yakınlarının bir gün geri dönmelerini umutla beklediler. Ama nafile! Kendilerinden bir daha haber alınmadı."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Kenan Budak anıldı!

İlerici Deri-İş Sendikası Genel Başkanı ve Sosyalist Vatan Partisi MK üyesi Kenan Budak katledilişinin 28. yılında 25 Temmuz günü Silivrikapı'daki mezarı başında anıldı.

DİSK, SODAP ve TÖP Budak'ın mezarı başında ayrı ayrı anma etkinlikleri gerçekleştirdi.

İlk anma DİSK tarafından gerçekleştirildi. Anmada DİSK Yönetim Kurulu üyesi Ali Rıza Küçükosmanoğlu konuşma gerçekleştirdi.

Küçükosmanoğlu, Kenan Budak'ın 12 Eylül faşizminin hemen sonrasında, faşizmin mahkemelerine teslim olmadığını, kendi tercihi olarak Zeytinburnu'nda deri işçilerinin arasında mücadele yürüttüğünü ifade etti. Bu yüzden, devlet tarafından katledildiğini vurguladı.

DİSK'in ardından SODAP ve TÖP de gerçekleştirdiği etkinliklerle Budak'ı andı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Davutpaşa'da 6. hafta

Davutpaşa'da yaşanan patlamada hayatını kaybeden ve yaralananların yakınları, her Cumartesi Taksim tramvay durağında gerçekleştirilen eylemlerine 6. haftasında da devam ettiler.

25 Temmuz günü gerçekleşen basın açıklamasında "Davutpaşa'yı unutmamak, unutturmayacağız!" pankartı açıldı, yaşamını yitirenlerin resimleri ve "19 ay oldu sorumlular yargılanmıyorlar Adalet istiyoruz" dövizleri taşındı.

Basın metnini, Davutpaşa katliamında yaşamını yitiren Zübeyir Bal'ın yeğeni Gülay Bal okudu. Açıklamada, patlamanın üzerinden geçen 19 aya rağmen hiçbir şeyin değişmediği belirtilerek, "Artık yeter diyoruz! Adil yargılanma istemeye devam edeceğiz! Yetkililerin yetkilerini davayı sürüncemede bırakmak için kullanmasına izin vermeyeceğiz!" denildi.

Bal, Ceza Davası açılıncaya kadar her Cumartesi saat 11.00'de Taksim Tramvay Durağı'nda toplanmaya devam edeceklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ITUC ve ETUC'dan KESK'e destek

KESK'e, üyesi olduğu Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) ile Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'ndan (ETUC) destek geldi.

ITUC Genel Sekreteri Guy Ryder ve ETUC Genel Sekreteri John Monks'un imzasıyla Başbakan Erdoğan'a gönderilen mektupta ITUC ve ETUC'un, KESK'e dönük sürekli hale gelen baskıları protesto ettiği ve 32 KESK üye ve yöneticisinin tutuklu olduğu dile getirildi. Mektupta ayrıca, tutuklu sendikacı Elif Akgül Ateş'in yaşadığı sağlık sorunlarına da değinildi. KESK'e yönelik gerçekleştirilen baskın ve tutuklama terörü anlatıldı.

ITUC ve ETUC imzalı mektupta Başbakan Tayyip Erdoğan, daha önce gönderilen mektuplara cevap vermemesi nedeniyle de eleştirildi.

Ryder ve Monks'un açıklamalarının son bölümünde ise 15 Ağustos'ta başlayacak olan kamu toplu sözleşme görüşmeleri sürecinde Türkiye'nin 1993 yılında onayladığı 87 sayılı örgütlenme özgürlüğüne ilişkin ILO sözleşmesinin ihlal edildiği söylendi.

ITUC ve ETUC adına kaleme alınan mektup şu cümlelerle son buldu:

"Bu nedenle bir kez daha tekrar ederiz ki emek örgütlerinin hakları ancak şiddetin olmadığı, liderlerine yada üyeliklerine ilişkin herhangi bir tehdidin olmadığı bir ortamda var olabilir. Tutuklu bulunan tüm KESK ve Eğitim-Sen üyelerinin biran önce hiçbir koşul olmaksızın serbest bırakılacağını sizden duymak istiyoruz, cevabınızı bekliyoruz."

Seher Tümer davası görüldü

4 aydır tutuklu bulunan SES Yönetim Kurulu üyesi Seher Tümer'in duruşması 28 Temmuz günü Ankara Adliyesi'nde görüldü ve tutukluluk halinin devamına karar verildi. Duruşmayı İstanbul, Bolu ve Diyarbakır'dan gelen üyelerin yanısıra, Ankara'da bulunan demokratik kurum temsilcileri de izledi.

Duruşmaya ara verildiği sırada adliye önünde SES tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde "Yönetim Kurulu Üyemiz Seher Tümer Serbest Bırakılsın!" şiarlı pankart açıldı.

Basın açıklamasını SES genel Başkanı Bedriye Yorgun okudu. Açıklamada, Tümer'in soruşturma ve tutuklanma sürecinin hukuksuz bir şekilde yürütüldüğüne dikkat çekildi.

Açıklamadan sonra konuşma yapan KESK Genel Sekreteri Emrali Şimşek, bu davanın siyasi bir dava olduğunu belirterek KESK'in sesinin susturulmaya çalışıldığını söyledi.

Eyleme, ÇHD'li avukatlar, KESK'e bağlı sendikaların yöneticileri ve demokratik kurum temsilcileri destek verdi.

Verilen aranın ardından duruşma 14.00'de tekraradan başladı.

Kızıl Bayrak/ Ankara

Gebze'de "kentsel dönüşüm" protestosu

Kentsel dönüşüm projesi kapsamına alınan Gebze'deki Cumhuriyet ve Adem Yavuz Mahallesi'nde emekçiler 26 Temmuz günü, yıkımlara karşı yürüyüş gerçekleştirdi.

Gebze Meydanı'na "Ben burada doğdum evimi terketmek istemiyorum", "Evimiz, onurumuz ve şerefimizdir", "Kentsel rantta hayır!" pankartlarının açıldığı yürüyüş esnasında kolluk kuvvetleri, yürüyüş izninin olmamasını bahane ederek yürüyüşü proveke etmeye çalıştı. Fakat emekçilerin kararlı ve net tutumuyla polis geri çekilmek zorunda kaldı.

Gebze Meydanı'na gelindiğinde mahalle derneği başkanı bir konuşma yaptı. Konuşmada, "Bizler kentsel dönüşümün ne olduğunu başlarımıza yıkılan gecekondu mahallelerinde gördük; ancak bizim evimizi, onurumuzu, namusumuzu köşklere, villalara teslim etmeyeceğiz" denildi.

Yaklaşık 500 kişinin katıldığı yürüyüşte, "Kentsel dönüşüme hayır!", "Kentsel rantta hayır!", "Evimiz onurumuzdur!", "Barınma haktır, gaspedilemez!" sloganları coşkulu bir şekilde haykırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık Yurt içi **60.000 000 TL** Yurt dışı **100 Euro**
1 Yıllık Yurt içi **120.000 000 TL** Yurt dışı **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Ölümünün 114. yılında saygıyla anıyoruz!

Kader çağından özgürlük çağına...

Toplumun üretim araçlarına elkoyması ile meta üretimi ve eş anlı olarak ürünün üretici üzerindeki egemenliği ortadan kalkar. Toplumsal üretimdeki anarşinin yerine, sistemli, belirli bir örgüt geçer. Bireysel yaşam kavgası kalmaz. Ondan sonra, insan, ilk olarak, belirli bir anlamda, hayvanlar aleminden kesinlikle ayrılır ve düpedüz hayvanca yaşama koşullarından kurtulup gerçekten insanca yaşama koşullarına girer. İnsanı kuşatan ve şimdiye kadar ona zorbalık etmiş bütün yaşam koşulları artık ilk defa, doğanın gerçek ve bilinçli efendisi olan insanın egemenliği ve denetimi altına girer. Çünkü insan, artık kendi toplumsal örgütünün efendisi olmuştur. İnsan, artık, şimdiye kadar insana karşı doğa yasaları gibi yabancı kalmış ve ona egemen olmuş o kendi öz toplumsal eyleminin yasalarını tümüyle bilerek kullanır ve onlara egemen olur. Şimdiye kadar doğanın ve tarihin insana zorla kabul ettirdiği bir kaçınılmazlık olarak insanın karşısına çıkan o kendi öz toplumsal örgütü, artık onun özgür eyleminin sonucu olur. Şimdiye kadar tarihi yönetmiş olan yabancı nesnel güçler, insanın kendi denetimi altına girer. Ancak o andan sonra insanın kendisi, gittikçe daha bilinçli olarak, kendi öz tarihini yapacaktır - ancak o andan sonra, insanın harekete getirdiği toplumsal nedenler, çoğu zaman ve durmadan artan ölçüde, onun istediği sonuçları verecektir. Bu, insanın zorunluk aleminden özgürlük alemine yükselmesidir.

F. Engels

